

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

© พุทรมีทิศเที่ยงแท้ โลกุตระ
คือก่อ“กรรม”อุตตมะ หลุดพ้น
ชนะ“ชาติ”โลกียะ เกิดใหม่
ทำจิตเริ่มจากต้น ใต้เต่ากลางปลาย

พุทธ
ชี“ชาติ”
ที่เป็น
“ธรรม”
ตามสี่ขะ

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ออกแบบโดย พุทรมีทิศ
พิมพ์ที่ ๕๐๐๕๕๕๕
พ.ศ. ๒๕๕๙

หนังสือเล่มนี้ เจตนาจะกล่าวถึง วิธีการดูแลสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจให้ดี
ก็ยกการรักษาโรคตามแนวทางพุทธศาสนา ดึงที่พระพุทธรองค์ทรงแนะนำไว้
ตามหลักฐานที่มีมาในพระไตรปิฎก โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากผลกรรมขยาปหนัก
ที่แม้แต่ยาวิเศษ หมอวิเศษก็รักษาไม่หาย นอกจากบุญ(การชำระกิเลส)ของผู้นั้นเองเท่านั้น

ราคา ๓๕ บาท ขนาด ๑๔.๕ x ๒๐.๘ เซ็นติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๖๕ หน้า ปกสี
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒

นัยปก

พุทธซึ่ง“ชาติ”
ที่เป็น“ธรรม”ตามลักษณะ

(๑) “ชาติ”คือ“ธรรม”เกิดทำ
ธรรม“หนึ่ง”นั้นคือสัม-

“ค่าคงที่”ตัวกำ-
บวกลบคุณหารให้

(๒) แท้“สัมประสิทธิ์”นี้

ค่าเอกคือธรรมครอง

ค่าอื่นนั้นธรรมรอง

ธรรมเอก“ปุริส”ไซรั

(๓) พุทธมี“ธรรม”อื่นไว้

“จรรยา”คือสมบัติ

“วิชา”สุดยอดคัต

“อวิชา”นั้นแหละแท้

(๔) ถ้า“วิชา”เกิดกับผู้

รู้โลก-รู้อัตตาไซ

แล้วทำ“ชาติห้า”ไป

ชาติ“นิพพัตติ”แย่ง

(๕) พุทธมีทิศเที่ยงแท้

คือก่อ“กรรม”อุตตมะ

ชนะ“ชาติ”โลกียะ

ทำจิตเริ่มจากต้น

(๖) ธรรมทั้งหลายเกิดแท้

ผู้จับสัตว์นรกสิง

ศาสตร์พุทธหยั่งถึงกิง-

นี้แหละ“ศิลป์”ที่ให้

(๗) ศิลป์นำประโยชน์ชี้

พุทธสั่งสอนลัจจะ

ทำ“บุญ”ขจัดขยะ

ศิลป์บิไซเลห์สร้าง

ตาม“กรรม” พุทธแล

ประสิทธิ์ไซรั

ล้งหลัก

เปลี่ยนนั้น“ตัวแปร”

มีสอง

สถิตไว้

ไปจาก เอกแธ

นอกนั้น“อดีต”

อีกซัด

หนึ่งแท้

สรรแต่่ง ล้งขารเฮย

“โลก”พร้อม“อัตตา”

ใดใคร

“ชาติ”แจ่ง

สู่ทิศ วิมุตติเลย

แยกเชื้อโลกีย์

โลกุตระ

หลุดพ้น

เกิดใหม่

ไต่เต้ากลางปลาย

ดับจริง

จิตได้

ซัจจะ* กันเลย

ประโยชน์แท้เป็นธรรม

โลกุตระ

แจ่มแจ่ง

คือกิเลส

หลอกให้หลงบุญ

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙

*หมายเหตุ ; กิงซัจจะ = ผู้มีชาติอย่างไร,เป็นวรรณะอะไร,เกิดมาจากไหน

พุทธซี “ชาติ” ที่เป็น “ธรรม” ตามลัจจะ

เสร็จงานอโศกรำลึกปีนี้พ่อครูได้มีโอกาสผ่านหน้าวัดธรรมกายที่คลอง ๑๓ ปทุมธานี เพราะได้รับกิจนิมนต์จากหมอเท้าเปล่า ซึ่งไปตั้งอาณาจักรหมอคณจนที่ล้อมรอบด้วยความยิ่งใหญ่ของวัดธรรมกาย

แค่ตั้งกำแพงสูงล้อมรอบวัดในพื้นที่เป็นพัน ๆ ไร่ พวกเราคงไม่มีปัญญาหาทุนทำกันได้ในชาตินี้ และพ่อครูก็ตำราว่าตัวท่านเองไม่เคยคิดจะต้องทำเรื่องเช่นนี้เลยในชีวิตของนักบวชขนาดสันตโศกตั้งอยู่กลางกรุงแท้ ๆ ก็มีเพียงแค่ออนินไปวางเรียงรายพอให้รู้ว่า เป็นอาณาเขตของพุทธสถานเท่านั้นเอง เพราะวัดน่าจะเป็นสถานที่ที่ไม่ต้องมีอะไรที่จะต้องไปปิดบังซ่อนเร้น และ “ความลับ” กับ “ความเลว” นั้นอยู่ใกล้ ๆ กัน

พอดี “งานปฐมนิเทศและอบรมนักศึกษาสถาบันวิชชาธรรม” ครั้งนี้เป็นวันเกิดของหมอเขียวอีกด้วย พ่อครูได้มีโอกาสปรารภการเกิดใหม่ของหมอเขียว มาเป็นหมอใจเพชร กล้าจน ซึ่งได้ตายจาก นายสำเร็จ มีทรัพย์ คนเดิม หากไม่ได้เกิดใหม่ก็คงจะเป็นคนหลงระเหิงไปกับการมีทรัพย์แบบคนทั่ว ๆ ไป แต่เพราะได้เกิดใหม่ (ชาติ) ด้วยสัญชาติหรือสัญชาติญาณที่เป็นกุศล จึงทำให้เกิดการหยั่งลง (โอกกันติ) เป็นหมอใจเพชร กล้าจน หมอเท้าเปล่าที่รักษาโรคด้วยพระไตรปิฎก **ไม่ได้หวังผลตอบแทนใด ๆ** ในการช่วยชีวิตของผู้คนให้หายจากโรคร้าย จึงเป็นการสร้าง “กรรม” ที่นำไปสู่ชาติการเกิดของเชื้อโลกุตระ (นิพพัตติ) เพื่อพัฒนาไปสู่ชาติที่เป็นความหมดสิ้นความพินทุภักข์ในที่สุด (อภินิพพัตติ)

เมื่ออาณาจักรคนรวยกับคนจนมาอยู่ประชิดติดกันก็ทำให้ได้เปรียบเทียบระหว่างร้านแบกะดินกับห้างสรรพสินค้าที่พร้อมสนองตอบกิเลสทุกอย่างของมนุษย์ ได้เห็นถึงชีวิตที่ดำรงอยู่อย่าง เป็นทาสโลก ทาสอตต และวิถีชีวิตที่เกิดใหม่

เพราะรู้เท่าทันโลกและอตตดา จึงนำพากันไปสู่ความพ้นทุกข์ได้ อาณาจักรแม้จะยิ่งใหญ่สักปานใด แต่ถ้าดำเนินวิถีชีวิตกันไปอย่างเป็นทาสโลกและทาสอตตดาแล้ว อาณาจักรอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นย่อมไม่ต่างอะไรกับ**อนุสาวรีย์แห่งความโลภ – โกรธ – หลง** ที่เต็มไปด้วยความมกมายและลึกลับซับซ้อนที่ล้อมรอบไปด้วยกำแพงคุก ต้องปิดบังซ่อนเร้นแม้แต่ใบหน้าของนักปฏิบัติธรรม

ยิ่งเจ้าสำนักที่ยิ่งใหญ่มหิมาหาศาล (ทาสโลก) จนต้องดื้อดึงเพื่อให้มีชัยชนะที่แพ้ไม่ได้ (ทาสอตตดา) เพราะความเป็นต้นธาตุต้นธรรมผลกรรมจึงส่งผลให้เนาตั้งแต่ยังไม่ตาย (พระเกจิธรรมดา ๆ อย่างเก่งก็แค่ตายแล้วไม่เนา) แต่นี้เป็นเพราะชาติการเกิดที่ไม่รู้เท่าทันในอวิชชาจึงนำพาชีวิตของตนและบริวารให้หนักหนาสาหัสสาครรจ์ เป็นเทวดาตกสวรรค์ตั้งแต่เป็น ๆ และก็ไม่มีใครรู้จริงได้ว่าอนาคตข้างหน้าจะมีสวรรค์เฟส ๑ เฟส ๒ เฟส ๓ ตามที่เจ้าสำนักเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาหรือไม่

โดยทั่วไปใคร ๆ ก็รู้ว่าชีวิตเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็นตามกรรม (การกระทำ) ของเราได้ แต่พุทธที่เป็นโลกุตระนั้น เลือกที่จะเกิดมีชาติ - มีสัญชาติ - มีการหยั่งลง - ด้วยกรรมใหม่ของตนได้ด้วย “**วิชชา**” ที่ไม่เป็นทาสโลก และอตตดา จึงสามารถทำให้ชีวิตของหมอนามย์ธรรมดา ๆ ที่เคยสำเร็จสำราญกับการมีทรัพย์ พอได้มีชาติ มีสัญชาติ มีชาติที่หยั่งลงเกิดใหม่ มาเป็นผู้ตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ (**ใจเพชร**) และมุ่งมั่นต่อการเสียดละ (**กล้าจน**) จึงทำให้เป็นหมอเท้าเปล่าที่รักษาผู้คนได้มากมาย เพียงแค่อ่านพระไตรปิฎกให้ฟัง พาไปกินใบยานาง ใบอ่อมแซบ คนป่วยด้วยโรคกินดีอยู่ดีก็หายจากความกังวลในโรคร้ายไข้เจ็บของตน จากคนป่วยก็กลับมาเป็นหมอที่ดูแลตัวเองได้โดยไม่ปล่อยให้ชีวิตของตนตกเป็นทาสโลกและอตตดา จนนำพาชีวิตให้เจ็บป่วยอีกต่อไป

● **จริงจัง ตามพ่อ**

ศาสนาพุทธมีทิศทางที่มุ่งตรงไปยัง**โลกุตระ** “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ยังคงเน้นความสำคัญของโลกุตระ การปฏิบัติเพื่อไปสู่ความหลุดพ้น ซึ่งตรงข้ามกับ “โลกียะ”

พุทธมิตติเที่ยงแท้	โลกุตระ
คือก่อ “กรรม” อุดตมะ	หลุดพ้น
ชนะ “ชาติ” โลภียะ	เกิดใหม่
ทำจิตเริ่มจากต้น	ใต้เต่ากลางปลาย

ผมเช่นเดียวกับญาติธรรมชาวโศก พยายามตัดกิเลสเท่าที่จะสามารถทำได้ จาก “โลกียะ” มุ่งไปสู่ “โลกุตระ” แม้จะยังทำได้ไม่มากก็ตาม ทำเพื่อตัวเองน้อยลง ทำเพื่อผู้อื่นมากขึ้น

โครงการหนึ่งก็คือเปิดศูนย์ล้างพิษตับมา ๕ ปีเศษแล้ว รวม ๑๓๖ รุ่น ๒๕,๗๘๒ คน เรายืนยันว่า ศูนย์ล้างพิษตับที่โรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี ไม่ใช่โรงพยาบาล ไม่ได้รักษา เป็นเพียงสถานที่เสริมสุขภาพเท่านั้น แต่ช่วยคนที่โรคร้ายต่าง ๆ ได้มาก

หมอแผนปัจจุบันไปรับการล้างพิษตับหลายคน หมอผู้ใหญ่ท่านหนึ่งไปหลายครั้ง ท่านพูดกับผู้เข้าล้างพิษตับว่า มีคน ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งมีท่านรวมอยู่ด้วยไม่ได้มีอาการเจ็บป่วยอะไรเลย เข้ารับการล้างพิษเพื่อเลี้ยงต่อการป่วยในวันหน้า อีกกลุ่มหนึ่งมีอาการเจ็บตรงนั้น ป่วยตรงนี้

ปัจจุบันการรักษาพยาบาลตามโรงพยาบาลแพงมากทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาลของรัฐหรือโรงพยาบาลเอกชน เมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมาญาติธรรมหญิงชาวโศกคนหนึ่งเข้าโรงพยาบาลของรัฐในกรุงเทพฯ ๓ อยู่ห้องไอซียู ๑๐ วันเท่านั้น ต้องจ่ายแปดแสนบาท และเสียชีวิตไปแล้ว

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งที่ช่วยสังคมคือการฟอกไต ซึ่งผมและคุณศิริลักษณ์ตั้งศูนย์บริการไตเทียมที่ซอย ๓๙ ถนนรามคำแหง มีเครื่องฟอกไตทันสมัยมากที่สุด และฟอกไตคิดราคาถูกที่สุด ครั้งละ ๘๐๐ บาทเท่านั้น (โรงพยาบาลหลวง ๒,๐๐๐ - ๒,๕๐๐ บาท, โรงพยาบาลเอกชน ๔,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ บาท)

การมุ่งไปสู่ “โลกุตระ” พยายามละกิเลสทำเพื่อคนอื่นมากกว่าทำเพื่อตนเอง ทำให้ทุกข์น้อยลงจริง ๆ

◆ **คิดคนละชั่ว** *ไม่ว่าจะเจอกับกฎหมายบ้านเมือง หรือกฎหมายสงฆ์ ท่านโพธิ์รัศมีพร้อมเผชิญ*
แรงรวม ชาวหินฟ้า
โดยไม่สร้างความปลอดภัยให้ใครต่อใครแม้แต่ในน้อย...
ไม่ได้ระดมพระ ระดมลูกศิษย์ ไม่ได้ขนรถแบ็กโฮเอามาทำบั้งเกอร์...

◆ **เชื่ออย่างพุทธ** *คนที่ไม่รู้ความจริง ย่อมกล่าวว่า บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะชาติ(กำเนิด)*
แต่ที่แท้จริงแล้ว บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะกรรม(การกระทำ)
และไม่เป็นพราหมณ์ก็เพราะกรรม

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๒ เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๙

เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

- 1 นัยปก : พุทธซึ่ง“ชาติ”ที่เป็น“ธรรม”ตามสัจจะ *สไมย์ จำปาแพง*
จริงจัง ตามพ่อ
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จำลอง ศรีเมือง*
- 5 คูนิดคิดหน้อย *บรรณาธิการ*
- 6 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 8 บ้านป่านาดอย *จำลอง*
- 11 เปิดขุมบุญนิยม *เก่าสมัย ใหม่เสมอ*
- 16 สีสันชีวิต [พลเอก อภิชาติ เทียบศรไชย
อ.พลังเพชร(วิวัฒน์) ศัลยกำธร] *ทิม สมอ.*
- 27 คิดคนละชั่ว *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 34 การ์ตูน *วิสูตร*
- 36 หยั่งฟ้าทะลุดิน *ดังนั้น วิมุตตินิยม*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด *สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์*
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? *สมณะโพธิรักษ์*
- 52 ซาดกทันยุค *ฉวมพุทธ*
- 58 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง *ฟ้าสาง*
- 60 เชื้ออย่างพุทธ *ฉวมพุทธ*
- 64 แค่คิดก็หนาว...ไว้ *นายชิง วินเทอร์*
- 66 เรื่องสั้น (กายา) *เฉลิมศักดิ์ แห่งงาม*
- 71 จากใจถึงใจ *สำนักพิมพ์กัลลันแก่น*
- 72 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 74 ชีวิตไร้สารพิษ *ล้อเกวียน*
- 77 เวทีความคิด *นายหนูนดี*
- 78 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *ฟอด เทพสุรินทร์*
- 80 ปิดท้าย *พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์*

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธ์ชาติ เทพโพธิ์ชัย
เพชรพันธ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดีะ
สุเสวี สีประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดีะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕,
๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลันแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลันแก่น

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนวนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

๑๖

สั้นชีวิต

ท่านนายกฯสั่งแล้วสั่งอีก
คนก็ไม่ค่อยทำตาม ท่านก็โมโห
ต่ำไปเรื่อย บ่นไปต่ำไป
ทำอย่างไรจะช่วยคนทั้งประเทศ
ตามที่พระองค์ท่านทรงทำให้ดู...

การหารายได้โดยสุจริตถือว่าเป็นเรื่องดี และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ไม่เคยคิดอายุใคร

ข่าวหน้าหนึ่งไทยรัฐ ๙ พ.ค.๕๔ “พ.ต.ท.ชายฉล้ม ี ประกาศไม่อายุทำกิน เมีย-ลูกก็สนับสนุน”

พ.ต.ท.มานิต บุญมาเลิศ รอง ผกก.(สส.) สภ.อ.เมืองระยอง ช่วยภรรยาค้าขายที่แผงผลไม้ ลานจอดรถศูนย์การค้าระยอง โดยเริ่มแต่เย็นจนถึงห้าทุ่มทุกวัน

ไม่ได้จบจากนายร้อยตำรวจสามพราน แต่จบมหาวิทยาลัยแล้วเข้าอบรมหลักสูตรนายตำรวจอบรม รุ่น ๑๖ เพื่อนร่วมรุ่นที่มีชื่อเสียง เช่น พล.ต.ต.วันชัย เอกพรพิชญ์ ผบก.ภ.จ.นครศรีธรรมราช

การหารายได้โดยสุจริตถือว่าเป็นเรื่องดี และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ไม่เคยคิดอายุใคร และครอบครัวก็สนับสนุน อยากให้ข้าราชการตำรวจไม่ย้ายศ ตำแหน่งใด หารายได้เสริมโดยสุจริต

อ่านข่าวนี้แล้วก็ขอชื่นชม “ไทยรัฐ” ที่เชิดชูตำรวจดี-เด่นให้สังคมรู้เห็นลบล้างตำรวจอีกส่วนหนึ่งที่โด่งดังต่างมุมกัน ตามข่าวว่าเป็นนายตำรวจอบรมรุ่น ๑๖ ก็ถือว่าเชื้อสายเดียวกัน เพราะผมเองก็อดีตนายตำรวจอบรม(นอต.)รุ่น ๑ ที่กรมตำรวจทดลองรับผู้จบรัฐศาสตร์-นิติศาสตร์ ไปฝึกวิชาการตำรวจ-การสืบสวนสอบสวน ๔ เดือน แล้ว

บรรจุเข้ารับราชการ คิดแล้ว กรมตำรวจประหยัดงบประมาณ และเวลามาก ใช้เวลาเพียง ๔ เดือนเท่านั้น ก็ได้คนไปทำงาน แทนที่จะต้องใช้เวลา ๔ ปี นี่คือการบวนการบริหารงานบุคคล คิดตามประกาศคนเรียนรัฐศาสตร์นะ

ลำดับข่าวรอง ผกก.สส.สภ.อ.เมืองระยองซึ่งเป็นข้าราชการ รับเงินเดือน และสวัสดิการพร้อมประพุดิตนดีไม่ประพุดิตัวฉ้อฉลทุจริต แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยประการทั้งปวง ทั้งยังใช้เวลาว่างช่วยครอบครัวทำมาหากินอีกด้วย

ก็รำลึกถึงช่วงชีวิตที่ตนเองที่ยังรับราชการอยู่ ๒๐ ปี ร่อนเร่พเนจรถึง ๑๔ โรงพัก ผ่านตำแหน่งหน้าที่ทั้งด้านบู๊และบู้น มีโอกาสดำรงตำแหน่งสวญ. ๓ โรงพัก ๗ ปีกว่า พาตำรวจออกพักแรมตามโรงเรียนในชนบท ฝึกตำรวจตัดผมให้เด็ก คนชราในหมู่บ้าน พาตำรวจทำนาร่วมกับชาวบ้าน จนกระทั่งชาวบ้านแบ่งที่นาให้ตำรวจทำเป็นของตนเองด้วย ฯลฯ

เพราะสำนึกว่าเราคือตำรวจของประชาชน ยามว่างพึงออกเยี่ยมเยือนประชาชนเอื้อเอื้ออุ่น

เอื้ออาทร

ผมขอต่ออายุสมาชิก ๒ ปีครับ เงินส่วนที่โอนเกินมาขอร่วมบริจาคค่าแอสแตมปีเพราะคิดว่าหนังสือที่ส่งให้ไปต่ำกว่าทุนแน่นอน ขอบคุณครับ

● สรรค์ ลิลิตกุลวานิชย์ดุสิต

☞ นายทะเบียนได้จัดการต่ออายุสมาชิกเรียบร้อยแล้วครับ และเงินส่วนเกินก็สมทบเป็นกองทุนเกื้อหนุน “เราคิดอะไร” สืบต่อไป

มุกตลก-มุขตลก

ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้ “มุกตลก” น.วิธีทำให้ขบขัน แต่ในฉบับมติชน พ.ศ.๒๕๔๗ ใช้ “มุขตลก” น.แง่มุขที่ยกขึ้นมาให้เป็นเรื่องขำขัน ในความเห็นของตัวเองและที่เคยยึดถือมาแต่ไหนแต่ไรก็ใช้ “มุขตลก” ครั้นมาเจอ “มุกตลก” ตามทำเนียบราชบัณฑิตยสถานฯ ก็รู้สึกผิดๆ เหมือนกันครับ อยากจะหาหรือจะยึดถือตัวไหนดี?

● คนรุ่นเก่า ไม่แก่ อยู่ชยา

☞ เรื่องนี้เล่นไม่ยากเลย จะบอกให้ ถ้าจะทำวิทยานิพนธ์คว่ำปริญญาก็ต้องยึดฉบับราชบัณฑิตยสถานฯเป็นหลัก นอกจากนี้แล้วก็ตามสบายครับ ทำให้สงบ สองคำนี้ อ่านแล้ว คำไหนมันทำให้เราฮาได้ละก็เลือกเอาคำนั้นแหละ รับรองตลกแน่นอน

พิทักษ์ตน-สันติราษฎร์

จากมติชน ๑๔ เม.ย.๕๙ กลุ่มวัยรุ่นทำร้าย สวป.สภ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทราได้รับบาดเจ็บสาหัสขณะเข้ายึดรถจักรยานยนต์เด็กแว้นภายในปั้มน้ำมันรุ่งพิทักษ์ หมู่ ๔ ต.ท่าถ่าน อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา เมื่อคืน ๑๑ เม.ย. และต่อมาตำรวจจับกุมนายคมสัน จันทร์ศรี อายุ ๒๔ ปี ผู้ต้องหาได้ สำนักงานอัยการสูงสุดได้มอบเลื้อในโครงการในพระราชดำริพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภาให้ แก่พนักงานบำเหน็จ ๒ คนที่ช่วย

เหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ถูกกระทำร้าย อ่านข่าวนี้แล้วอดนึกถึงบรรณาธิการไม่ได้ ในยุคที่ยังอยู่ในยุคทศจักรปฏิวัติก็เคยอยู่ในยาน อ.บ่อทองติดต่อกับ อ.สนามชัยเขต- ฉะเชิงเทราแดนนี้เหมือนกัน คิดว่าเหตุการณ์แบบนี้คงชินชาแล้ว

● แปลงยาว ฉะเชิงเทรา

☞ เคยเป็น หน.สายตรวจพิเศษ สภ.อ.เมืองชลบุรี สวป.สภ.อ.พนสนิมคม ชลบุรี เคยฝึกอบรมเพื่อเตรียมรับหน้าที่เป็นหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการพิเศษชลบุรีสืบต่อจากคนเดิม และเคยเข้ารับการฝึกหลักสูตรต่อต้านผู้ก่อการไม่สงบ การใช้อาวุธสงคราม การรบในป่า เพราะฉะนั้นชีวิตตำรวจนั้นนอกจากการสั่งสมวิทยายุทธลูกผู้ชายตลอดมาแต่ระดับประถม-มหาวิทยาลัย และด้วย สำนักของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ซึ่งเบื้องต้น ต้องทำให้สันติชนมั่นใจว่าเราว่าสามารถ “พิทักษ์” เขาได้จริง และข่มขวัญเหล่าร้ายได้ มิให้บังอาจหาญกล้าแหงตอกรหากำรึบต่อกร ก็ต้องมั่นใจว่าเรากำราบได้เพราะมือเหนือกว่า... และเหนือกว่าจริง ๆ ไซ้ดีแต่แต่งตัวหรูยศเต็มบ่าเหรียญตราเต็มอก พกปืนกริดกรายแต่ไร้น้ำยา

๓ แลก ๑

ตามที่สำนักพิมพ์เราคิดอะไรได้ส่งหนังสือ “เราคิดอะไร” ให้เป็นประจำทุกเดือน แต่คลาดเคลื่อน โดยจัดส่งไปให้ จำนวน ๓ ฉบับทุกเดือนเป็นเวลาหลายเดือนแล้ว เคยโทร.แจ้งมาแล้วแต่ยังไม่ได้แก้ไข จึงแจ้งยืนยันมาอีกครั้งหนึ่งพร้อมคืนหนังสือมาด้วย ๒ ฉบับ

● ณรงค์ นาคสกุล บางกอกใหญ่ กทมฯ

☞ เรื่องนี้ ต้องขอป่าวร้องก้องลือเลยว่า ผจก.สนพ.กลั่นแกล้ง คนนี้ก็เป็นแบบนี้แหละ เพราะนอกจากมีภาระหน้าที่หลากหลายแล้ว ช่วงหลังนี้ก็ออกอาการเลือนลอย อาจเพราะติดตามงานทางตามงานเพื่อมวลชนสมาชิกมากไปหรือเปล่าหนอ?

ตามกสรม-ตามกฎหมาย

ผมเป็นชาวบ้านธรรมดา แต่สนใจเหตุการณ์บ้านเมืองตามประสาชาวบ้าน จากข่าวสารสื่อสารมวลชนต่างๆ เมื่อเร็วๆ นี้ ชาวจากไทยรัฐ ศาลฎีกา พิพากษา ยืนจำคุก พล.ต.อ. วาสนา เพิ่มลาภ อดีตประธาน กกต. และนายปริญญา นาคฉัตรีย์ อดีตกรรมการเลือกตั้ง คนละ ๒ ปี กรณีพรรคไทยรักไทย ว่าจ้างพรรคเล็กลงเลือกตั้งปี ๔๙ ฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ผมเห็นว่าในที่สุดศาลก็ยังคงดำรงไว้ซึ่งธรรมตามกฎหมายแห่งกรรม หลังจากพิสูจน์ถึงที่สุดด้วยพยานหลักฐานแล้ว จำเลยก็ต้องชดใช้กรรมของตนในเรื่องจำจนกว่าจะสิ้นวาระตามคำพิพากษาก็น่าสังเวชที่เคยดำรงตำแหน่งยศศักดิ์ แต่ช่วงท้ายของชีวิตกลับตกอยู่ในสภาพนี้

● สมาชิก นิสันด์ สยาม

☞ รู้จักทั้งสองคน คนหนึ่งเคยเป็นตำรวจอยู่ด้วยกันแต่มาจากต่างสถาบัน คู่กันเคยกันพอควรอีกคนหนึ่ง เคยเรียนอยู่สถาบันเดียวกัน ผมเป็นรุ่นน้อง เรื่องนี้เป็นคดีเตือนใจให้ระแวดระวังภัยภายในยิ่งกว่าภัยภายนอก เพราะภัยภายในเป็นภัยแก่เราทุกขณะทั้งยามหลับและตื่น ทรายที่เรายังมีลมหายใจ

ลืมเห็นใจอีกฝ่ายหนึ่งหรือ ?

ตามข่าวคราวการเข้าจับกุมพระธัมมชโย ของ DSI แล้ว นำเห็นใจทั้งสองฝ่าย

เห็นใจด้าน DSI ทั้งที่มีอำนาจในมือ ได้รับการมอบหมายจากศาลอย่างถูกต้อง กลยุทธ์ในการเข้าจับกุมผู้ต้องหาที่ไม่ธรรมดา ย่อมต่างจากผู้ต้องหาที่เป็นฆราวาสทั่วไป ไม่เพียงเท่านั้นทั้งอาณาเขตบริวาร ก็ไม่น้อย ประวัติความเป็นมาก็ก็น่าทึ่งพอแต่.....ก็ไม่มีควมแยบคายพอที่จะพาตัวมาให้ศาลได้ แต่ก็ไม่ชัดเจนว่า DSI จะสามารถประสานขอกำลังพลจากตำรวจ หรือ ทหาร ทั้งสี่เหล่าทัพได้ไหม เพราะไม่ใช่คดีธรรมดา และ ผู้ต้องหาที่มีอิทธิ

ไม่ธรรมดา ความเสียหายต่อบ้านเมือง ก็ไม่ธรรมดา

เห็นใจด้านพระธัมมชโย พื้นฐานของคนพุทธ แม้เพียงฆราวาส ก็ต้องมีศีล ๕ แต่ท่านปฏิบัติผิดศีลข้อ ๔ ร้ายแรงกว่าใคร ๆ หลอกได้แม้แต่กระทั่งตัวเอง โหดร้ายที่สุด เห็นใจท่าน และญาติโยมที่ไม่ได้ใช้ปัญญาในทางธรรมไตร่ตรอง ผิดชอบชั่วดี เชื่อแน่ว่าอีกหลาย ๆ คน เคารพท่านเพราะธุรกิจเรื่องปากท้องเรื่องเดียว เชียว

● ผู้น้อยข้างวัด

☞ อันที่จริง เรื่องนี้เหตุเกิดแต่แรกในแวดวงผู้ทรงศีลทรงธรรม ก็น่าจะจบสิ้นเรียบร้อยได้ในแวดวงผู้ทรงศีลโดยองค์กรปกครองส่วนนั้นเองก็จะดูดีกว่า ไม่น่าจะมาเป็นข่าวให้ค้ำคางใจพุทธศาสนิกชนและสังคมทั่วไป แม้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รับผิดชอบปฏิบัติตามกฎหมายซึ่งตกอยู่ในภาวะจำยอมต้อง “ปฏิบัติหน้าที่” ซึ่งในสายตาสังคมส่วนหนึ่งอาจจะดูเหมือน “กร้าว-กระด้าง”

ศาสนาประจำชาติไทย

ถ้ามีการบัญญัติให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ ดีหรือไม่ครับ

ถ้ามีการกำหนดโทษ พระที่ดื่มสุราหรือมีอะไรกับลูกสาว หรือแม้แต่การเดินต่าง ๆ เป็นคดีอาญา จะเป็นไปได้ไหมครับ

● คนดูข่าว

☞ ถ้าบัญญัติให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติก็จะเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพขัดกับหลักการสิทธิมนุษยชนและประเทศไทยก็มีประชาชนนับถือศาสนาหลากหลายกัน ส่วนการกำหนดโทษอาญาพระที่ดื่มสุราหรือมีอะไรกับลูกสาว เห็นว่าขั้นแรกต้องแก้ไขกฎหมาย ส่วนองค์กรสงฆ์ก็ต้องจัดการภายในให้เรียบร้อย!

☑ USSณาธิการ

วัฒนธรรมกาย ตกเป็นข่าวใหญ่ติดต่อกันมาเป็นเดือน ๆ บทความของคุณเปเลว สีเงิน ได้สรุปไว้ในหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ทำให้เข้าใจได้หมด จึงขอนำมาเผยแพร่ต่อ ดังนี้

ตีเอสไอ ในกลเกม “ลัทธิธรรมกาย”

เรื่อง “สมิโย” เจ้าลัทธิธรรมกาย นี้ ถือเป็น “ต้นแบบทูลีลามก” ที่ฝ่ายสงฆ์และบ้านเมือง “ปล่อยปละ” จนเป็นภัยเห็นกันแล้วว่า นับวันจะเลิบบ้าน พุทธิดรรม- พุทธิการณ มีควม น่าจะเป็นอันตรายต่อความมั่นคงประเทศ และพุทธจักร สมิโยวางตนประหนึ่ง “เจ้านครรัฐ”

ไม่ขึ้นต่ออำนาจบริหารและปกครองประเทศ กฎหมายไทยไม่สามารถใช้บังคับเขาได้!

และลัทธิธรรมกายมีรูปแบบ-พิธีกรรม-คำสอน ชุกในคราบสงฆ์ แล้ว “ตุเอาพุทธพจน์” ไปแปลงเป็นคำสอน สู่แนวทางหากินของเขา

ขยายอาณาจักร ใช้รูปลักษณ์พุทธะ ล่อซื้อ- หว่านล้อม ผู้มีตบอดโดยสุจริต เข้าลึงกัดสาวกัทธิ

ปฏิบัติธรรม (ในลัทธิธรรมกาย) บังหน้า บุญ- สวรรค์-ธุรกิจลับ เป็นสินค้าขาย ส่วนเบื้องหลังที่

“เจ้าลัทธิ” ต้องการไปสู่คืออะไร? ถึงวันนี้คนส่วนใหญ่ “ต่างรู้-ต่างเห็น-ต่างเข้าใจ” ไม่ต้องอธิบายอะไรอีก!

- ธรรมกายกับอำนาจรัฐระบอบทักษิณ
 - ธรรมกายกับคนการเมืองระบอบทักษิณ
 - ธรรมกายกับโจรการเมืองระบอบทักษิณ
 - ธรรมกายกับพ่อค้า-นักธุรกิจระบอบทักษิณ
 - ธรรมกายกับบางพระ-บางวัดระบอบทักษิณ
 - ธรรมกายกับบาง “มหาเถรฯ” ระบอบทักษิณ
 - ธรรมกายกับคนสำนักพุทธระบอบทักษิณ
 - ธรรมกายกับพระระบอบทักษิณต่างประเทศ
- กระทั่งในระบบ “รัฐสภา” นั่นก็เถอะ ธรรมกายกับสมาชิกรัฐสภา หาง่ายกว่าหาเห็ดเผาะหน้าฝน! ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม.....

เห็นมัย...กลางบ้าน-กลางเมือง อาณาจักร ธรรมกายตั้งอยู่ในศูนย์กลางอำนาจปกครองและบริหารประเทศแท้ ๆ

สมิโยนอนกระดิกเท้าโตอยู่ในนั้น

นับเดือนแล้ว เจ้าหน้าที่ตีเอสไอไม่สามารถนำกฎหมายบ้านเมืองเข้าไปบังคับใช้ได้! เหตุที่เข้าไปไม่ได้ ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ไม่เข้า ก็อย่างที่บอก “ถ้า” อาณาจักรธรรมกายเป็นวัดพุทธ และอยู่ใต้ปกครองคณะสงฆ์ ตีเอสไอหรือใคร ๆ ก็เข้าไปได้ เพราะวัดต้องไม่ใช่ของโจร เมื่อเจ้าคณะปกครอง ปทุมธานีเรียกตัว “สมิโย” ต้องไปพบ แต่เน...พลันที่ศาลออกหมายจับ.....

ทั้งที่สมิโยนอนอยู่ในวัด แต่ตีเอสไอหรือ

คนนอกใคร ๆ ก็เข้าไปไม่ได้ เจ้าคณะปกครองจังหวัดปทุมธานี บอก “ส่วนตัวนั้น ไม่มีอำนาจเรียกพระธัมมชโยมาพบ เนื่องจากคดีที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นคดีทางสงฆ์ แต่เป็นคดีที่ ดีเอสไอ ขอความร่วมมือให้เป็นผู้ประสานเท่านั้น” นั่นเพราะ อาณาจักรธรรมกายลำแดงคักดาแห่ง “รัฐอิสระ” มากด้วยแนวร่วม ทั้งเหิมหาญ เตรียมการ “ต่อต้าน” เต็มอัตรา

มีทั้งเครื่องกีดขวาง-ป้องกันกำลังตำรวจ ดีเอสไอ บุกเข้าไป มีทั้งกองกำลังผ่านศึกเผาบ้าน-เผาเมือง ปี ๕๓ เข้าประจำการ มีทั้งคนอ้าง “มาปฏิบัติธรรม” และคนงาน “เป็นหมิ่น” รวมอยู่ข้างใน แสดงชัด...นอกจากไม่เกรงกลัวอำนาจรัฐแล้ว ฝ่ายปกครองคณะสงฆ์ก็ไม่อยู่ในสายตาที่จะเชื่อฟัง

จนถึงวันนี้ วันที่ ๖ เดือน ๖ ปี ๑๖.....หลังจากเล่นเกม “ต่อรอง-ยึดเวลา” จนปฏิทินผู้ที่จะตกลงกันวันที่ ๖ เดือน ๖ หลังจากเจรจา ๓ ฝ่าย ก็มีลูกเล่นออกมาใหม่ ตกลงกันได้แล้ว ๙๕% ยังเหลืออีก ๕% ฉะนั้น...๕% ที่เหลือนั้น.....จะตกลงหรือตกลงไม่ลง ยึดไปอีกสัปดาห์ อังคารหน้า ที่ ๑๔ มิ.ย. เวลาบ่ายสอง รู้กัน รู้ว่าไง...รู้ว่า “ยึดต่อ” ก็คงมาในแนวนั้น! นี่คืออะไร.....?

ที่เห็นแรก ดีเอสไอจะใช้อำนาจตามกฎหมาย เข้าไปค้นจับตัวสมิโยถึงในวัด ก็ทำได้ แต่ที่ไม่ทำ ไม่ใช่พยายามไม่ทำ หรือกลัวตายจากการต่อต้าน หากแต่ด้วยอดออม เพื่อป้องกันการจ้องใจปะทะแล้วใช้สถานการณ์นี้ เป็นเงื่อนไขก่อเหตุให้เรื่องราวลูกกลมบานปลาย ตีกระแสด่าขำดิง “นอกชาติ” เข้ามาเป็นแนวร่วมกระแสโลก

เห็นที่สอง.....

เมื่อดีเอสไอไม่เดินเข้าแผนแรก ขบวนการสมิโยก็ใช้แผนสอง ทำให้เด็วยอดม...เด็วยอดไปเรื่อย ๆ เพราะมันใจแล้ว ยังไง ๆ ดีเอสไอไม่บุกเข้าไปแน่ การยึด แนวรบด้านสมิโยมีแต่ได้ ขณะเดียวกัน ฝ่ายดีเอสไอ มีแต่เสีย! เพราะยิ่งยึดสังคมนิ่งมองเห็น “ฝ่ายโจร” เป็นผู้ที่มีอำนาจคุมสถานการณ์ได้เหนือกว่า สามารถเสนอในสิ่งที่ ดีเอสไอไม่กล้าปฏิเสธ

ดีเอสไอ เจ้าหน้าที่รัฐเอง ต้องตกเป็นฝ่าย “อยู่ใต้เงื่อนไขโจร” ชนิดแทบไม่มีข้อโต้แย้ง นอกจาก ครีบ...รับทราบ...รับปฏิบัติ!

ในความเห็นผม หลังอังคารที่ ๑๔ ไปแล้ว ถ้าสมิโยยังไม่ยอมมอบตัว เห็นทีดีเอสไอคงต้องมีมาตรการปฏิบัติ เพื่อไม่ให้ศักดิ์ของดีเอสไอ

ในฐานะเจ้าพนักงานแห่งรัฐเสื่อมไปมากกว่านี้ ในสายตาและความคิดเห็นประชาชน และ ชื่นชอบให้เงาอาณาจักรธรรมกายทับอำนาจ บ้านเมืองลักษณะนี้ จะเป็นเยี่ยงอย่างและข้ออ้าง ในมาตรฐานให้รายอื่น ๆ อ้างกันบ้าง!

ถ้าไม่จัดเต็มให้จบในยุคนี้...สมัยนี้ อนาคต ถ้าสังฆราชไม่ชื่อ “พระเทพญาณมหามุนี” ก็ต้องมีสังฆราช “νομินี” ระบอบลัทธิอาณาจักร ธรรมกาย! และถ้าศาสนจักรเป็นขนาดนั้น ก็ไม่ต้อง สงสัยว่า “ฝ่ายอาณาจักร” ขณะนั้น.....

ใครครอง?

อ้าง “เท้าป่วย” กระดูกกลางดินตายแน่ แต่ไม่ ไปพบแพทย์โรงพยาบาลเพื่อรักษา ถ้าป่วยหนัก จริงตามอ้าง ทั้งไว้ปานนี้ ถ้าไม่ตัดขา ก็ตายแล้ว ๒ ทางนี้เท่านั้น ที่ต้องเป็น “ตามอาการ” กล่าวอ้าง แต่ที่ยังไม่ตัด-ไม่ตาย แสดงว่า ป่วยนั้น...ป่วยเพื่อ หนีคดี-หนีคุก สถานเดียว!

พระเทพรัตนลลิตี เจ้าคณะจังหวัดปทุมธานี ท่านพูด ต้องเชื่อท่าน คือท่านบอกเมื่อวาน (๖ มิ.ย.๕๙) “ยืนยันว่าพระธัมมชโยยังอยู่ภายใน วัดพระธรรมกาย ก่อนวันที่ ๒๖ พฤษภาคมที่ผ่านมา รองเจ้าคณะจังหวัดได้เข้าเยี่ยม รายงานกลับมาว่า ขาซ้ายพระธัมมชโยยังบวมอยู่ ไม่สามารถเดินได้ ซึ่งใช้เวลาเข้าเยี่ยม ๑๐ นาที” ก็ชัดเจนไปเปลาะ ตัวท่านเจ้าคณะจังหวัดไม่ได้ไปเห็นตัว-เห็นขาสมิโย มากับตาหรือท่านเพียงบอกว่า “จากรายงานรอง เจ้าคณะจังหวัด” ที่ไปเยี่ยมเท่านั้น ก็ไม่ทราบว่ สมิโยนอนคลุมผ้า โพล่เฉพาะขาให้ดูผ่านหน้าจอ เหมือนที่เคยจัดฉากให้นักข่าวดูตอนแถลงข่าว อย่างนั้นหรือไม่?

อีกข้อสังเกตที่อยากฝาก ตั้งแต่เกิดเรื่อง ถามว่า มีใครเคยได้ยินเจ้าตัวทูลิลลามก “สมิโย” พูดอะไร

ซักคำมัย? จะเห็นว่า สมิโยไม่เคยพูด ไม่เคย แสดงอะไรเลย! แต่พฤติกรรม-พฤติกรรมทุกอย่าง ทั้งหมด”.....

ทั้งแปลงวัดเป็นช่องโจร ทั้งแถ ทั้งแถลง ทั้งโพสต์ “หลวงพ่อบริสุทธิ์” ทั้งหลวงพ่อมอบตัว-ไม่มอบตัวทั้งปล่านไปแจ้งความจับคนโน้น-คนนี้ ว่าหมิ่น ใส่ความหลวงพ่อ จะเห็นว่า “ขบวนการ สลาวก” เป็นตัวขับเคลื่อน กระทำการทั้งสิ้น! นั่น แสดงถึงอะไร.....

เพราะตัวหลวงพ่เอง ไม่ยอม ต่อต้าน-ขัดขืน สลาวกจึงเคลื่อนไหว “เต็มตัว” ในลักษณะ พร้อม ร่วมขบวนการเป็นปฏิปักษ์ต่ออำนาจรัฐขนาดนั้น หรือถ้าหลวงพ่ป่วยปางตาย สั่งการอะไรไม่ได้ สลาวกทำกันเอง!? นั่นก็แสดงว่า “อาณาจักรธรรมกาย” มีอำนาจที่มองไม่เห็น เป็นตัวบงการและควบคุม กลไก-สั่งการในทุกระบบและทุกขั้นตอนขณะนี้

พิเคราะห์จากคำที่ “พระเทพรัตนลลิตี” พูด..... นำใครครองมาก!

“ส่วนตัวนั้น ไม่มีอำนาจเรียกพระธัมมชโยมาพบ เนื่องจากคดียุติกันไม่ได้เป็นคดีทางสงฆ์ แต่ เป็นคดีที่ติเอสไอขอความร่วมมือให้เป็นผู้ประสาน เท่านั้น”

ในความเป็นพระ-เป็นวัด ได้ พ.ร.บ.คณะสงฆ์ สมิโยผิดซ้ำซาก ด้วยอาบัติหนักขั้นปาราชิกใน ทางสงฆ์ ท่านไม่อ้างเอ่ย.....

แต่ท่านเอ่ยในด้านว่า “ฟอกทรัพย์-รับ ช่องโจร” ไม่ใช่คดีทางสงฆ์ ท่านไม่มีอำนาจเรีย กธัมมชโยมาพบ เพียงติเอสไอขอความร่วมมือ ท่านก็ช่วยประสานให้เท่านั้น

ติเอสไอคงหาไฮ เป็ลี่ยนเป็น “กระอัก” โลहित แทน แบบนี้!?

๓

• เก้าสมัย ใหม่เสมอ

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๑

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภามหาวิทยาลัย

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันชยะวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”

นี่กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”

อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

มรรค ๘ จึงเป็น“วิธีปฏิบัติ”ของศาสนา พุทธที่เป็นแบบฉบับเฉพาะในศาสนาพุทธ เท่านั้น พระสมณโคดมเป็นผู้ตรัสรู้เอง(สัมมาสัมพุทธ) ท่านเป็นเจ้าของธรรมนี้(ธรรมสามี)

ทรงย้ำอีกว่า “ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น” แปลจากบาลีที่ว่า “เอเสวะ มัคโค นตถัญญเณ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐)

นั่นคือ ๒ ประเด็นท้าย ในฉบับที่แล้ว เป็นการยืนยันถึง“วิธีปฏิบัติ”หลักเอกของ พุทธว่า การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธนั้นมี “วิธีนี้วิธีเดียว ไม่มีวิธีอื่น” เป็นเด็ดขาด

วิธีนั้น ก็คือ ให้ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”

แล้วจะเกิด“ผล”ตาม“มรรค ๗ องค์”นั้น ไปเป็นลำดับๆ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

ซึ่งไม่ใช่“ปฏิบัติ”ตามที่คนส่วนใหญ่ ทำกัน คือคนผู้นั้นก็รู้อยู่ว่า พระพุทธเจ้า ทรงสอนไว้ว่า วิธีปฏิบัติอันเอกที่สำคัญ ของพุทธนั้น“มรรค องค์ ๘” แต่ก็มี“ทิฏฐิ” เข้าใจเชวไปว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สมาธิ” นั้นต้อง“หลับตา”เป็น“วิธีปฏิบัติ”อยู่ภายใน

โดยเข้าใจผิด“มิจฉาทิฏฐิ”ไปว่า “มรรค ข้อ ๘”ข้อเดียวเท่านั้นคือการ“ทำสมาธิ”

ส่วน“มรรคอีก ๗ ข้อ”นั้นก็เป็นการ ปฏิบัติที่เป็นเรื่องของ“ภายนอก” ไม่เกี่ยวกับความเป็น“สมาธิ”แต่อย่างใด

ดังนั้น ผู้ที่“หลับตา”ปฏิบัติอยู่ในภพ ภายในถ้ายเดียวเท่านั้นจึงไม่สามารถทำ “สมาธิ”ในขณะที่ทำ“อาชีวะ”(อาชีพ)อยู่ก็ดี “ทำ กรรมทั้งหมด”(กัมมันตะ)อยู่ก็ดี “พูด”(วาจา)อยู่

ก็ดี “ดำรินึกคิด”(สังกัปะ)อยู่ก็ดี ในขณะที่มีชีวิตปกติสามัญ

การปฏิบัติแบบ“หลับตา”ทำสมาธิ จึง ไม่ใช่การทำ“สัมมาสมาธิ”ตรงตามพระพุทธ วจนะอันเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ” แบบนั้น มันปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ให้เกิด “สมาธิ”ที่เรียกว่า“สัมมาสมาธิ”ไม่ได้

ความเป็น“สัมมาสมาธิ” ยืนยันได้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึง ข้อ ๒๘๑ ผู้สนใจตรวจสอบดูได้

เมื่อปฏิบัติผิดเพี้ยนไปจากคำสอน ของพระพุทธเจ้า จึงเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”

ยุคปัจจุบันนี้“สมาธิ”ที่แพร่หลายอยู่ใน วงการศาสนาพุทธไทยสังคมไทยพุทธ “มิจฉาทิฏฐิ”จริง ๆ สังคมพุทธไทยจึงล้ม เหลวอย่างสิ้นท่า อย่างที่เห็นๆ และเป็นอยู่ ชัดเจนยิ่ง เพราะคนไทยนับถือพุทธ ๙๕ %

ผู้เข้าใจพุทธศาสตร์ผิด(มิจฉาทิฏฐิ)ว่าทำ “สมาธิ”ของพุทธนั้นปฏิบัติด้วยวิธี“หลับตา” สะกดจิตให้เป็นหนึ่ง(เอกัคคตา) จึงไม่เกิดผล “สัมมาสมาธิ” เพราะสังสมจิตเป็น“เอกัคคตา จิต”ไม่ตรงตามแบบวิธีของพุทธที่มี“การ วิเคราะห์แยกแยะ”(analysis) ซึ่งแตกต่างจาก การปฏิบัติ“หลับตา”ทำสมาธิที่เกิดผลสังสม จิตเป็น“เอกัคคตา”แบบ“สะกดจิต”(hypnosis) จมอยู่แต่ใน“ภพภายใน”ไม่รู้เท่าทัน“โลก”

จึงกลายเป็นคนสู้“อำนาจโลก”ไม่ได้ ก็ตกอยู่ใต้“อำนาจโลก”(โลกาธิปไตย) เป็น

ทาสโลก ผู้ฤทธิ์เดชของ“โลเกียที่แรงร้าย
จัดจ้านไปด้วยลาภยศสรรเสริญ และ“สุข
โลกๆ”ที่เป็น“สุขเกินหรือสุขแท้จ”(ศุขัลลิกะ)ใน
ความเป็น“กาม”ไม่ได้

แม้ความเป็น“อตตตา” ถ้าปฏิบัติแบบ
“หลับตา”ทำสมาธิ ก็อีกแหละ จะไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อตตตา”บริบูรณ์
ได้เลย เพราะผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้นั้นจะ
ต้องมีความเป็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปภายนอก
กับนามภายใน) มี“สัมผัส ๖” เป็นต้นจึงจะ
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สักกาย”
อันเป็น“อตตตา”หรือความเป็น“ตัวตน”ขั้น
พื้นฐานตาม“สังโยชน”ข้อที่ ๑ ได้

เมื่อไม่สามารถรู้จักความเป็น“อตตตา”
ได้ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒ ว่ามีถึง ๓ อตตตา ได้แก่
โอฬาริกอตตตา-มโนมยอตตตา-อรูปรอตตตา

ก็ไม่ได้ศึกษาฝึกฝนให้“หลุดพ้น”จาก
ความเป็น“อตตตา”จนกระทั่งมี“อาริยมุมิ”
คุ้มกันตนอย่างเป็นโลกุตระ ผู้“อำนาจ
อตตตา”ของตนได้

จึงตกอยู่ใต้“อำนาจอตตตา”(อตตตาธิปไตย)
ของตนเองไม่สามารถมีอำนาจเหนือความ
เป็น“อตตตา”ได้ จึงเป็นทาส“อตตตา”ตามจริง

ผู้ตกเป็น“ทาส”ทั้งความเป็น“โลก”
และความเป็น“อตตตา” ย่อมไม่มี“อำนาจ
ธรรม”(ธรรมาธิปไตย)ใดๆ ที่จะมี“อำนาจคุ้ม
ตัว”หรือแท้ๆแล้วถึงขั้นมี“อำนาจเหนือโลก-
เหลืออตตตา”อย่างแท้จริง

นี่คือ คนผู้เป็น“ทาส”แท้ ผู้ไม่มีความ
เป็น“อิสระ”ตามพุทธธรรม เพราะเป็น“ทาส
โลก-ทาสอตตตา”เต็มบ้อง

จึงต้องเรียนรู้พุทธธรรมอย่างดีให้มี
“สัมมาทิฏฐิ”กันเสียก่อนเป็นเบื้องต้น ก่อน
จะปฏิบัติธรรมของพุทธ

ซึ่งการปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นต้องมี
“สัมมาทิฏฐิ” คือทำ“ทิฏฐิ”ให้เป็น“สัมมา”ตาม
คำสอนของพระศาสดาแห่งศาสนาพุทธก่อน
อื่นเพราะ“ทิฏฐิ”เป็น“ประธานการปฏิบัติ”

ถ้าหาก“ทิฏฐิ ๑๐”ที่เป็น“ประธานใน
การปฏิบัติไม่สัมมา” ตามพระวณะก่อน
ขึ้นไปปฏิบัติโดยผู้ปฏิบัตินั้นยัง“มิจฉาทิฏฐิ”
อยู่ ก็ไม่บรรลุ“สัมมาผล”เป็นเด็ดขาด

แต่การปฏิบัติตาม“มิจฉาทิฏฐิ”ใดๆก็
ดี มันก็มี“ผล”ของ“ทิฏฐิ”นั้นๆได้ สามารถ
บรรลุได้ ทว่าก็เพียงแค่บรรลุ“มิจฉาผล”
ดังที่ชาวพุทธทุกวันนี้ได้บรรลุกันตามที่เห็น
และเป็นอยู่ แล้วก็หลงผิดกันว่า“ผลที่ได้”
เป็น“ผลธรรมของพุทธ” นี่คือ ความหลงผิด

วิธีปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสมาธิ”ของ
พุทธ ไม่ใช่วิธีให้“หลับตา” แล้วสะกดจิต
(hypnotize)ลงไปๆๆๆ ทำให้จิตรวมกันเข้า
ตกผลึก หรือควบแน่นเข้าเป็น“หนึ่ง”(เอกัค
ตจิต แบบหนึ่ง) ซึ่งอย่างนั้นเป็นวิธี“การสะกด
จิต”(hypnosis)ตามสากลสามัญทั่วไป ที่
ทำๆกัน ก็สามารถเกิด“จิตเป็นหนึ่ง”ได้

เพียงแต่“วิธีสะกดจิต”ที่หลับตาทำนี้
จัดการกับจิตโดยวิธีหนึ่งเท่านั้น ซึ่งมันก็

เป็นผลของ“การสะกดจิต”(hypnosis)

ส่วนวิธีของพุทธที่สัมมาทิฐินั้น เป็น “การจัดการกับวิตกกังวล-วิจารณ์”(อภิสังขาร) ซึ่งเป็น“การวิเคราะห์,การแยกแยะ”(analysis) ที่รู้ ๆ กันในภาษาพูดว่า“วิตกวิจารณ์”จนเกิด “ฉาน”ตั้งแต่“ฉาน ๑”ไปนั่นเอง เห็นมั๊ย?

ไตร่ตรองกันให้ดี ๆ ว่า “วิธีสะกดจิต”(hypnosis) กับ“วิธีวิเคราะห์วิจัย”(analysis) วิธีปฏิบัติ ๒ วิธีนี้ แตกต่างกัน หรือไม่? อย่างไรกันแน่ อ่านความแตกต่างให้ชัด ๆ

สังคมไทย ณ ลมหายใจเฮือกนี้ กำลังมี “ธรรมาธรรมะสงคราม”กัน ระหว่างฝ่ายหนึ่ง คือ ฝ่ายที่ใช้“การสะกดจิต”(hypnosis)กับอีก ฝ่ายหนึ่งใช้“การวิเคราะห์วิจัย”(analysis)

ทั้ง ๒ ฝ่าย ต่างก็ยืนยันว่า ของตนคือ “วิธีของพระพุทธเจ้า”กันทั้งคู่

ไตร่ตรองตรวจตรากันดี ๆเถิดว่า ฝ่ายใดเป็นฝ่ายที่ถูกตรงกับพระพุทธวจนะกันแน่ หรือฝ่ายใดน่าจะเป็นฝ่ายถูก-ฝ่ายควรกว่า

ทีนี้ก็มาฟังนัยสำคัญของ“พุทธศิลป์-พุทธศาสตร์”กันต่อ

เรากำลังพูดถึง“สัมมาทิฐิ ๑๐”

“สัมมาทิฐิ ๑๐”นั้น มีดังนี้

- ๑) ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง)
- ๒) ยัญที่บูชาแล้ว มีผล (อรรถิ ยัญญัง)
- ๓) สังเวทย์ที่บวงสรวงแล้ว มีผล (อรรถิ หุตัง)
- ๔) ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้ว มีอยู่ (อรรถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)
- ๕) โลกนี้มี (อรรถิ อยัง โลโก)

๖) โลกหน้า มี (อรรถิ ปโร โลโก)

๗) มารดา มี (อรรถิ มาตา)

๘) บิดา มี (อรรถิ ปิตา)

๙) สัตว์ที่เป็นอุปาทิกะ มี (อรรถิ สัตตา โอปาทิกา)

๑๐) สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้า ให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้อย่างด้วยตนเอง ในโลก มีอยู่ (อรรถิ โลก สมณพราหมณา สัมมคคตา สัมมาปฏิบัติ นนา เย อิมัญจะ โลกัง ปรัญจะ โลกัง สยง อภิญญา สัจฉิกัตวา ปเวเทนตติ)

ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวง แปลไว้ อย่างนั้น ซึ่งก็เป็นภาษาที่ต้องขยายความกันเป็นไทยให้รู้เรื่องกันชัด ๆขึ้นอีกที

“สัมมาทิฐิ”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ มาขยายความ“สัมมาทิฐิ ๑๐”นี้ แต่ละ“ทิฐิ”กันดูให้เข้าใจยิ่งขึ้น

๑) ทานที่ให้แล้ว มีผล หมายความว่าอะไร?

หมายความว่า “ทินนัง”ภาษาบาลีนี้ หมายถึง (อันเขา)..ให้แล้ว เช่น สิ่งของที่เขาให้แล้ว คนทำทาน“ได้ให้ของทานนั้นไปแล้ว”(ทินน หรือ“ได้ทานแล้ว” คือ ทำการให้ไปเสร็จแล้ว” คือ มีผู้ที่ได้“ให้”หรือได้“ทำทาน”นั้นเสร็จลงแล้ว มันมี“ผล”มาก(มหัพผลา)หรือ“ผล”น้อย?

นี่ประเด็นหนึ่ง

และ“มีประโยชน์” มาก(มหานิสังสา)

หรือไม่? “ประโยชน์”นั้นก็อีกความหมาย
หนึ่ง ซึ่ง“ประโยชน์”ก็ยังมีประโยชน์น้อย
หรือประโยชน์มากอีกด้วย นัยนี้เหมือนกัน
นี่อีกประเด็นหนึ่ง

“ทาน”คือ“การให้”นั้น ใครทำก็ตาม
ทำเมื่อใดก็ตาม มี“ผล”แน่นอน ส่วนจะมี
“ผล”น้อย จะมี“ผล”มาก ก็ย่อมขึ้นอยู่กับ
เหตุปัจจัยต่างๆ มากมายหลากหลายนัย

ทาน ก็ต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ว่า ทำทาน
นั้น เมื่อ“ให้วัตถุข้าวของ”ของตนแก่ผู้อื่น
เช่น ให้ ข้าว น้ำ ผ้า ยาน ฯลฯ ย่อมเป็น
“เครื่อง”ประกอบกรปฏิบัติธรรมอย่างหนึ่ง
โดยการทำทาน เราก็ให้“สิ่งของวัตถุ”ของ
เราไป คือสละสิ่งของออกไปจากตน

“ใจเรา”ละ! ใจเรามี“อาการ”อย่างไร
ที่เป็นไปกับ“ทาน”(การให้,การลดโลก)นั้น ๆ

เป็น“ผล”นั้นเป็นแน่ ซึ่งจะมากก็ตาม
จริงนั้น จะน้อยหรือจะเท่าใดก็ตามจริงนั้น ๆ

ทำทานมี“ผล”เป็นคุณก็ได้ มี“ผล”
เป็นโทษก็ได้ เป็นกุศลก็ได้ เป็นอกุศลก็ได้

แต่เป็น“ประโยชน์”(อานิสงส์)หรือไม่?
นี่แหละที่เป็นประเด็นสำคัญมาก ต้องศึกษา

นั่นคือประโยชน์หรืออานิสงส์นั้นเป็น
“บาป”หรือเป็น“บุญ” หรือ“ไม่บาปไม่บุญ”

“บาป”หรือ“บุญ”เป็นชั้นโลกุตระธรรม
“กุศล”หรือ“อกุศล”เป็นชั้นโลกียธรรม

ซึ่ง“ใจเรา”ตั้งอย่างไร? หรือมีเจตนา
อย่างไร? พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ทานสูตร”
พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙ ชัดเจนมาก

ว่า ทานย่อมมีผล แต่จะมี“อานิสงส์”หรือไม่
นั้น อันนี้ต้องอาศัยพระสัมมาสัมโพธิญาณ
ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้ากันจึงจะสามารถรู้ได้
สามัญมนุษย์นั้นไม่มีภูมิปัญญาหยั่งรู้ถึงจะ
ที่เป็น“อจินไตย”ขั้นนี้ได้แน่นอน

นั่นคือ ต้อง“ทำทาน”เพื่อเป็น“เครื่อง
ปรุงแต่งจิต”(จิตตาลังการัง จิตตปริกขารัง)ให้ลด
ละหน่ายคลายจาก“ภพ”จาก“ชาติ” จึงจะ
เป็น“อานิสงส์”หรือเป็น“ประโยชน์”สำคัญ
ชั้นโลกุตระธรรม อันมีในศาสนาพุทธเท่านั้น
ซึ่งมีศาสนาเดียวในโลก ที่มีความรู้นี้

โดย“ทำใจในใจ”(มนสิการิตติ)ของตนเอง
ให้ถึงขั้น“อภิสังขาร”(ปรุงแต่งจิตจนถึงขั้น“บุญ”)
ว่า“ให้”หรือ“ทาน”แล้วใจของเรามี“อาการ”
เข้าข่าย“ชำระกิเลส”(สันตानัง ปุณาติ วิสเรตติ)
หรือเปล่า? หรือใจเรากลับ“ทำใจ”ตนเอง
“โลภ”เพิ่มขึ้น หรือทำใจของเรา“อยากได้”
เพิ่มขึ้นอีก ทำใจของเรา“ยิ่งจะเอา” ๆ ๆ

ต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิการิตติ)ให้เป็น นั้น
คือ ทำใจเข้าขั้น“ชำระกิเลส”ให้ได้

ถ้า“ทำใจในใจ”(มนสิการิตติ)ของตนเพิ่ม
ความโลภใส่ใจตนเอง แทนที่จะ“ลดความ
โลภ”หรือทำให้“ไม่มีความโลภ”ใส่ใจตนเอง
ผู้นั้นก็“ทำใจ”ไม่เป็น“บุญ” ซ้ำจะเป็น“บาป”
เพราะ“ทำใจ”ไม่เป็น“การชำระกิเลส”
ก็ไม่เกิด“บุญ”ไม่เกิด“การชำระกิเลส”
กลับทำใจตน“เพิ่มกิเลส”ใส่ใจตนยิ่งขึ้น

****เกาธมัย ใหม่เสมอ****

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ยังเล็กแต่ยิ่งใหญ่ของไขทรวง

ล้นเกล้าเผ่าไทย ศูนย์รวมใจคนไทยทั้งชาติ
ขออภิวาท เบื้องบาทองค์ภูมิพล
ยามใดไพร่ฟ้า ชาวประชายากจน
ทรงห่วงกังวล ดั่งหยาดฝนชลประทาน

(บางตอนจากเนื้อเพลง “ล้นเกล้าเผ่าไทย” แต่งโดย คุณชลธิ์ ธารทอง)

พลเอก อภิชาติ เทียบศรไชย

อาจารย์พลังเพชร(วิวัฒน์)
ศิลาทำธร

พลเอก อภิชาติ เทียบศรีไชย

ปีนี้เป็นปีมหามงคลเนื่องจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้นครองราชย์ครบ ๗๐ ปี และสมเด็จพระนางเจ้าฯ เจริญพระชนมพรรษา ๗ รอบ ซึ่งท่านพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรี ได้เป็นประธานเปิดงานนิทรรศการที่รัฐสภา เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๙ ผมเป็นอนุกรรมการในการจัดงานเฉลิมพระเกียรติอยู่ด้วย หัวข้อวันนี้ที่ผมมาพูดถึงเป็นประจำคือการถวายงานตั้งแต่ผมจบวิชานายทหาร และงานโครงการพระราชดำริที่ผมเคยทำ

วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๙ พุทธสถานสันติอโศก จัดเสวนาเรื่อง “ยิ่งเล็กแต่ยิ่งใหญ่ของในหลวง” โดยราชองครักษ์พิเศษ พลเอก อภิชาติ เทียบศรีไชย และประธานสถาบันเศรษฐกิจพอเพียง อาจารย์วิวัฒน์ ศัลยกำธร ดำเนินรายการโดยคุณไต้ฤกษ์ หมื่นนาอาน

พระราชทานโครงการพระราชดำริ

ผมจบนายทหารปี ๒๕๑๘ มีผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์แทรกซึมในประเทศไทย ทั้งภาคเหนือ ภาคอีสาน ซึ่งต้องใช้กำลังทหารในการปราบปราม ตอนนั้นผมเพิ่งจบจากนักเรียนนายร้อยมากก็ได้รับคำสั่งไปปราบปรามพวกคอมมิวนิสต์ที่ อ.ทุ่งช้าง จ.น่าน ที่ฐานปฏิบัติการห้วยไกร่น ๘ ขณะปฏิบัติหน้าที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถทรงขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปเยี่ยมทหารที่ได้รับบาดเจ็บ พระองค์ท่านทรงห่วงใย นับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณต่อทหารที่ปฏิบัติหน้าที่ หลังจากนั้นผมได้รับมอบหมายให้มาปราบผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ที่ อ.สระแก้ว อ.พนัสนิคม อ.ตาพระยา ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ปฏิบัติการรุนแรง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงวางนโยบายว่า **การปราบปรามด้วยกำลังทหารทำให้เกิดการสูญเสียทั้ง ๒ ฝ่าย** เพราะสระแก้วและตาพระยาจะมีเทือกเขาซับซ้อน คือ เทือกเขาบรรทัด จากตะวันตกไปทางตะวันออก ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์จะอยู่กันบนภูเขา แล้วลงมาหาเสบียงอาหารในหมู่บ้าน และมีการเกลี้ยกล่อมให้ชาวบ้านขึ้นไปเป็นพวกเขา พระองค์ท่านก็พระราชทานแนวความคิดว่าเราต้องพัฒนาให้ชาวบ้านอยู่ดีกินดี ไม่ยากจน ก็จะไม่ต้องมีการรบกัน

การปฏิบัติงานตามโครงการพระราชดำริแบ่งเป็น ๓ ขั้นตอน คือ ๑. พัฒนาจิตใจ เป็นการฝึกประชาชนในพื้นที่ เรียกว่าการฝึกราษฎรอาสาสมัครหรือการฝึกไทยอาสาป้องกันชาติ ตอนเข้าไปทำงานใหม่ๆ ส่วนใหญ่ชาวบ้านไม่ค่อยร่วมมือกับทหารเพราะเขากลัวผู้ก่อการร้าย แต่หลังการฝึกจะมีความเป็นกันเองระหว่างครูกับลูกศิษย์ ชาวบ้านก็จะให้ข้าวของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ให้เราได้รับทราบ ขณะฝึกเราจะพัฒนาไปสู่ระยะที่ ๒ คือนำเจ้าหน้าที่จากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เช่น เจ้าหน้าที่เกษตร กรมปศุสัตว์ กรมพัฒนาที่ดิน กรมประมง หรือกรมชลประทานมา

อบรมชาวบ้านเรื่องจะทำอย่างไรจะปลูกข้าวและพัฒนาดินให้ดีขึ้น การเลี้ยงสัตว์ พวกสุกร เป็ด ไก่ แล้วจัดระบบสหกรณ์ขึ้นมาโดยปลูกฝังความรู้พื้นฐานให้เขา หลังจากนั้นเข้าสู่ระยะที่ ๓ เนื่องจากที่ตรงนั้นเป็นป่าเสื่อมโทรม ชาวบ้านบุกรุกป่า เราจึงจัดสรรที่ดินให้ชาวบ้านเป็นหมู่บ้านป่าไม้ ในเบื้องต้นก็สร้างอ่างเก็บน้ำให้ เพราะพระองค์ท่านทรงดำริว่า น้ำเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการเพาะปลูก แล้วสอนชาวบ้านให้ปลูกต้นไม้ พืชผักสวนครัว และเลี้ยงสัตว์ไว้บริโภคในครัวเรือน นี่คือนโยบายที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาตั้งแต่ต้น

เคยมีนักข่าวต่างประเทศทูลถามว่า พระองค์ท่านเอาชนะคอมมิวนิสต์ได้อย่างไร ทรงตอบว่า ท่านไม่ได้เอาชนะคอมมิวนิสต์ แต่ทรงเอาชนะความยากจนของประชาชน ด้วยการพัฒนาให้ชาวบ้านกินดีอยู่ดี ซึ่งคือการเอาชนะความยากจนที่ชาวบ้านประสบอยู่

โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริทั้งหมดที่ทรงสละความสุขส่วนพระองค์เพื่อช่วยเหลือประชาชน มีทั้งหมดมากกว่า ๓,๐๐๐ โครงการ

ราชของครักษ์พิเศษ

หลังจากนั้นผมได้มีโอกาสมาปฏิบัติหน้าที่เป็นราชของครักษ์ประจำ ซึ่งมีหน้าที่ถวายพระ

เกียรติและถวายความปลอดภัย ราชของครักษ์มี ๓ ประเภท คือ ราชของครักษ์ประจำ และ ราชของครักษ์เวร ทั้ง ๒ ประเภทนี้มีวาระปฏิบัติหน้าที่ ๓ ปี แล้วจะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯต่อหรือไม่ตามพระราชอัธยาศัย ส่วนราชของครักษ์พิเศษเป็นได้ตลอดชีวิต การมาเป็นราชของครักษ์ทำให้ผมได้เห็นพระองค์ท่านเสด็จไปทุกที่ แม้จะเป็นที่ทุรกันดารยากลำบาก สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ท่านก็ตามเสด็จทุกแห่ง ส่วนมากท่านจะดูแลเรื่องศิลปาชีพ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงเน้นเรื่องแหล่งน้ำ การพัฒนาดิน การเพาะปลูก การปศุสัตว์ ฯลฯ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถท่านทอดพระเนตรเห็นแม่บ้านและเด็ก ๆ ในหมู่บ้านที่ยังไม่มีอะไรทำ ท่านก็ให้ทำโครงการศิลปาชีพ โดยทรงนำครูชาวบ้านมาสอนชาวบ้านด้วยกัน ให้ผู้หญิงทอผ้า ส่วนผู้ชายก็ให้เรียนแกะสลัก ทำเครื่องเงิน เป็นต้น ส่วนภาคใต้ก็สอนทำกระเปาะพญาลิเกา จะเห็นได้ว่าพระราชกรณียกิจของทั้งสองพระองค์ที่ทำให้ต้องตรากตรำพระวรกายนั้น เพื่อให้ประชาชนชาวไทยทุกคนอยู่ดีกินดี มีสภาพความเป็นอยู่ดีขึ้น

สร้างความก้าวหน้าแบบคนจน

สิ่งที่พระองค์ท่านให้ความสำคัญคือ ทรงพยายามปลูกฝังให้ประชาชนที่ยากจนสามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง พวกเราคงเคยได้ยินเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งตอนนี้ชาวต่างประเทศหลายสถาบันกำลังยกย่องอย่างมาก ชาวบ้านที่ใช้ระบบนี้จะไม่ทุกข์ยากอย่างที่ผ่านมา ปัจจุบันสำคัญคือการเน้นให้ประชาชนพึ่งตนเองได้ จึงมีการสร้างสัมมาอาชีพให้ทุกคนดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง โดยท่านให้หน่วยงานต่าง ๆ มาอบรมให้ความรู้แก่ชาวบ้าน สร้างแหล่งน้ำเพื่อช่วยการเกษตรของชาวบ้านในพื้นที่

เริ่มจากหมู่บ้านเล็ก ๆ ในอำเภอสระแก้ว อำเภอพระนคร อำเภอตาพระยา ไม่ได้เริ่มจากเงินงบประมาณมากมาย ผมจำได้ว่าตอนเราสร้างโรงเรียนที่บ้านคลองทรายเพราะที่นั่นไม่มีโรงเรียน

พระองค์ท่านพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์และให้ทหารกับประชาชนช่วยกันสร้าง จากนั้นพวกเราช่วยกันสร้างธนาคารข้าวให้ชาวบ้านเก็บข้าวไว้ใช้ยามที่ปลูกข้าวไม่ได้ ก็มาเบิกจากธนาคารข้าว แม้กระทั่งคอกหมู คอกเป็ด คอกไก่ ก็ใช้พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ทั้งนั้น ซึ่งนับเป็นพื้นฐานที่จะให้แต่ละชุมชนพึ่งตนเองได้ โดยยังไม่เน้นเกษตรแปลงใหญ่ ตอนนั้นพื้นที่รับผิดชอบใน ๓ จังหวัดกว้างมาก คือ กว่าสี่แสนตารางกิโลเมตร เราเน้นช่วยหมู่บ้านทางใต้ของเทือกเขาบรรทัดเป็นหย่อม ๆ เป็นศูนย์สหกรณ์ ทำให้ชาวบ้านในหมู่บ้านอยู่ดีกินดี ต่อจากนั้นค่อยขยายออกมาเป็นตำบล เป็นอำเภอ เป็นจังหวัด พระองค์ท่านทรงทำทุกภาคในเวลานั้น

“พื้นฟูป่า”อีกพระราชกรณียกิจสำคัญ

เรื่องป่าไม้ พระองค์ท่านทรงเน้นย้ำมาก ทรงเห็นว่าป่าไม้ถูกทำลายเป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่ทั้งสองพระองค์เสด็จโดยเฮลิคอปเตอร์แล้วทอดพระเนตรเห็นภูเขาหัวโล้นมากมาย พระองค์ท่านก็พยายามหาวิธีว่า ทำอย่างไรจะฟื้นฟูป่า อย่างที่ปราจีนบุรี ราษฎรบุกรุกทำลายป่าจนมีป่าเสื่อมโทรมกระจัดกระจายไปทั่ว ท่านทรงให้จัดหมู่บ้านป่าไม้ขึ้น โดยกำหนดให้ที่อยู่อาศัยคนละ ๑ ไร่ และที่ทำกิน ๑๔ ไร่ รวมแล้วได้คนละ ๑๕ ไร่ ให้มาอยู่รวมกัน และเตรียมน้ำเพื่อชลประทานให้เขา สอนให้รู้จักเพาะปลูก รู้วิธีเตรียมดิน สอนการปลูกสัตว์ ส่วนพื้นที่ที่บุกรุกไปแล้วก็ให้ไปฟื้นฟูปลูกป่าทดแทน นี่คือการฟื้นฟูป่าไม้ที่ทั้งสองพระองค์ทรงย้ำทุกครั้งที่เสด็จเยี่ยมประชาชน

โครงการศิลปาชีพ

สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถนั้นเมื่อพระองค์ท่านเสด็จพระราชดำเนินไปในพื้นที่ต่างจังหวัด ผมมักติดตามไปด้วยเสมอ เวลาท่านทรงงานก็จะทรงให้ราษฎรเข้าเฝ้าเป็นครอบครัว ผมมีหน้าที่ซักถามชาวบ้านเกี่ยวกับรายได้ประจำปี

พระองค์ท่านพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์และให้ทหารกับประชาชนช่วยกันสร้างธนาคารข้าว.. ยามที่ชาวบ้านปลูกข้าวไม่ได้ ก็มาเบิก..

จากประสบการณ์ ผมพบว่าทางภาคอีสาน แทบไม่น่าเชื่อว่ารายได้ประจำปี เขามีแค่ประมาณ ๔,๐๐๐ บาทเท่านั้นซึ่งน้อยมาก พระองค์ท่านทรงให้ผมเกลี้ยกล่อมพวกเขาให้เข้ามาทำงานกับศิลปาชีพ โดยเด็กผู้ชายก็ไปทำอาชีพแกะสลักหรือเครื่องเงิน ส่วนผู้หญิงท่านก็ทรงให้หัดทอผ้าซิด ผ้าไหมอาชีพต่าง ๆ ที่ทำส่วนใหญ่ประชาชนก็ซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณที่ช่วยให้เขามีอาชีพ มีรายได้ เพราะทรงหาตลาดให้ด้วย ท่านทรงแจกงานให้พวกเขาไปทำที่บ้าน เมื่อเขานำมาถวาย ท่านทรงรับซื้อโดยใช้พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ เสร็จแล้วก็จะทรงนำออกจำหน่ายในวาระพิเศษต่าง ๆ ในราคาไม่แพง

KING OF KING

เรื่องความประหยัดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่หลายท่านเคยรับฟังมาแล้ว อย่างหลอดยาสีฟัน พระองค์ท่านจะบริจาคเป็นแผ่นบางคือใช้จนหมด เวลาเสด็จไปนอกสถานที่ เราก็จะเห็นพระองค์ท่านทรงมีแผนที่ กล้องถ่ายรูป ดินสอ พระองค์ท่านทรงใช้ดินสอปีละ ๑๒ แท่ง และทรงใช้จนทุกชุด

ในการจัดกระบวนรถพระที่นั่งตามเสด็จ ทรง

ทรงเรียกพระราชชนนีอย่างธรรมดาว่า “แม่”
ผู้ทรงอบรมบ่มนิสัย “การให้” ด้วยการตั้งกระป๋องออมสินที่ท่านทรงเรียกว่า
กระป๋องคนจนให้ลูก ๆ หยอดเงินที่เหลือทุกวัน และให้วางแผนว่า
ทุกสิ้นเดือนจะตัดเงิน ๑๐% ของเงินกองนั้นไปช่วยเด็กกำพร้าและเด็กยากจนอย่างไร

กำหนดให้สิ้น ๆ ประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนที่จัดเต็มเท่านั้น นับเป็นตัวอย่างการประหยัดที่พวกเราควรปฏิบัติตาม

ด้านความกตัญญูทวดต่อพระราชชนนีที่พลสกนิกรชาวไทยเรียกขานว่า “สมเด็จพระย่า” นั้น เมื่อพระราชชนนีประชวรและประทับอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช พระองค์ท่านก็เสด็จมาทรงเยี่ยมทุกวัน ผู้ใกล้ชิดเคยเล่าว่า พระองค์ท่านทรงเซ็นรถให้สมเด็จพระย่าด้วยพระองค์เอง และในเวลาปกติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็จะทรงดูแลพระราชชนนีอย่างใกล้ชิด และท่านทรงเรียกพระราชชนนีหรือสมเด็จพระย่าของประชาชน อย่างธรรมดาว่า “แม่” ผู้ทรงอบรมบ่มนิสัย “การให้” ด้วยการตั้งกระป๋องออมสินที่ท่านทรงเรียกว่ากระป๋องคนจนให้ลูก ๆ หยอดเงินที่เหลือทุกวัน และให้วางแผนว่าทุกสิ้นเดือนจะตัดเงิน ๑๐% ของเงินกองนั้นไปช่วยเด็กกำพร้าและเด็กยากจนอย่างไร

ระหว่างที่ทรงผนวชอยู่วัดบวรฯ พระพี่เลี้ยงในการทรงผนวชคือสมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช

พระอัจฉริยภาพอันยิ่งใหญ่

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านทรงทศพิธราชธรรมและปกครองประชาชนชาวไทยด้วยความเสียสละ เหน็ดเหนียวมาตลอดนั้น เราอยากทราบว่าท่านมีเวลาผ่อนคลายบ้างไหม มีเวลาหัวเราะไหม จริง ๆ แล้ว พระองค์ท่านทรงมีพระอารมณ์ขันเยอะ ผู้ใกล้ชิดจะทราบดี ทรงเข้าหาหยคนนั้นบ่อย ๆ และท่านทรงพระปรีชาสามารถทรงดนตรีมาก โดยเฉพาะเครื่องเป่า สมัย

ก่อน ปกติพระองค์ท่านจะทรงดนตรีกับวง อส.ในวันศุกร์กับวันอาทิตย์ เวลาพระองค์ท่านทรงแปรพระราชฐานไปจังหวัดต่าง ๆ ไม่ว่าจะทางภาคเหนือภาคอีสาน ภาคใต้ นั้น ท่านก็มีรับสั่งให้ราชองครักษ์ตำรวจในราชสำนัก หมอและผู้ที่ตามเสด็จ ให้หาเครื่องดนตรีไว้คนละชิ้น อย่างผมเป่าทรัมเป็ตได้ ตอนเด็ก ๆ ได้เรียนตัวโน้ตดนตรีมาบ้าง บางท่านเป่าบาริโตน เป่าทรัมโบนหรือทูบ้าตัวใหญ่ ๆ ที่เขาแบกกัน แล้วก็กลอง พระองค์ท่านเองทรงเครื่องดนตรีได้ทุกอย่าง เวลาเล่นท่านจะประทับอยู่กลางวง จะทรงคอยบอกเสมอว่า คนนี้เล่นผิดคีย์ ตอนนี้นักกลองเล่นผิดจังหวะ เป็นต้น

วงดนตรีวงนี้ทรงตั้งชื่อว่า “วงสหทัยพัฒนา” มีพระองค์ท่านเป็นพระอาจารย์ มีสมเด็จพระเทพรัตนเป็นหัวหน้าวง ก็ได้เล่นกันทุกวัน แม้กระทั่งอยู่กรุงเทพฯ เวลาเสด็จลงที่สวนจิตรลดา ก่อนออกกำลังพระวรกายก็จะทรงเพลงแจ๊สก่อน พระองค์ท่านทรงพระอัจฉริยภาพด้านดนตรีมาก ทรงเครื่องดนตรีได้หลายอย่าง เช่น เปียโน กีตาร์ แซกโซโฟน เครื่องดนตรีชิ้นแรกที่ทรงฝึกคือแอกคอร์เดียน ทรงนิพนธ์เพลงได้ตั้งแต่พระชนมายุ ๑๘ พรรษา เพลงแรกคือเพลงแสงเทียน ปัจจุบันมีเพลงพระราชนิพนธ์ทั้งหมด ๔๘ เพลง

ด้านกีฬา ทรงโปรดเรือใบและแบดมินตัน ทรงเชี่ยวชาญการเล่นเรือใบมากจนเคยแข่งขันได้เหรียญทองมาแล้ว ทรงทำเรือใบเองซึ่งต้องใช้ความมานะพยายามมาก

ยามใดไพร่ฟ้าชาวประชายากจน ทรงห่วงกังวลตั้งหยาตฝนขโมมผืนหล้า

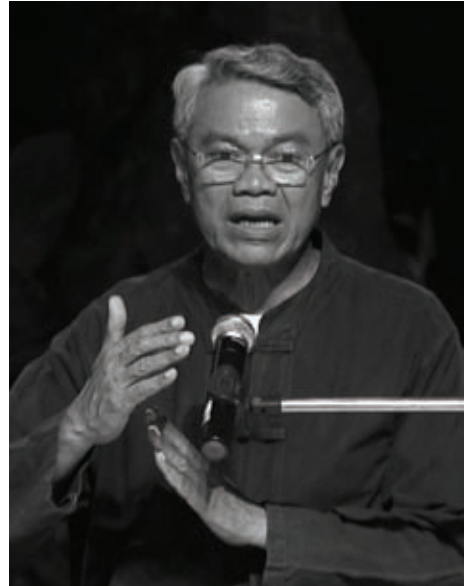
ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เคยกราบบังคมทูล

ถามว่า ทรงเหนื่อยและทรงท้อบ้างไหม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสว่า “ความจริงมันน่าท้ออยู่หรอก บางเรื่องมันน่าท้อแท้ แต่ฉันท้อไม่ได้ เพราะเต็มพินของฉันทันสูงเหลือเกิน เต็มพินของฉันทันคือบ้านเมือง และความสุขของคนไทยทั่วประเทศ” แสดงว่าทุกเวลานาทีของพระองค์ท่านนั้น ภารกิจสำคัญของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวคือการช่วยเหลือประชาชนของท่านในพื้นที่ยากจนและทุรกันดาร

ตามรอยเบื้องยุคลบาท

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ทรงงานอย่างเสียสละเพื่อประชาชนคนไทยโดยแท้จริง ซึ่งผมว่ายากนักที่พระมหากษัตริย์พระองค์ใดในโลกจะทรงทำได้ ทรงใช้เวลาอันยาวนานเสด็จไปตามพื้นที่ต่างๆ เหนือ อีสาน กลาง ใต้ ตะวันออก ตะวันตก เพื่อให้ประชาชนได้กินดีอยู่ดี ทรงทุ่มเททุกอย่างทรงยอมเหนื่อยเหนื่อยพระวรกายเพียงเพื่อเห็นประชาชนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น พระองค์ท่านและพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดๆ **เพียงขอให้คนไทยมีความรัก ความสามัคคีกัน ประคองประเทศชาติของเรา ให้เจริญยิ่งขึ้นไป**

ขณะนี้ทางรัฐสภาที่ผมมีโอกาสเป็นคณะกรรมการจัดงานเฉลิมพระเกียรติเนื่องในวโรกาสทรงครองราชย์ครบ ๗๐ ปีและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถทรงเจริญพระชนมพรรษา ๗ รอบ ซึ่งท่านพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีเป็นผู้แทนพระองค์มาเปิดงานเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๙ งานนี้จะมีถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ ก็ขอเชิญชวนพ่อแม่พี่น้องทั้งหลายไปชมนิทรรศการได้ ในเวลาราชการที่รัฐสภา ตรงข้ามสวนสัตว์ดุสิต งานนี้เข้าชมได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ

อาจารย์วิวัฒน์ ศัลยกำธร

ผมทำงานรับใช้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงทำ เห็นทั้งการดำรงชีวิตและงานที่ทรงทำ พระองค์ท่านทรงทำเรื่องเล็กๆ ไปดูที่ทำงานพระองค์เป็นเพียงห้องเล็กๆ โต๊ะทำงานก็ไม่มี ทรงนั่งกับพื้น เสด็จพระราชดำเนินที่ไหนก็ทรงพกแต่ดินสอและแผนที่ มีผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง ไม่ใช้กระดาษทิชชู ในแผนที่มีคำอธิบายทุกอย่าง ชาวบ้านมีปัญหาอะไร เช่น ภาคเหนือมีปัญหาเรื่องฝิ่น เรื่องทำลายป่า ภาคอีสานมีเรื่องภัยแล้ง ทำลายป่า ภาคกลางทำลายป่า ภาคตะวันออกแห้งแล้ง

ผมทำหน้าที่จดบันทึกว่า ท่านเสด็จที่ไหน รับสั่งกับใคร ใจความว่าอย่างไร หน่วยงานนี้ตั้งขึ้นสมัยท่านพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกฯใหม่ ๆ ท่านเห็นพระเจ้าอยู่หัวเสด็จไปทรงงานและทรงใช้เงินส่วนพระองค์ สมัยนั้นยังไม่มีสำนักงานโครงการในพระราชดำริ มีแต่กองวางแผนเตรียมพร้อมด้านเศรษฐกิจ เป็นกองเล็กๆ ในสภาพพัฒนา ปีนั้นประมาณปี ๒๕๑๙ ปี ๒๕๒๕

ผมทำงานในพื้นที่ชายแดน อำเภอตาพระยา พื้นที่ใหญ่มาก และมีโครงการพระราชดำริบุกเบิกมากที่สุด พระองค์ทรงทราบถึงปัญหาความมั่นคง

ระดับนานาชาติ คือ มีที่มาตั้งแต่ระบบเศรษฐกิจแบบที่ ๒ เกิดมาในโลก ซึ่งคาร์ล มาร์กซ์ และเฟรดเดอริค เอียง เศรษฐกิจชุมชนขึ้นเป็นเล่มแรกของโลกชื่อ “คอมมิวนิสต์ เมนิเฟสต์” (Communist Manifesto) ทั่วโลกเริ่มทำตาม เยอรมันทำตาม สำเร็จ รัสเซียก็ทำสำเร็จ จีนก็ทำสำเร็จ เขาปฏิวัติเปลี่ยนแปลงประเทศ ลามมาจนถึงเกาหลีเหนือ แล้วเวียตนาม ซึ่งตามทฤษฎีโดมิโนปี ๒๕๒๕ เราต้องเป็นคอมมิวนิสต์ แต่พระองค์ท่านบอกว่าเราเป็นไม่ได้ทั้ง ๒ ระบบ เราเป็นแบบทุนนิยมก็ไม่ได้ เสรีประชาธิปไตยแบบอังกฤษเราก็เป็นไม่ได้ ทรราชที่เมืองไทยยังมีคนจนอยู่มากมาย ถ้าท้องยังหิว ลูกไม่มีอะไรกิน อย่ามาพูดเรื่องประชาธิปไตย ท่านจึงพัฒนาประเทศโดยทำให้คนไม่อดก่อน จึงได้เริ่มทำงานมาตั้งแต่สมัยพลเอกเปรม ก็เกิดสำนักงานคปร.คณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ

เราต้องสร้างระบบเศรษฐกิจและสังคมที่เหมาะสมกับคนไทยซึ่งทรงใช้ว่าระบบแบบคนจน การปกครองก็แบบคนจน เศรษฐกิจแบบคนจนนี้แหละที่ทำให้เรามั่งคั่ง ที่จริงเราก็มั่งคั่งพอสมควร เราไม่ได้จน พระองค์ท่านเคยรับสั่งให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวหนังสือเนชั่นแนล จีโอกราฟฟิกส์ (National

Geographics) แปลเป็นไทยง่ายๆว่าประเทศเรามั่งคั่งและอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ ใครๆในโลกก็อยากได้ เขาล่าพวกเราก่อนเลยดินแดนตั้ง ๑๔ ครั้ง ก็อยู่มาได้ตามวิถีแบบไทยๆ

ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑ ประกาศชัดมาก เรื่องปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

พระองค์ท่านทรงเอามาแปลงเป็นทฤษฎีใหม่ ๑๐ กว่าทฤษฎี พัฒนามาเรื่อยๆ จนเป็น ๒๐ กว่าทฤษฎี คนเข้าใจว่าเป็นทฤษฎีใหม่เกี่ยวกับการเกษตรเท่านั้น ที่จริงปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงให้กับทุกอาชีพ รับสั่งบันทึกไว้ชัดเจนว่า “โดยเฉพาะนักวิชาการ และนักบริหารต้องรู้วิชาเศรษฐกิจพอเพียง ก็ถ้าทั้ง ๒ กลุ่มนี้ไม่เข้าใจก็จะไปลอกปรัชญาเศรษฐกิจการค้าและปรัชญาเศรษฐกิจชุมชนที่เกิดในเยอรมัน อังกฤษ แล้วเราเป็นอังกฤษ เป็นเยอรมันได้ที่ไหนเล่า เพราะเราไม่ใช่ วิธีคิดของเราก็ไม่ใช่ วัฒนธรรมเราก็ไม่ใช่ ภูมิศาสตร์ก็ไม่ใช่

ทรงอธิบายว่า เราต้องทำให้เหมาะสมกับภูมิศาสตร์ สังคมศาสตร์บ้านเรา อากาศบ้านเรามันร้อนชื้น มันมีหิมะตกหิมะเมื่อไหร่ และสังคมไทยไม่ใช่สังคมอังกฤษเยอรมัน เราไม่มีวัฒนธรรมที่เหมือนเขาเลย แล้วเราไปลอกกระบวนการเมืองระบบเศรษฐกิจที่วัดด้วย จีดีพี.(GDP) วัดด้วยเงิน ไปลอกวัฒนธรรมเขามา วัฒนธรรมของเรามันเป็นแบบโฮมสเตย์ ฟรีออฟชาร์จ (homestay free of charge) ใครมาถึงเรือนชานต้องต้อนรับหาที่อยู่ปูเสื่อเลี้ยงดูจนอิ่มหน้าสำราญ เขายังท้อข้าวให้เดินทางไปอีก แล้วไม่คิดตั้งค์ เราเป็นอย่างนี้มาเป็นพันปีแล้ว

พอไปต่างประเทศเห็นเขาขึ้นป้าย Bed and Breakfast ก็ไปตั้งเขา ก่อนเข้านอนเขาจะถามพรุ่งนี้จะกินอะไรก็ทำให้อิ่ม เข้าขึ้นมาเขาก็ส่งบิลค่าอาหารและที่พักให้เราจ่าย พวกเราไปเห็นเขาทำแล้วได้ตั้งค์ก็อยากทำบ้าง เพราะชื่นชมศรัทธาชาวยุโรปคนฝรั่งจนงมฉาย เห็นเขาเปิดบ้านให้คน

ท่านนายกาหลังแล้วสั่งอีก คนก็ไม่ค่อยทำตาม ท่านก็โมโห ด่าไปเรื่อย บ่นไปด่าไป
ผมนั่งประชุมกับท่านหลายรอบแล้ว คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินก็ท่านนี้แหละตั้งผมเอง
ท่านก็บ่นว่าทำอย่างไรจะช่วยคนทั้งประเทศ ตามที่พระองค์ท่านทรงทำให้ดู...

พักหาสตางค์ แล้วเราก็ไปบ้าทำโฮมสเตย์บ้างขอ
คอแตกกัน ทุกรัฐบาลส่งเสริมชาวบ้านให้ทำลาย
วัฒนธรรม “การให้” ของเรา จากที่เคยให้ที่พัก
ฟรี อาหารฟรี ป่วยใช้รักษาฟรี ทุกชุมชนเขามีหมอบ
ประจำหมู่บ้านดูแลฟรี ไม่เคยคิดสตางค์ แต่รัฐ
ส่งเสริมให้เขาบ้าเงิน แล้วเรียกมันว่าความเจริญ
อันนี้เป็นความเขลาที่สุด เป็นความมั่งงายฝรั่ง
อย่างที่สุดแล้ว

ความกังวลที่พระองค์ท่านเพียรบอก เพียร
ทำให้ดู แต่รัฐบาลหลัง ๆ ในระยะสิบกว่าปีมานี้
ไม่ยอมทำตามพระองค์ท่าน เช่น ไปจ้างฝรั่งมา
วิเคราะห์เศรษฐกิจไทย จ่ายค่าพูดให้ชั่วโมงละเป็น
สิบ ๆ ล้าน เขาหลงว่าเงินเป็นใหญ่ พอเอาเงินเป็น
ใหญ่มันก็ทำลายคน ทำลายป่า ทำลายดิน ทำลาย
น้ำ เพื่อให้ประเทศนี้มีตัวเลขสวยขึ้น ๆ ซึ่งไม่ใช่
พระราชดำริ

ฝรั่ง สรณัง คัจฉามิ

จนนำเอาไปล้อเล่นกัน ปากก็กล่าวพหูธัง
ธัมมัง สังฆัง สรณัง คัจฉามิ เอาเข้าจริงสมองมัน
สั่งว่า ฝรั่ง สรณัง คัจฉามิ พระเจ้าแผ่นดินองค์
นี้ไม่เคยเห็นด้วยกับวิธีนี้ ทรงเตือนมาตลอดทุก
ครั้งที่มีโอกาสว่าอย่าเดินตามฝรั่ง **อย่าเอาแต่
ตำรา ให้ทำแบบคนจน แบบอะลุ่มอล่วยกัน มี
สามัคคีธรรม อดทน ต้องไม่พูดมาก และต้อง
ไม่ทะเลาะกัน** และพระองค์ท่านก็ทรงทำให้ดูเป็น
ตัวอย่าง เช่น เสด็จพระราชดำเนินขึ้นดอย ผมมี
โอกาสพบลูกหลานชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่เคยร่วมโต๊ะ
เสวย ในสมัยนั้นเขาเล่าว่าพระองค์ท่านทรงทำตัว
เล็ก ๆ ย่าง ๆ ชาวบ้านเอาม้าให้ขี่ ท่านก็ขี่ม้า ให้ทำ
อะไรก็ตาม คือไม่มีฟอร์มว่าข้าใหญ่ กษัตริย์องค์นี้ไม่
เคยนึกว่าท่านใหญ่โตอะไร

ผมเคยทำแผนถวายตามที่ท่านทรงกำหนด

ให้ทำศูนย์ศึกษา ๒๐ แห่งทั่วประเทศ ผมดูแล
อยู่ ๔ แห่ง แห่งสุดท้ายคือศูนย์ศึกษาชะอะอำ ผม
เขียนแผนเอง บันทึกพระราชดำริเองแล้วระดมผู้
รู้มาเขียนแผนที่จะทำศูนย์ศึกษาถวาย และทำผิด
มหันต์ ดีความที่เราหลงเชื่อฝรั่ง ฟังพระราชดำริ
บ๊ีบก็ทำแผนออกมาเป็นฝรั่ง โดยเอาตลาดนำ
เอาเงินนำ ไม่ได้เอาอาหาร อากาศน้ำ ขณะที่
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเวลาทรงงาน
พระองค์ท่านมีหลัก ๔ ประการเพื่อให้ร่างกาย
มนุษย์อยู่ได้ ๑.ต้องมีอากาศบริสุทธิ์ ก็ปานี้แหละ
ที่ท่านพยายามทำมาตลอดด้วยการปลูกต้นไม้ผลิต
อากาศ ปรับความชื้นสัมพัทธ์ให้เย็นสบาย ทรงทำ
เรื่องป่า ๓ อย่างให้ประโยชน์ ๔ อย่าง ทุกที่ ผม
ไปทำงานที่ไหนผมก็เริ่มปลูกป่าก่อน ๒. ทำอย่างไร
ให้ในป่ามีของกินให้พอ มีต้นไม้ก็มีอากาศบริสุทธิ์มี
ออกซิเจน มีความเย็นพอมีระบบนิเวศสมบูรณ์ แค
มองก็สบายใจแล้ว อาหารตากก็เกิด อาหารปอดก็
มี มีอาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ๓.มีที่ซุกหัวนอน
๔.มีของใช้พอที่จะดำรงชีวิตได้ นี่คือขั้นพื้นฐาน
ที่ทำให้อยู่รอด สุดท้ายต้องทำให้คนทั้งแผ่นดินนี้
๗๐ ล้านคน ไม่ว่าไทยหรือต่างประเทศที่เข้ามา
อาศัยพระบรมโพธิสมภารต้องมีกินมีใช้ และมี
สภาพแวดล้อมบริสุทธิ์ทั้งแผ่นดิน

งานของพระองค์ท่านไม่มีใครร่วมมือทำ มี
แต่ท่านนายกาที่สั่งแล้วสั่งอีก คนก็ไม่ค่อยทำตาม
ท่านนายกา ก็โมโห ด่าไปเรื่อย บ่นไปด่าไป ผม
นั่งประชุมกับท่านหลายรอบแล้ว คณะกรรมการ
ปฏิรูปที่ดินก็ท่านนี้แหละตั้งผมเอง ท่านก็บ่นว่าทำ
อย่างไรจะช่วยคนทั้งประเทศ ตามที่พระองค์ท่าน
ทรงทำให้ดู ตั้งแต่เรามีรัฐบาลมา นอกจากท่าน
ประยูรแล้ว คนที่ทุ่มเทอีกคนที่พลเอกเปรม คน
อื่น ๆ ไม่ค่อยเอาถ่าน ผมไม่ได้ตั้งใจนิทา แคเล่า
ความจริงให้ฟัง ทำให้ผมเกิดแนวคิดที่ว่า ถ้าเราไม่

ศาสตราจารย์ ดร.ปีเตอร์ บูธ รอย สนใจปรัชญานี้มาลึบกว่าปีแล้ว เขาตระเวนดูงาน
ศึกษาอยู่ประเทศไทยกว่าสิบปีเพื่อจะเปิดหลักสูตรในมหาวิทยาลัยของเขาในแคนาดา
เป็นมหาวิทยาลัยโด่งดังระดับ ๑๐ ของโลก เขาเปิดสอนหลักสูตรการพัฒนาอย่างยั่งยืน
โดยใช้ปรัชญาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ทำแล้วใครจะทำ เราว่าเราจงรักภักดีแต่เราไม่ทำ
ตามพระองค์ท่าน เราเชื่อฝรั่งมากกว่า ที่สำคัญ
คือพวกเราไม่เคยเชื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
อย่างจริงจังถึงขั้นเอามาใส่ใจ และทำให้เกิดทั้ง
กายกรรม วลีกรรม มโนกรรมให้จริง

ทรงทำองค์เหมือนคนเล็ก ๆ ธรรมดา

ผมตามเสด็จมาตลอดชีวิตราชการผม ไม่
เคยเห็นท่านทรงแสดงอาการไม่พอพระทัยแม้แต่
เสี้ยวเดียว ตอนผมถวายรายงาน พระองค์ท่าน
ทรงรับฟัง ผมเปลือยตัวเถียงพระองค์ท่านเป็นเวลา
ครึ่งชั่วโมง อาการที่ท่านฟังเราเถียงนั้น ท่านสน
พระทัยอยากรู้มากโดยไม่ได้มีอาการแบบกษัตริย์
กับเด็กที่ไม่ต้องทรงรอให้เราพูดจบก็ได้ แต่ท่าน
สั่ง เราก็จพร้อมปฏิบัติตาม ท่านไม่ทรงแสดงให้เรา
รู้สึกว่าคุณทรงอำนาจ ท่านทรงฟังจนเราอธิบาย
เสร็จแล้วตรัสว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นแปลว่าแนวพระ
ราชดำริไม่ได้เรื่อง ทำแล้วไม่ได้ผล เช่น เรื่องป่า ๓
อย่างประโยชน์ ๔ อย่างกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ที่ผม
เถียงพระองค์ท่านว่าสลิมเลี้ยงสัตว์ เราก็มวางแผน
ทำทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ให้ และก็ทำโรงรับน้ำนมให้
แล้วก็ไปติดต่อบริษัทมาทำ ชาวบ้านพึงพอใจมาก
ท่านบอกว่าไม่ใช่แนวพระราชดำริของข้าพเจ้า เพราะ
ถ้าไม่มีป่า อีกไม่นานทุ่งหญ้าก็แห้งแล้ง วัวก็ไม่มีนม
มันก็อยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นป่าสำคัญกว่า ถ้าทำทุ่ง
หญ้า ป่าก็หมด ซึ่งก็จริงของพระองค์ท่าน แต่เรา
เองคิดไม่ถึง มัวแต่เอามาร์เก็ตติ้งนำ จะทำอะไร
ต้องศึกษาตลาดให้ดีกว่า

อีกตัวอย่างหนึ่ง หมู่บ้านหนึ่งเป็นตลาดใหญ่มี
โรงงานลับประรดส่งออก เราสำรวจดินพบว่าเหมาะ
ที่สุดที่จะปลูกลับประรด เราก้เตรียมส่งเสริมการ
ปลูกลับประรด ป่าก็แบ่งเอาไว้ แต่พระองค์ท่าน

ตรัสว่า ถ้าปลูกลับประรดแล้วหวังกำไรเป็นเงินก็
แปลว่าต้องเอาเงินจากผลกำไรลับประรดไปซื้อ
ข้าวจากอำเภออื่นมา ต้องเผา น้ำมัน ฟังรถยนต์
ฟังรถบรรทุกเมื่อถนนขาด หรือน้ำมันขึ้นราคา
ชาวบ้านจะเสี่ยงต่อการไม่มีอะไรจะกิน เพราะ
ถึงใจคนไทยก็กินข้าว ผมทูลว่าไม่ได้ข้าพระ-
พุทธเจ้าเดินสำรวจแล้ว ผู้เชี่ยวชาญสำรวจแล้ว
ดินที่นั่นไม่อุ้มน้ำ ปลูกข้าวไม่ได้ ท่านตรัสว่าข้าว
เป็นหญ้าชนิดหนึ่ง เอาน้ำเข้านาให้เขาปลูกข้าว
ไม่ต้องหาตลาด ไม่ต้องเดินขบวน เพราะข้าวปลูก
ไว้กิน ตั้งเครื่องสีข้าวไว้ในบ้าน เป็นโรงสี เศษข้าว
กระเด็นมากก็เลี้ยงไก่หรือเอาไปเลี้ยงปลาจะได้กินไข่
กินไก่ กินปลาเบ็ดเสร็จ ผมฟังแล้วอุทานในใจว่านี่
คือบ้านเราตอนเด็ก ๆ พ่อแม่เราทำมาอย่างนี้ เขา
จึงอยู่มาได้ รักษาอารยธรรมได้เป็นพัน ๆ ปี แต่เรา
ว่ามันเขย มันจน ที่จริงมันไม่จน

เศรษฐกิจแบบตาโต

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเรียก
เศรษฐกิจแบบนี้ว่า “เศรษฐกิจตาโต” คือพ่อค้า
นักการค้าเห็นอะไรก็ตาโต มันอยากได้ไปหมด
เพราะอยากรวย ทรงตั้งชื่อ เศรษฐกิจการค้าเสรี
ว่า เศรษฐกิจตาโต ท่านไม่ได้ว่าไม่ดี มันดี มัน
กระตุ้นให้คนอยากรวย คนก็ขยัน ก็ไม่ใช่เรื่องเลว
ขยันก็ทำให้รวย แต่ทุกเรื่องมันมีจุดอ่อน อีกข้อหนึ่ง
ทรงเรียกว่าเศรษฐกิจลมยี่หิ้น คือ เศรษฐกิจชุมชน
ที่ปลูกทุกอย่างที่กิน กินทุกอย่างที่ปลูก เหลือก็
เอาไปขาย ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยหินแล้ว แต่ปรัชญา
เศรษฐกิจพอเพียงไม่ใช่ เศรษฐกิจสุดโต่งสองขั้ว
มันเป็นความพอดีกับไทยซึ่งเป็นประเทศมั่งคั่ง (Our
country is rich and strategic.)

ความรู้เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง คุณธรรม

ของความพอเพียงคืออะไร เขาค้นหากันในระดับโลก เช่น ศาสตราจารย์ ดร.ปีเตอร์ บูธ รอยสนใจปรัชญานี้มาลึบกว่าปีแล้ว เขาตระเวนดูงาน ศึกษาอยู่ประเทศไทยกว่าสิบปีเพื่อจะเปิดหลักสูตรในมหาวิทยาลัยของเขาในแคนาดา เป็นมหาวิทยาลัยโด่งดังระดับ ๑๐ ของโลก เขาเปิดสอนหลักสูตรการพัฒนาอย่างยั่งยืนโดยใช้ปรัชญาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไทย เขาใช้เวลาในการศึกษาวิจัยและค้นพบว่าพวกเรานี้แหละมีจิตวิญญาณของความพอเพียง

คนเล็ก ๆ ที่ยิ่งใหญ่

พระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้ แม้ใจจะรู้สึกว่าเป็นคนเล็กๆ แต่ท่านเกิดเมืองใหญ่ เกิดที่อเมริกา ท่านเรียนและโตที่สวิตเซอร์แลนด์ที่ทั่วโลกยอมรับในความเป็นกลาง ตอนเด็กท่านเรียนที่เมืองไทย แต่ส่วนใหญ่ท่านอยู่ที่สวิตเซอร์แลนด์ ท่านมีเพื่อนทั่วโลก ทรงพูดได้หลายภาษา ผู้นำโลกคอมมิวนิสต์ก็สนิทกับท่าน ผู้นำโลกเสรีก็สนิทกับพระองค์ท่าน เยอรมันซึ่งถือเป็นต้นกำเนิดของคอมมิวนิสต์โลก เมืองไทยยังเอาตำราเล่มแรกของเขา มาสร้างโครงการพัฒนาชุมชนของมหาตมา เพราะต้องการให้ชุมชนมั่นคงแข็งแรง แต่ทำไมไม่สำเร็จ เพราะโครงการนี้มีแต่คนอยากเป็นขุนนาง อยากเป็นใหญ่เป็นโต ไม่มีใครอยากเป็นนักพัฒนา ไม่ได้อยากพัฒนาชนบทจริงๆ

เรื่องราวเหล่านี้ไม่พ้นพระเนตรพระกรรณ พระองค์ท่านทรงศึกษา อ่านอย่างจริงจังโดยเฉพาะเรื่องดินที่ทรงเห็นว่าอยู่ในภาวะวิกฤต และการขาดแคลนน้ำ ขาดอากาศก็เกิดจากดินเสื่อม ป่าหมด ความชุ่มชื้นไม่มี มนุษย์ก็ต้องอดตาย ทรงอ่านงานวิจัยดินต่างระดับโลก แล้วรีบสั่งให้เราทดลองทำกับมือ ทรงอธิบายจนได้รางวัลระดับหนึ่งของโลก ท่านทราบไหมว่า โลกเขาประกาศวิกฤตเรื่องดิน กำหนดวันฟื้นฟูดินของโลก ตรงกับวันเกิดของพระมหากษัตริย์เรา เขาเรียกวันดินโลก ปีนี้เป็นปีดินโลก เขายกย่องท่านทั่วโลก

เทคนิคทำฝนหลวง

ส่วนเรื่องฝนหลวง พระองค์ท่านทรงทดลองทรงคิดจนทรงได้รับรางวัลที่ ๑ ในโลก นอกจากรางวัลแล้วยังได้ลิขสิทธิ์ทางปัญญา

มีเทคนิคง่าย ๆ คือเอาน้ำแข็งแห้งขึ้นไปโปรยใส่เมฆที่มีความชื้นพอเหมาะ เอามา ๒ ก้อนมาประกบกันเหมือนแซนด์วิชโดยใช้เรื่องข้างบนตัวข้างล่างตัว ตอนแรกทรงใช้ว่าเลี้ยงเมฆให้อ้วนก่อนแล้วค่อยโจมตีให้ตกลงมาเป็นฝน โดยคำนวณทิศทางไว้แล้วว่าจะให้เมฆตกที่จุดเก็บน้ำไหน เช่นให้ตกเหนือเขื่อน เป็นต้น เราพัฒนาการเรื่องนี้มานาน เราเคยบันทึกเรื่องนี้ไว้ที่ศูนย์ภูมิวิกรมชาติ ท่านไปเที่ยวดูก็ได้ว่ากระบวนการกวนเมฆให้อ้วนแล้วกวนให้ตกมาเป็นฝนนั้นอย่างไร ที่ต้นน้ำมีระบบเก็บกักน้ำบนภูเขา ทั้งในแบบของฝาย เขื่อน เขื่อนกั้นจนถึงเขื่อนขนาดใหญ่ กลางและขนาดเล็ก เทคนิคการจัดการน้ำด้วยเทคโนโลยีที่ท่านคิดขึ้นเองจะสามารถเก็บกักน้ำไว้ได้ดีกว่าของฝรั่งถึง ๕ เท่าด้วยงบที่ไม่ต่างกันมากมาย แต่เสียตายเหลือเกินที่กว่าสองร้อยมหาวิทยาลัยบ้านเราไม่ศึกษาและทดลองทำจริงจัง สามหมื่นกว่าโรงเรียนก็ไม่เรียนเรื่องนี้อย่างจริงจัง ให้เด็กเพียงท่องจำ การท่องเป็น passive learning คือจำได้ไม่เกิน ๓ เดือนก็จะเหลือที่จำได้ไม่เกิน ๕% เขาทดลองกันมาหมดแล้ว

ทรงตั้งโรงเรียนไกลกังวล

สิ่งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเพียรสอนนั้น ท่านต้องทรงลุกขึ้นมาเป็นครูเองก่อนจะประจวบเข้าโรงพยาบาล ท่านตั้งโรงเรียนไกลกังวล ทรงสอนเอง พาเด็กไปคลุกคลีลงมือทำ เรียกว่า รุกเข้าหาปัญหา หรือเอาปัญหา เอาสถานการณ์นั้นลงมาเป็นฐานให้ได้เรียนและลงมือทำ ซึ่งวิธีนี้เรียกว่า active learning ฝรั่งเศสมีวิจัยกันมา ซึ่งกระบวนการนี้พระองค์ท่านทรงทำมาก่อนแล้ว ฝรั่งเศสเรียกวิธีการนี้ว่า situation based learning หรือ SBL ที่คนไทยใช้สอนมาเป็นพันปีแล้ว เพียงแต่ว่าพอไม่เรียกเป็นภาษาฝรั่ง คนไทยเลยไม่เอา พอเรียกเป็น SBL เดียวนี้การปฏิรูปการศึกษา ก็ขานรับ แต่ถ้าบอกว่านี่เป็นแบบที่พ่อแม่เราทำ ไม่มีใครเอา แต่พอเป็น SBL ก็เอาไว้ก่อน กลัวว่าถ้าไม่รู้แล้วจะเซย

วงหัตถ์ดนตรี

พระองค์ท่านอยากให้ชวนกันพัฒนา ต้องเข้าใจว่าในประเทศเรามีประมาณ ๘๐,๐๐๐ กว่าชุมชน ถ้าจะพัฒนาแต่ละชุมชน เราก็คงต้องเข้าใจตัวเอง เข้าใจเพื่อนร่วมชุมชน นักพัฒนาต้องเข้าใจคน พระองค์ท่านทรงบอกว่าต้องรอบรู้ รู้รอบรอบคอบ ระมัดระวังในการพัฒนา คำที่ทรงใช้ทรงละเอียดมากเลย แม้แต่เพลง นักดนตรีที่ไปหัดเป่าด้วยกันในวงหัตถ์ดนตรีของโรงเรียนวชิราวุธก็เป็นหัตถ์ดนตรี ส่วนพวกที่เล่นไม่ค่อยเป็น ทรงเรียกว่าวงหัตถ์ดนตรี เพราะท่านแค่งัง ท่านแยกเสียงออกได้หมด แม้แต่ใจคนท่านก็แยกออก เหมือนเราคบเพื่อน เราแยกใจเพื่อน ๆ ได้ว่าคนนั้นคนนั้นเป็นอย่างไรอย่างนั้น ทั้งหมู่บ้านแหละ แต่ละคนคิดไม่เหมือนกันหรอก ต้องเข้าถึงใจเขาก่อน

ผมถามง่าย ๆ กษัตริย์องค์ไหนในโลกมีคนจงรักภักดีมากที่สุดกษัตริย์ไทยองค์นี้ใหม่ ผมว่าไม่มี หรืออาจจะมีแต่ผมไม่ทราบ ยังไม่มีข้อมูลถามว่าทำไมคนเข้าใจท่าน ก็เพราะท่านเข้าใจคน ท่านเข้าใจลูก ๆ ท่านเคยรับสั่งกับพวกเราที่ตามเสด็จ

อยู่ ๖-๗ คน ตอนนั้นมิดแล้วแต่ท่านไปดูบ้านกับอุตสาหกรรมแย่งน้ำกัน เรามีเขื่อนอยู่ ๒ แห่ง ตอนล่างนี้ช่วยตะแปก ๔ ล้านคิว ส่วนข้างบนนี้กลุ่มบริษัทยักษ์ใหญ่ไปกว้านซื้อที่หมดเลย ฝนตกเมื่อไหร่มันเก็บไว้หมด น้ำไม่ลงอ่างเลย ชาวบ้านข้างล่างไม่มีน้ำใช้ ท่านก็ไปดึงน้ำจากชลประทานที่ไกลออกไป ๘ กม.มาให้ชาวบ้าน ที่นี้พอมันแล้งมากข้างบนก็ไม่มีน้ำ กลุ่มธุรกิจเขามาขอใช้ด้วย ท่านไม่ทรงอนุญาต ท่านตรัสว่าคนไทยเหมือนเป็นพี่เป็นน้องกันทั้งนั้น พระองค์ท่านเป็นพ่อ ทุกคนเป็นลูก แต่ลูกคนโตร่ำรวยแข็งแรงดีแล้วยังมาแย่งน้องมารังแกน้อง ต้องถูกลงโทษ ท่านจึงไม่ให้ ต้องไปหาเอาเอง นี่แหละท่านทรงเข้าใจมากๆเลย ท่านจึงเข้าถึงประชาชน

กฎวิวัฒนาการสังคม

อยากจะชวนท่านคิดว่าตั้งแต่วันแรกจนถึงวันนี้ที่พระองค์ทรงใช้คำว่า “จะครองแผ่นดินโดยธรรม” และเคยตรัสกับพวกเราที่ตามเสด็จว่า แซยิด หมายถึงอายุ ๖๐ เกษียณแล้วจะไปบวช ช่วยสร้างกฎให้หน่อย พวกเราก็ไปสร้างกฎถวายให้ที่วิวัฒนาการสังคมเสร็จตั้งแต่พระชนมายุ ๕๙ แต่ว่าวันนี้ก็ต้องทรงงานอยู่ทั้ง ๆ ที่ทรงประจวบ ถ้าคนไทยยังไม่สำนึกอีก พูดภาษาชาวบ้านคือท่านอยากลาออก อยากบวช จนสร้างกฎไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ไม่ได้บวช จนสมเด็จพระญาณสังวรก็ไม่อยู่แล้ว ทรงมีพระชนมายุขนาดนี้ พวกเราก็ยังไม่ทุ่มเททำตามคำสอนของพระองค์ท่าน โลกกำลังจะเผชิญวิกฤตรุนแรง ทรงเตือนมานานแล้ว ทรงส่งสคส.เตือนพวกเราตลอด ทรงทำสารพัด แต่พวกเรายังหลงเดินตามฝรั่งไปสูญหายนะ ขอฝากให้เอาเรื่องนี้ไปคิดให้หนักขึ้น และเพื่อให้มีพลังใจยิ่งขึ้น อยากชวนพวกท่านไปดูกฎของพระองค์ท่านที่ทำเสร็จแล้วแต่ยังร้างอยู่ ช่วยกันไปดู และบอกต่อว่าประเทศนี้ต้องเดินตามรอยพระองค์

๓

ไม่ว่าจะเจอกับกฎหมายบ้านเมือง หรือกฎหมายสงฆ์
 ท่านโพธิรักษ์พร้อมเสมอที่จะเผชิญ
 โดยไม่สร้างความลำบากยุ่งยากให้ใครต่อใครแม้แต่หน่อย...
 ไม่ได้ระดมพระ ระดมลูกศิษย์
 ไม่ได้ขนรถแบ็กโฮเอามาทำบั้งเกอร์...

นานาทัศนะมุมมองระหว่างคดี สันตือโสภ VS ธรรมกาย

มีคำถามจากสังคมอย่างสำคัญว่า ทำไมคดีธรรมกายที่ก่อให้เกิดวิกฤตศาสนา มหาเถรสมาคมกลับพากันนิ่งเฉย แบบธรรมาภิบาล มิหนำซ้ำกลับมีพระจากทั่วประเทศหลายหมื่นรูป (ตามคำโฆษณาของวัดธรรมกาย) เดินทางมาให้กำลังใจธรรมาภิบาลอย่างไม่ขาดสาย ดร.เจมส์ คัดดี้ ปันทอง ได้อธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้เป็นเพราะว่า

ทั้งพรรคการเมืองและธรรมกาย ต่างมีการสร้างเครือข่าย หว่านผลประโยชน์ เพื่อขยายอาณาจักร อิทธิพล และใช้เครือข่าวนั้นเพื่อประโยชน์ทางการเมือง พรรคการเมืองหว่านเงินลงไปสู่หัวคะแนน ชุมชน หมู่บ้าน นโยบายประชานิยม ระบบอุปถัมภ์

ส่วนธรรมกาย จัดตั้งฐานมวลชนเครือข่ายโดยการสนับสนุนพระในต่างจังหวัด วัดใน

ชนบท จ่ายเงินให้ร่วมกิจกรรม จัดตั้งวัดสาขา ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ครอบครัว พุทธฯ แทรกซึม อิงอาศัยอำนาจรัฐในยุค ระบอบทักษิณ ผ่านกระทรวงศึกษาฯ+มหาดไทย ทั้งการศึกษาดูงาน การอบรมพระพุทธรศาสนา การ จัดกิจกรรมที่วัดพระธรรมกาย (น.ส.พ. แนวหน้า ๒๐ มี.ย.๕๙)

ส่วนคดีสันตติโคกนั้นมีการระดมเจ้าคณะ จังหวัด และเจ้าคณะภาคทั้งธรรมยุตและมหานิกาย ทั่วประเทศ (เมื่อ ๒๔ พ.ค. ๒๕๓๒) มาทำสังฆกรรม ร่วมกันเพื่อทำการพิพากษา (ลับหลัง) พระโพธิ์รักษ์ ว่า ได้ประพฤติส่อเจตนาทำลายศาสนาให้วิปริต คือ ทำวิปริตจากพระธรรมวินัย และทำพระธรรมวินัย ให้วิปริต เป็นอันตรายใหญ่หลวงต่อพระศาสนา และกลุ่มบุคคลสันตติโคกยังได้กำเริบเลิปลาน นำพาต่อกฎหมายบ้านเมือง โดยขอลาออกจาก มหาเถรสมาคมเมื่อ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๔ ที่อำเภอ กำแพงแสน จังหวัดนครปฐม คณะการกสงฆ์ (คณะสงฆ์ที่มาทำสังฆกรรม) จึงมีมติออกมาว่า ให้มหาเถรสมาคมสั่งให้พระโพธิ์รักษ์สละสมณเพศ ส่วนบุคคลที่เป็นบริวารให้ประกาศว่าคนเหล่านั้น

ไม่ใช่ภิกษุ และให้กรมศาสนาแจ้งแก่พระภิกษุ สามเณรทั่วราชอาณาจักรมิให้คบหาสมาคมหรือให้ ความร่วมมือใดๆ เพื่อไม่ให้ตกเป็นเครื่องมือบ่อน ทำลายพุทธศาสนาและความมั่นคงของประเทศ

“พระพยอม” แนะ “ธรรมกาย” ให้ยอมอย่าง “สันตติโคก” เคยยอม

พระราชธรรมนิเทศ หรือพยอม กัลยาโณ เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว ให้สัมภาษณ์ถึงกรณีพระ ธัมมชโย เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ไม่เดินทางมา รับทราบข้อกล่าวหาคดีความผิดฐานฟอกเงินและ รับของโจรต่อพนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดี พิเศษ (ดีเอสไอ) ตามที่นัดหมาย และกลุ่มลูกศิษย์ วัดพระธรรมกายระดมกำลังปกป้องพระธัมมชโย ว่า ถ้าทุกคนช่วยกันรักษาศาสนาก็ไม่ยาก แต่ถ้า รักษาหน้าตาที่ยาก ระหว่างศาสนากับหน้าตานั้น คนไทยถนัดเรื่องรักษาหน้าตามากกว่า ซึ่งจะทำให้ ศาสนาเสียหายมาก เป็นเรื่องที่ท่านพุทธทาสภิกขุ กล่าวไว้ตั้งแต่เมื่อ ๓๐ ปีก่อนแล้ว ปัญหาของวัด พระธรรมกายนั้น หากสมเด็จเจ้าคุณเจ้าสงคราม ยังอยู่ ท่านจะแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้เพราะท่านเอาจริง

ส่วนกรณีมีข้อเสนอให้สมเด็จเจ้าคุณเจ้าพระมหาธีรราชเจ้า- คลาจารย์ หรือสมเด็จเจ้าคุณเจ้า เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เข้ามาเป็นคนกลางในการแก้ไขปัญหา นี้ พระพยอมกล่าวว่า สมเด็จเจ้าคุณเจ้าปากน้ำนั้น คนส่วนใหญ่มองว่าเข้าข้างวัดพระธรรมกาย แต่ถ้าท่าน

ออกมาแล้วทำเรื่องนี้ได้สำเร็จก็จะแก้ภาพพจน์ ปกป้องวัดพระธรรมกายได้ กู้เกียรติศักดิ์ศรีได้ ถ้าทุกคนยึดเอาศาสนามาก่อนหน้าตา ทุกอย่าง เรียบร้อย เมื่อก่อนสำนักสันติอโศกเมื่อถูกดำเนินคดีก็ยอมรับเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม จะติดคุกก็ติด ออกมาแล้วก็ได้ไม่น้อยหน้ากว่าใคร แม้คนจะน้อยลงบ้างแต่ก็อยู่ได้จนถึงปัจจุบัน โดย (MGR Online ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๙)

**วิเคราะห์เจาะลึก ผู้ต้องหาในทางความเชื่อ
โดย ท่านขุนน้อย ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙**

ฮือฮือฮือ...แทบไม่น่าเชื่อ ว่าอะไรจะดันโผง ๆ ผาง ๆ ไปได้ถึงปานนั้น ขนาดยังไม่ถึงขั้นชี้ขาด ตัดสิน ว่าอะไรผิด-ไม่ผิด แค่มอบตัวรับทราบข้อกล่าวหาเท่านั้น อะไรมันจะเป็นจะตายถึงขั้นต้อง ล้อมวัด ปิดวัด ระดมลูกศิษย์ลูกหาป่าวประกาศ ความเป็นรัฐอิสระทางพฤตินัย ให้เรื่องที่ไม่น่าจะเป็นเรื่องกลับต้องกลายเป็นเรื่องจนได้...

อย่างที่พระอาจารย์พยอม กัลยาโณท่าน ว่าเอาไว้นั่นแหละว่าเมื่อเทียบกับพระโพธิธิราช แห่งสันติอโศกแล้ว ต้องเรียกว่า...ออกไปทางคนละเรื่อง คนละเบอร์ อย่างเห็นได้โดยชัดเจน พระโพธิธิราชนั้น...ไม่ว่าใครจะเชื่อ-ไม่เชื่อ ครัฑธา-ไม่ครัฑธาในตัวท่าน แต่ไม่ว่าจะเจอกับกฎหมาย บ้านเมือง หรือกฎหมายสงฆ์ก็แล้วแต่ ท่านพร้อมเสมอที่จะเผชิญ โดยไม่คิดสร้างความลำบาก ยุ่งยากให้ใครต่อใครเอาเลยแม้แต่น้อย ไม่ได้ระดมพระ ระดมลูกศิษย์ ไม่ได้ขนรถแบ็กโฮ เอามาทำบังเกอร์ พร้อมจะเดินขึ้นโรงขึ้นศาล แบบตัวเบา ๆ สบาย ๆ เปลอ ๆ เจอทั้งลูกปืน ทั้งแก๊สของตำรวจระดมใส่ ยังออกอาการเฉยเลย ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ชนะหรือแพ้มันไม่ได้มีความหมาย เพราะแพ้กี้แพ้ชะตากรรม... ดวงใจทรงความมั่นคง อะไรประมาณนั้น มันเลยยังพอหลงเหลือความสง่างาม ยังสามารถ ประคับประคองความเชื่อ ความศรัทธา ตาม

แนวคิด แนวทางของตัวเองเอาไว้ได้จนตราบเท่า ทุกวันนี้...

ต่างไปจาก พระเทพญาณมหามุนี ที่ยังไม่ทันได้ตัดสินผิด-ตัดสินถูกตามตัวบทกฎหมาย หรือตามกฎหมายแห่งสงฆ์ ท่านดันมาทำลายตัวเอง ทำลายความเชื่อ ความศรัทธา ตามแนวคิด แนวทางของตัวเองที่อุตส่าห์ลงทุนลงแรง สร้างสมมาไม่รู้กี่สิบต่อกี่สิบปี จนไม่ว่าผลแห่งคดี จะดำเนินไปในรูปไหนก็แล้วแต่ โอกาสที่ลัทธิตุทธกายจะฟื้นคืนกลับมาสู่สภาพเดิมนั้น น่าจะเป็นไปไม่ได้อีกต่อไปแล้ว มีแต่จะออกไปทางเหี่ยวปลายหนักขึ้นเรื่อย ๆ เพราะสำหรับผู้ที่ยังหลงเหลือสติและปัญญาติดปลายนมเอาไว้แม้แค่เพียงเล็กน้อย ๆ ก็น่าที่จะพอแยกแยะได้ ไมยากส์ลส์ ว่าอะไรที่ควรเชื่อ-ไม่ควรเชื่อ อะไรที่พึงศรัทธา-ไม่ศรัทธา ส่วนผู้ที่ไม่ได้สนใจสติและปัญญาใด ๆ อีกต่อไปแล้ว ขอแต่ให้ได้เห็นบลูกแก้วติดปลายสะดือเอาไว้ลูกเดียวเท่านั้น คงมีอยู่แค่มือกี้หียบมือ...

ยิ่งลูกแก้วที่ว่า...เอาเข้าจริง ๆ แล้ว ไม่ได้ช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้นมาได้เลย แค่ช่วยให้หลุด เลือดดำ หลอดเลือดแดง ลูบฉืดไปเลี้ยงยังแข็ง เลี้ยงขา ยังช่วยอะไรไม่ได้ ไม่ต้องพูดถึงช่วย ให้รวย ช่วยให้เป็นคู่กับสติฟ จอบส์ ไปต่กบาตร พระพุทธเจ้าบนสวรรค์ ฯลฯ อันเป็นอะไร ที่ยากส์ลส์กว่าไม่รู้กี่สิบก็ร้อยเท่า ถ้ายังมัวแต่ หมกมุ่นมัวเมาอยู่กับการภาวนากับลูกแก้วได้ สะดือ เปลอ ๆ...อาจจะเดียงแบบเจ้าลัทธิตีก็ไมแน!!! ดังนั้น...ไม่ว่าผลแห่งคดีจะออกไปในแนวไหนก็ตาม แต่โอกาสดำรง รักษา ความเชื่อ ความศรัทธา แบบแผลง ๆ เช่นนี้ให้ยิ่งใหญ่ เกรียงไกร ดังเท่าที่เคยเป็นมา มันคงแทบเป็นไปไม่ได้อีกต่อไปในอนาคตเบื้องหน้า เพราะตัวเจ้าลัทธิตีไม่ได้เป็นแค่ ผู้ต้องหาในทางกฎหมายแต่เพียงเท่านั้น แต่ยังสามารถเป็นผู้ต้องหาในทางความเชื่อควบคู่ไปด้วย ชนิดที่แม้ว่าตัวเองยังไม่ติดคุก หรือตายไป แต่

การติดคุกทางความคิด หรือการตายในทาง ความเชื่อ มันปรากฏให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นทุกที

ปิดท้ายด้วยวาทีวันนี้ จาก Talmage...
“Wise men instructed by reason; men of
less understanding by experience; the most
ignorant by necessity; and beast by nature.
- คนฉลาดมากเรียนรู้ด้วยเหตุผล คนฉลาดน้อย
เรียนรู้ด้วยประสบการณ์ คนไม่ฉลาดเลยเรียนรู้ด้วยความ
จำเป็นบังคับ เดรัจฉานเรียนรู้ด้วยธรรมชาติ...”

ความพิเศษของสันตติโคศกและธรรมกาย

ในมุมมองของ ศ.ดร.สมภาร พรมทา

เรื่องเฉพาะเกี่ยวกับวัดพระธรรมกาย
วัดพระธรรมกายเป็นวัดพิเศษ วัดที่มีลักษณะ
เดียวกันนี้มีอีกแห่งหนึ่งคือวัดสันตติโคศก ความ
พิเศษนี้ผมพิจารณาจากการที่วัดพระธรรมกายเป็น
มากกว่าวัดในทางวิชาการด้านศาสนศึกษา เรามัก
เรียกองค์กรศาสนาที่มีลักษณะแบบนี้ว่ามีความ
เป็นลัทธิเจือปนอยู่ คำว่าลัทธิเป็นคำกลาง ๆ ไม่มี
ความหมายว่าดีหรือเลว วัดที่มีลักษณะเป็นลัทธิ
จะต้องมีผู้นำที่พิเศษ เช่น ท่านเจ้าอาวาสวัดพระ
ธรรมกายและท่านโพธิรักษ์

ลักษณะต่อมาของวัดแบบนี้คือ จะมี
ลูกศิษย์ที่ศรัทธาอาจารย์อย่างเข้มข้นจำนวนมาก
ขนาดตายแทนได้ ข้อเสนอของผมคือเมื่อรัฐ
จะดำเนินการอันใดกับวัดพระธรรมกาย โปรดอย่า
ลืมเงื่อนไขพิเศษข้อนี้ ผมกำลังเสนอว่าวิธีดำเนินการ
กับวัดพระธรรมกายอย่างที่จะจบลงอย่าง
สวยงาม และเป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายยอมรับได้ ต้องเอา
ประเด็นความเป็นลัทธิเข้าไปร่วมด้วย การดำเนินการ
ของรัฐที่ผ่านมามีผล เพราะทำกับวัดพระ
ธรรมกายเหมือนวัดทั่วไป ในทางกฎหมาย ท่าน
รัฐมนตรียุติธรรมอาจบอกว่าต้องเหมือนกัน คิด
อย่างนั้นก็ได้รับ แต่ต้องลงทุนด้วยวิธีที่หักหาญ
มากและอาจก่อผลเสียเชื่อมโยงต่อไปอีกมากอย่าง

ภาพผู้จัดการ

ที่เราคาดการณ์ไม่ถูก ผมเสนอเพียงเท่านี้ ท่านคิด
หาวิธีการเอาเองนะครับ

(ประเด็นสำคัญของ อ.สมภาร ก็คือเงื่อนไข
พิเศษที่ศิษย์ธรรมกายยอมตายเพื่อเจ้าลัทธิของ
เขาได้ และก็พยายามใช้สื่อโทรทัศน์ที่เน้นให้ดู
แต่ทีวีช่องนี้ช่องเดียว และวิทยุที่รับฟังได้ทั่ว
ประเทศ ปลุกกระตมให้เหล่าสาวกได้ข้อมูลผิด ๆ
อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ตอกย้ำอยู่ตลอดเวลาว่า พระ
เดชพระคุณหลวงพ่อบริสุทธิ์ ท่านถูกกลั่น
แกล้งถูกใส่ร้าย และจริง ๆ แล้วหากหลวงพ่อบริ
สุทธิ์ห้ามปราม ศิษยานุศิษย์ก็พร้อมที่จะเชื่อฟังอยู่แล้ว
ตอนเกิดคดีสันตติโคศกตอนแรกญาติธรรมก็จะ
ต่อต้านขัดขวาง แต่เมื่อท่านโพธิรักษ์บอกให้ทุกคน
ยอม นักบวช ๑๐๐ กว่ารูปก็เดินทางไปมอบตัว
เป็นจำเลยอย่างเรียบร้อย แต่เจตนาของ
ธัมมชโยต้องการสร้างโลมมนุษย์ให้ตายแทนตัวเอง
ได้อย่างแน่นอน)

**เดิมพันครั้งนี้ไม่ใช่เอาชีวิต
แต่..ประเทศชาติ ศาสนาเป็นเดิมพัน!**

นพ.มโน เลหาวิชช ส่องคดีสันตติโคกและธรรมกาย

คดีของสมณะโพธิรักษ์เกิดขึ้นตอนนั้นเป็นเรื่องใหญ่ของวงการสงฆ์ โดยโจทก์คือมหาเถรสมาคมฟ้องพระโพธิรักษ์ว่าแต่งกายเลียนแบบสงฆ์ แล้วมีความผิดอาญา ซึ่งผมจำได้ว่าประมาณปี ๒๕๓๒ เดือนสิงหาคม ตอนนั้นก็เป็คดีใหญ่ และลูกศิษย์ลูกหาของท่านโพธิรักษ์ค่อนข้างจะเยอะ แต่ท่านไม่ได้ขัดขืนอะไรเลย จะจับท่านก็เดินไปมอบตัวที่ตำรวจ เขาก็จับท่านไปที่โรงเรียนตำรวจบางเขน ให้เปลี่ยนชุดสีขาว ท่านก็ยอมเปลี่ยน แล้วให้ไปทำบัตรประชาชน ท่านก็ไปทำ ใช้คำว่านาย เสรีจ แล้วก็ขึ้นศาลอยู่ ๖ ปี ไม่มีใครเดือดร้อน ลูกศิษย์ไม่เดือดร้อนเลย

เขาบังคับบอกว่าจะให้ท่านเปล่งกล่าววาจาว่าท่านไม่ใช่พระแล้ว แต่ท่านถือว่ายังเป็นสมณะอยู่ก็ไม่ยอมเปล่ง ก็มีพระเถระบางรูปบอกไม่ได้ ต้องให้เปล่งวาจาด้วย แต่ท่านก็ไม่ยอมเปล่งวาจา เพราะในใจก็ยังเป็นพระอยู่ ท่านก็ยังยืนยันว่าท่านเองมีประสบการณ์ตรัสรู้ธรรมแล้ว ใครจะมาปฏิเสธท่านได้ ตอนที่เป็ช่าวก็มี**นายทองใบ ทองเปาด์** นายคนสำคัญออกโรงช่วยว่าคดีให้ฟรี แล้วก็ไปศาลทุกนัด เมื่อตัดสินเท่าที่ผมจำได้ให้รอลงอาญาเพราะไม่เคยมีความผิดอะไรมาก่อน ก็เป็เรื่องคดีของท่านโพธิรักษ์นะครั้บ ก็จับเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๔ ตอนนั้นไม่มีบัวช้ำน้ำขุ่น สังคมไทยก็ปรับตัวได้ เพราะว่าทำตามกฎหมายทุกอย่าง

ส่วนคดีธัมมชโยนั้นเป็อีกแบบหนึ่ง เป็คดีอิทธิพลครั้บ เพราะว่ามีข้อหาฉ้อโกง แล้วก็ทางบ้านเมืองพยายามจะเอาเรื่องเท่าไรก็ไม่สำเร็จ ขึ้นศาลก็มีการเล่นตุ๊กตีกตลอด ตอนแรกตำรวจจะไปจับ เมื่อไปเจอกำแพง มนุษย์ก็จับไม่ได้ คดีนี้ก็เริ่มจากเรื่องเกี่ยว

กับอวดอุตริมนุสธรรม ปาฐกถาจริยวัตรวันแก้ว ไปเห็นตะวันมีรูปหลวงพ่อดอยอยู่ในดวงตะวัน คนเห็นนับหมื่น ลงหนังสือพิมพ์ไทยรัฐหน้าหนึ่ง คนก็แห่มาทำบุญกันมากมาย แล้วก็โจษกันว่า เอ๊ะ....! มันเป็เรื่องที่ผิดธรรมชาติ ใช้เลเซอร์ยิงไหม? ตอนนั้นปี ๒๕๔๐ แล้วปี ๔๐-๔๑ ก็มีหนังสือพิมพ์โจมตีมาตลอดเลย เล่นข่าวเรื่องวัดพระธรรมกาย ก็พบว่ามึคำสอนที่ผิดเพี้ยนมากมาย เกี่ยวกับเรื่องอนัตตา อัตตา อะไรพวกนี้

ซึ่งเจ้าคุณประยุทธิ์ก็ออกมาโจษจัน ถึงขนาดพระพรหมโมลีไปถึงวัดพระธรรมกาย ให้เปลี่ยนคำสอน อันนั้นก็งวดแรก แต่ตอนหลังพอคดีเริ่มจะสงบไปแล้ว ก็มีบทความที่มตีชนมาให้ผมเขียนจากคนใน วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ เพราะว่าวัดพระธรรมกายคุมคนได้ทั่วถึง ผมก็เขียนเรื่อง ๕ ปีแห่งความมืดมน ลงในมติชนหน้าแรกเลย มตีชนฉบับนั้นก็ขายดี แล้วก็ตีพิมพ์สองครั้บเป็บทความเรื่องยาว ก็เล่าถึงเรื่องที่เจ้าอาวาสมีธุรกิจอะไรที่เป็นνομินีเยอะ มีการปลอมแปลงเอกสาร ฉ้อโกง ทั้งธัมมชโยและลูกศิษย์ใกล้เคียงก็โดนไปห้าสิบกว่าคดี ก็ยื้อกันไปยื้อกันมาจนไปจับก็จับไม่ได้ จะมอบตัวก็ไม่ยอมมอบ ตั้งเงื่อนไขต้องขอประกัน เพราะว่าคนเยอะ

ในที่สุดก็มีคนเจรจาสำคัญก็คือ **สนั่น ขจร-ประศาสน์** เจรจาให้ไปมอบตัวที่วัดขณะสงคราม แต่ต้องมีเงื่อนไขให้ประกันทันทีเพื่อต่อสูคดี ก็ต่อสูคดีนี้สูอยู่ ๗ ปี ถึง พ.ศ.๒๕๔๙ เดือนสิงหาคมใกล้จะตัดสินอยู่แล้ว ก็ผิดเยอะนะครั้บ ตอนนั้นเป็ในยุคที่ทักษิณ ชินวัตร กำลังรวนเรฯ อยู่แล้ว จะล้มล้มล้มแหล่เพราะมีกลุ่มของคุณสนธิ ลิ้มทองกุลออกมาโจมตีมากมาย จนในที่สุดแล้วแกก็เรียกอัยการสูงสุดเข้ามาคุย บอกให้ถอนคดี ตอนนั้นก็เป็รัฐบาลรักษาการ อัยการสูงสุดคนนั้นปฏิเสธคุณทักษิณ บอกว่าถอนไม่ได้ หลักฐานมันแน่นติดแน่น ให้ผมตายดีกว่า แกก็ตายจริง ๆ ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ รถลึบล้ออัดเข้าไปแล้วก็จับ

ใครไม่ได้ คดีไม่มีอะไรคืบหน้า เจียบเรียบร้อยไปเลย ไม่กี่วันศพก็เผาไปอย่างรวดเร็ว ไม่เป็นข่าว

แล้วก็ตั้งอัยการสูงสุดขึ้นใหม่ชื่อ **พชร นิธิธรรมดำรง** เป็นนามสกุลพระราชทาน ลिंगแรกที่พชรทำคือปลดคดีนี้ออกทั้งหมด ๕๒ คดี ในปลายเดือนสิงหาคม ๔๙ พอต้นเดือนกันยายน ๔๙ เจ้าอาวาสก็ขึ้นประกาศท่ามกลางสำนักศิษย์ว่าตั้งเมษณะแล้ว จากนั้นธรรมกายก็โตอย่างเจียบ ๆ ไม่มีใครกล้าแตะ เป็นกลุ่มอิทธิพลใหญ่ที่เติบโตมาก ขยายตัวเอา ขยายตัวเอา ปัจจุบันมีสาขาประมาณเท่าที่ตัวเลขที่ ผมทราบจาก DSI ๖,๙๖๘ สาขา

ธัมมชโยเป็นคนที่แพชบวนการการต่อสู้ทางกฎหมาย แก่ตั้งตัวว่าเป็นต้นธาตุต้นธรรม เป็นเจ้านายพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ อดีต ปัจจุบันอนาคต เพราะงั้นแกอยู่เหมือนไซในหิน ในการดูแลของลูกศิษย์ลูกหาคอยประคบประหงมตลอด เป็นเหมือนจักรพรรดิในวัง งั้นการจะขึ้นศาลนี้ ต้องไปถูกพนักงานสอบสวนสอบอีก แล้วแจ้งข้อกล่าวหา คงไม่แจ้งเฉย ๆ เพราะว่าต้องสอบด้วย อัยสอบนี่แหละครับเป็นเรื่องใหญ่ คำถามแต่ละคำ และมีหลักฐานมัดตัว ซึ่งท่านก็จะตอบไม่ได้ แล้วพนักงานสอบสวนนี้ เวลาเขาสอบเขาไม่ได้นั่งตัวต่อตัว เขาเป็นทีม เขาก็ถามเป็นชั่วโมง คนที่มีความเป็นอยู่แบบไซในหิน แล้วก็อยู่สบายมาตลอด ความจริงแล้วแกไปแต่งหน้าประเทืองผิว สังเกตมีลึกลับที่หัวมีขามนี้ก็ทนไม่ได้ ในที่สุดแล้วอ้วกแตกอ้วกแตนแน่ แม้คิดถึงก็เสียววูบแล้ว เพราะงั้นถึงไม่ยอมไป ผมรู้จักนิสัยแกดี แกเป็นคนทีหวือหวาเหมือนศิลปิน แล้วก็ละเอียดย

อ่อนมาก เพราะงั้นเจอเรื่องนี้วันเดียวก็เหมือนนรก เป็นปี อันนี้ยังไม่นับขึ้นศาล แคให้การอย่างเดียวกัอ้วกแตกแล้ว แกทำอะไรไว้มากก็จะยื้อที่สุดเท่าที่จะยื้อได้ กรรมการบริหารในวัดผมเชื่อใจได้เลย เขาพยายามที่จะให้ออกมาต่อสู้อคดี ออกมาให้มันเรียบร้อย แต่ผมเรียนได้จริง ๆ ว่า แกเหมือนจับแมวอาบน้ำ แมวกัจะยื้อเต็มที่

จะต้องยื้อไปให้ถึงเลือกตั้ง ก็จะได้ ส.ส. มากัจะได้อกลับประเทศไทย แต่ว่าผมจำเป็นต้องออกมาทำ อันนี้ ถ้าไม่ทำ มันอาจจะเกิดการกินรวบประเทศเดิมพันครั้งนี้ไม่ใช่เอาชีวิตเป็นเดิมพันงวดนี้เอาประเทศชาติเป็นเดิมพัน ศาสนาทั้งหมดเป็นเดิมพัน ถ้ารอดไปได้ จับไม่ได้ ประเทศชาติเราล่มสลาย ถ้าเราไม่ช่วยกันสลาย มันก็จะกินรวบประเทศไทย เพราะนี่เป็นกลุ่มอิทธิพลที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ และเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์ มันเป็นการแฝงศาสนาหาเงิน พรรคการเมืองใดที่ไม่มีธรรมกายเข้าไปด้วยก็จะ เป็นพรรครัฐบาลไม่ได้ เขาคูมเสียงมากมาย ลูกศิษย์ลูกหานับล้าน อำนาจในการบริหารสูง ผมเห็นมาแล้ว ตั้งแต่ยุคของยังลักษณ์ สหกรณ์ เครดิติยูเนียน คลองจันก็เป็นแค่เศษเสี้ยวของอาณาจักรเท่านั้นเอง

สันตือโคกและธรรมกาย ใครปฏิบัติถูก? ใครปฏิบัติผิด? คงดูได้จากผลของการปฏิบัติตนว่าแต่ละคนได้อะไรจากการปฏิบัติบ้าง?

● ความมั่นใจของพีใหญ่วัดธรรมกาย

ส่วน นายบุญชัย เบญจรงค์กุล มหาเศรษฐีระดับต้น ๆ ของประเทศนั้น เป็นที่ทราบกันดีว่าครัทธาหลวงพ่อธัมมชโยมานานแล้ว และถือเป็นอัครสาวกของวัดพระธรรมกาย

“... เรารู้แล้วว่า บุญที่เราสร้างด้วยความตั้งใจ กับความดีที่เราทำ เราเชื่ออย่างยิ่งว่าเราไปสวรรค์ เราอยากไปสวรรค์ชั้นที่สี่ คือ ชั้นดุสิต สวรรค์ชั้นดุสิตต่างจากสวรรค์ชั้นอื่น ๆ ทั้งหมด หกชั้นก็ตรงที่จะลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อสร้างกุศลเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ต้องรอให้จุติเมื่อหมดบุญ อันนั้นคือสิ่งที่เราเชื่อ และบุญที่เราทำ ก็เชื่อว่า มันจะทำให้เราไปถึงชั้นดาวดึงส์ได้ คือ ชั้นที่สองที่พระอินทร์อยู่ แล้วก็มีการปฏิบัติธรรมที่ชั้นนั้นด้วย

“ดังนั้น ตายพรุ่งนี้เลยก็ดี เราจะได้ไปสวรรค์ชั้นดุสิต สวรรค์มันไม่มีเหงื่อ ไม่ต้องปวดท้องเข้าห้องน้ำ ไม่ต้องมายกกล้ามเนื้อ ไม่มีป่วย ไม่มีแก่ หน้าแดงตลอด แล้วก็อยู่อย่างนั้นประมาณ ๓๖ ล้านปี ทุกคนหล่อหมด สวยหมด แต่หน้าตาเหมือนกันหมดเลยนะ... นั่นคือกฎของสวรรค์ คนทำดีมันก็หน้าตาดีเหมือนกันหมด ต่างกันแค่รัศมีหรือออร่า” นายบุญชัยเคยกล่าวเอาไว้ (จากผู้จัดการออนไลน์)

● ความมั่นใจของพี่ใหญ่สันตือโคก (พลตรีจำลอง ศรีเมือง)

ผมพูดความจริงที่ไหนก็พูด ว่าผมได้ดีเพราะชาวโคก ผมเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ก่อนผมเป็นนักสะสมแก้วแหวนเงินทองและทรัพย์สินเงินตรา (จะต้องมีให้ได้มากกว่าเพื่อน ๆ

ในรุ่นเดียวกัน) ผมเรียนเก่ง ม.๑-ม.๖ สอบได้ที่ ๑ ทุกปี แล้วตอนเรียนเตรียมทหาร ผมก็ได้เป็นประธานนักเรียน ปกครองนักเรียนทุกชั้นปี และก็ได้เงินเดือนด้วย ตอนนั้น จบนายร้อยมาใหม่ ๆ ก็จะไปสอนพิเศษเพราะเรียนเก่ง และผมสอบได้ทุนจากกองทัพไทยและกองทัพสหรัฐฯไปเรียนป.โท ผมได้เงินเดือนเดือนละ ๓๐๐ เหรียญ ยังไม่พอจะครบนอกจากสอบคัดเลือกไปเรียนเมืองนอกเก็บเงิน และมีไปรบที่ไชน ผมก็สมัครไป ได้เงินและได้ยศด้วย ผมไปลาวนี่เกือบตาย มาคิดตอนนี้ไม่คุ้มเลย กลับมาได้เงินสู้รบ กลับมาได้ ๕ ชั้น เกือบตายหรือตายก็ได้ ๕ ชั้น ส่วนไปเวียดนามก็ไปได้มา ๔ ชั้น ผมก็รวยลิ แต่ทำไมไม่เห็นใจคนอื่นเลยควักเงินบริจาคให้ ๒๐ บาทกับคนที่นำสงสาร ยังมาคิดทีหลังว่าไม่น่าให้เขาเลย

ผมแสวงหาลาภยศสรรเสริญ ออกบัตรเชิญให้คนมากินเลี้ยงที่บ้านเพื่อชื่อเสียง แต่ว่าพอมาฟังเทศน์ที่สันตือโคก ว่าทำไมช่วยข้าช้อน เสียเงินเสียทองแล้วก็ได้อบายมุขอีก...ต่อมาคบสันตือโคกก็ได้ลดละสิ่งเหล่านี้ลดมาเรื่อย ๆ หากไม่ได้พบสันตือโคกก็จะเป็นคนที่แสวงหาไม่รู้จัก ผมทำตามคำที่ว่า “กินน้อย ใช้น้อย ทำงานมาก ที่เหลือจุนเจือสังคัม” หัวผมผมก็ให้เมียตัดมาตลอด ตั้งแต่กลับจากรบที่เวียดนามปี ๒๓ มาถึงปีนี้ ๕๗ ผมก็ประหยัดเงินได้เป็นแสนเลย (ปัจจุบันชีวิตของลุงจำลอง ไม่มีทั้งบ้านและที่ดินเป็นทรัพย์สินของตัวเอง ยิ่งชีวิตไม่มีอะไร ก็ยิ่งมั่นใจในการปฏิบัติธรรมมากขึ้น)

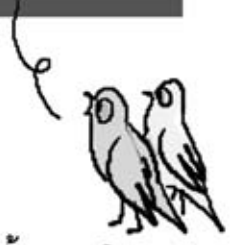
เป้าหมายชีวิตผม ไม่ได้คูนนะ หากผมทำการเมืองแบบเขา ผมมีสิทธิ์เป็นนายกฯได้ จนมีมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ของเกาหลีได้มาให้ปริญญา ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ เขาว่าที่ให้เพราะเธอหาเสียงบริสุทธิ์ที่สุดในโลก นี่เป็นเพราะเป็นนักบุญนิยม สิ่งที่ผมตั้งใจคือ ทำให้เต็มที่ในการช่วยเหลือสังคัม พยายาม ครองสติ มุ่งไปสู่การเกิดน้อยชาติ

โลกนี้มีปัญหาเพราะต่างมีเบื้องหลังเบื้องหน้า อันเป็นวาระซ่อนเร้น(Hidden Agenda)

พระเลื่องเลือ
หรือเลือเลื่องพระ
แล้วใครกันล่ะ...
ที่เลื่องไม่เลื่อง?!

๑.เบื้องหน้าศูนย์เลี้ยงเสือ เบื้องหลังแหล่งฆ่าและค้าสัตว์ป่าข้ามชาติ

๒.เบื้องหน้าศูนย์ปราบโกง แต่กลับได้ฉายาว่าศูนย์รวมคนโกง

๓. เมืองหน้าศูนย์ปราบมาร เมืองหลังศูนย์โล่มนุษย์ของมารที่ไม่ยอมให้ปราบ

๔. เมืองหน้าเสรีประชาธิปไตย เมืองหลังเสรีขายอาวุธ

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

เพื่อบรรลุเป้าหมายยิ่งใหญ่ของผู้มีชาติพุทธะ
จำเป็นต้องเรียนรู้ไปตามหมู่คณะ ใช้ชีวิตสัมผัสสัมพันธ์
อยู่ในกระบวนการกลุ่มซึ่งหลากหลายจริต
แตกต่างกันทั้งภูมิจิตและภูมิปัญญานานา

พุทธชาติมวลมิตร พาสีระธรรมชาติ

บ้างศรัทธาฝูงหงษ์ มีพวกหลงกาดำธรรมกาย

สังฆจักรพุทธมณฑลกำลังสิ้นสะเทือน เหมือน
จะต้องพลิกผันขนานใหญ่ ในเมื่อพาสีระจตุรตุ
สุดกันเหว สารเลวย่อมเห็นประจักษ์แจ้งเป็น
ปรากฏการณ์จริง

พระสังฆราชวัดราชาธิวาส เคยเทศน์ไว้เมื่อ
สามสิบกว่าปีก่อนกระมัง เป็นชาวขึ้นหน้าหนึ่งว่า
อีก ๒๐ ปีไม่มีพระ...

สถานการณ์ศาสนจักรขณะนี้ เป็นเคราะห์
ร้ายที่ต้องเปลี่ยนผ่าน พร้อมเป็นโซคติมหาศาลกับ
ชาวพุทธ ได้ตื่นแจ้งลัจจะเพชรพุทธแท้ ๆ ท่ามกลาง
เศษขยะพุทธลวงโลก

มันเป็นสองภาพ ขาวตัดกับดำ ระหว่างลัทธิ
สันตือโคก เทียบลัทธิธรรมกาย เมื่ออันหนึ่งถูก
ตรงธรรมวินัย อีกอันก็ต้องวิปริตจากธรรมวินัย
สิ้นดี จะหนีความจริงมีหนึ่งเดียวได้ที่ไหนจะ ตาดีได้
ตาร้ายเสีย ตัวใครก็ตัวเอง เลือกเอาเน้อ

ตัวอย่างจุดยืนสันตือโคก ถือกิลเคร่ง เก่งงาน

สืบสานวิชา พากันมากล้ำจน พังตนจนให้คนพึ่ง
ต่อ เต็มใจพอตามเศรษฐกิจพอเพียง แบบคนจน
รวยน้ำใจได้เมตตา รู้รักสามัคคี

อนึ่ง ส่วนตัวเมื่อหนีสะสม ย่อมนิยมเสียสละ
เพื่อสาธารณโภคี ชุมชนบุญนิยมจึงอุดมมั่งมี
พอสมควร มีข้าวของเครื่องมือทำงาน เพื่อทำ
ผลิตผลแบ่งปันเกื้อกูลสังคมทั่วถึงมากขึ้น ไม่ใช่ทำ
เพื่อตัวเองจะกินเก่ง ใช้เปลืองได้ เปลา่เลย
ไม่มโง่ปานนั้นดอก ขอบอกนิดนึง

ในขณะที่ลัทธิธรรมกายอวดคักดาชิตังเม โป่ง
รวย...เอาสวรรค์วิมานลม ๆ แล้ง ๆ มาล่อแมงเมา
พวกหลงแสงสี เมามบุญ อยากรวยล้นหูเร็ดชั้นฟ้า
ชาติหน้า คือ คำกำไร ทำทาน แทนที่จะชี้โลกลด
ถอย กลับทวีคูณล้านเท่า เข้าทำทุนนิยมสามานย์
ขนาดไหนหนอ !

ตรงข้ามลัทธิบุญนิยม พอครูต้องเหนื่อย ชี้อัด
ผ่าแหลกว่า สอนบุญกันผิดเพี้ยนหมด ผลบุญทาน
ที่เสียสละให้เป็นให้ไม่ใช่เอาเข้ามาเพิ่มเป็นกำไร

นั่นนี่

แต่ผลบุญเป็นคุณประโยชน์ตรงตัวเต็ม ๆ คือ เครื่องมือชำระกิเลส กิเลสหมดก็จบ บุญตัวตัด กิเลสย่อมไม่จำเป็นหมดที่ใช้งานไปเลย พระอรหันต์ จึงเหลือภาระ ทำแต่กุศลอย่างเดียว

ยิ่งเกี้ยวด้านเทวดามารพรหม เป็นเรื่องของ จิตวิญญูณในร่างคนเป็น ๆ เห็น ๆ ชนหน้าชนตา กันนี่แหละ ซึ่งพาเดือดเนื้อร้อนใจทุกคน จนต้อง ตื่นรู้ปัญหาเฉพาะหน้า แล้วแก้ต้นเหตุให้ลดน้อย ถอยเห็นแก่ตัวลง มันต้องตัวจริงเสียงจริงของ เทวดายักษ์มารในตัวเองทุกเมื่อเชื่อนี่แหละ

อย่าไปหวังชีวิตหลังตายอันยังมาไม่ถึง แล้วจะไปจัดการอะไรตรงไหนได้เอ๋ย มันต้องทำปัจจุบันให้ ดี บริสุทธิ์เต็มที่ตามท่านว่า เท่านั้นจบ

ผู้เขียนไม่เห็นนี่ก็อยากจะทำเอาสวรรค์วิมาน เป็นเทวดาชั้นไหน ๆ หลังตายแล้วนั่น มันจะมี ประโยชน์ตรงไหนว่า จะทำงานเสียสละ สร้างสรร แก่ปัญหาอะไรได้ ไม่มี อย่างเก่งแล้วอ้างว่าจะ สุขสบาย แล้วจะไม่เกิดเบียดเบียนใคร รบรอบ จะอยู่ไปนิรันดรหรือ ไม่มี

เสร็จสรรพ กลับต้องมาเกิดโลกมนุษย์ใหม่ ลู ไม่ต้องไปเสียเวลากับสวรรค์น่าจะดีกว่าเยอะเลย ตายแล้วขอให้ได้กลับมาเป็นคนไว ๆ ถ้าไม่ติดเวร กรรมตกนรกไหนชะก่อนนะ จะได้บำเพ็ญทานศีล บารมี รู้จักกตัญญูเพื่อนมนุษย์ เพื่อประโยชน์ชำระ จิตตนเองบริสุทธิ์พร้อมกันไป คุณค่าของคน ท่าน ว่าสำคัญตรงนี้แน่

เข้าประเด็นธรรมกาย พารวยไม่เสร็จ เจ้า สำนักบารวยนำหน้าอนาถ ครัทธาสำนักนี้จึงมี เจ้าสัวดั่ง ๆ เยอะ แม้รวยล้นเท่าไร ไม่วายหมาย รวยต่อภพหน้าพูนทวี พวกเขาไม่เคยรวยเลยแห่เข้า วัดอยากรวยทั้งนั้น

พันธงลัทธิธรรมกลายธรรมโกย ทำตัวดูดี ทรัพย์ คือ ถือพระพุทธเจ้าคนละองค์กับที่พาลดละ ขยั้น กล้าจน มีประโยชน์ตรงทำประโยชน์ท่าน

ใครอุทิศทำธรรมวินัยให้วิปริต

แรก ๆ ลัทธิงานบิณฑบาตสมาธิ เฟื่องดวงแก้ว

กลางสะดือ ปั้นนิมิตติดตาหลอกตัวเอง หลายคน สำคัญว่าเก่ง นำสนใจ ยกให้ว่าเขาแนวทางสมาธิ

จากใช้สมาธิฤทธิ หลับตาเป็นจุดขายได้ดี ก็ ปั้นสวรรค์วิมาน ต้มตุ๋นให้คนมาทำบุญโดย อวดคุณวิเศษอันเป็นเท็จ หลอกล่อคนมาทำบุญอีก ต่างหาก

เดิมที ธรรมกายประพฤติวิปริตจากธรรมวินัย ยังไม่หรือหว่า โฉงครึ้มเกินไบนัก สังคมยังไม่ทัน รู้เท่าถึง มหาเถรสมาคมพอรับได้ไม่ติดใจถือสา

ในขณะที่พระโพธิรักษ์ไม่ได้ประพฤติอะไร วิปริตจากธรรมวินัย เพราะเคร่งครัดกว่าพระส่วนใหญ่ กระแสหลัก เพียงเจ้าสำนักอวดคุณวิเศษอัน มีจริงเล็ก ๆ ในตนแก่คนทั่วไปที่เป็นอนุปลัมบัน

ประเด็นขัดแย้ง คือ การตีความอุปปลัมบัน เอา เฉพาะภิกษุสามเณร หรือฐานะอื่น ผู้อื่นผู้มีภูมิธรรม ด้วย

การตีความธรรมวินัยแตกต่าง เป็นธรรมดา ของภิกษุ นานาสังวาส

สาระสำคัญอยู่ตรงการประพฤติตาม พระธรรมวินัยแค่ไหนต่างหาก

ทุกวันนี้ สันตือโสภณหยุดปฏิบัติธรรมวินัย มาโดยตลอด

สำหรับธรรมกาย เมื่อประมาททำวิปริตจาก ธรรมวินัย มหาเถรสมาคมไม่ถือโทษ ย่อมได้ใจ กำเรียบเลียบสาน กระทั่งยกยอกพอกเงิน กรณีที่ดิน ส่วนตัว มั่วใช้เงินวัด หรือรับเงินโจรโง่งมาให้ จน เป็นคดีอาญาแผ่นดิน

พร้อมกันนั้น ธรรมกายไม่วายทำธรรมวินัย ให้วิปริต โดยบัญญัติสิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติ เช่น คำสอนนิพพานเป็นอัตตา ใช้เงินทำบุญใหญ่ พาหลุดขุมนรกได้ เจ้าสำนักเป็นถึงต้นตอต้นธรรม ต้นธาดุ สอนให้สาวกวิปลาสว่า รวมพลให้ล้มหลาม ทำภาวณา แคนั่งสมาธิหลับตา สามารถแก้ปัญหา วุ่นวายทั่วโลกจนเกิดสันติภาพได้ปานนั้น...

หรือการคืนที่ดินยกยอก คืนเงินพอกโง่งให้ เจ้าทรัพย์ ไม่นับว่าผิดอะไรอีกเลย ?!

และแม้กรณีพระธัมมชโยโดนคดีความ แทนที่ พระต้องเป็นแบบอย่างพลเมืองดีนำหน้าฆราวาส

ปฏิบัติตามกฎหมาย ธรรมกายใช้พระสร้างภาพ ไม่ขัดขวางหมายค้น เชิญโยมตามสบายจะ

ขณะเดียวกัน ล้างจานศิษย์ออกมาขวางกัน แทน ด้วยข้ออ้างจะให้เจ้าสำนักเข้าสู่กระบวนการ ยุติธรรม ต้องรอนบ้านเมืองเป็นประชาธิปไตยซะ ก่อน บ๊ยะ เล่นกะแม่หญิงศรีธนญชัยลี นำหัวร่อ ออกลึงโหมละ...

อนึ่ง อันความเป็นประชาธิปไตยในโลกนั้น มัน ไม่เกี่ยวกะบัญญัติอะไรทั้งสิ้น จะระบบเผด็จการ หมู่คณะ ระบอบกษัตริย์ประมุขประชาธิปไตย หรือเสรีประชาธิปไตยชนิดไหน ๆ จะจัดให้เป็น ประชาธิปไตยได้มากน้อย ขึ้นอยู่กับประชาธิรัฐ สามารถเสี่ยสละ สร้างสรรประโยชน์สุขสาธารณะ แก่มวลมหาประชาชนเพียงใดต่างหาก

ผลปฏิบัติย่อมเป็นสาระสำคัญเหนือกว่ารูปแบบพิธีกรรม ทำนองเดียวกับวาทีผู้นำจีน แมวลี ไหน ไซ่สำคัญ ขอให้จับหนูได้ก็แล้วกัน

นั่นคือ การทำวิปริตจากธรรมวินัย ย่อมทำ ธรรมวินัยให้วิปริตตาม ดังธรรมกายเป็นตัวอย่าง พระผู้อุทรวิเวกคุณวิเศษอันไม่มีจริงในตน จน หนีไม่พ้นต้องลงโลก เพื่อล้างดับกินไล่สาวก ต่าง ๆ นานา ด้วยความใจดำอำมหิตไม่เคยเห็น

การพาสานุศิษย์ให้เกิดวิปลาสลัญญาในศีล อทินนา เป็นต้น จนทุกคนเชื่อหลงพอบริสุทธิ ไร้เดียงสา เห็นฝีมือสะกดจิตฆ่าลูกศิษย์ให้หมด สติปัญญาเช่นว่านี่ เวรกรรมหลับตาอันตราย...

หมุมิตรมีฤทธิ์ยิ่งยอด

ประสบการณ์อันน่าแบ่งปันอย่างสำคัญ ให้ สมกับบทเรียนราคาแพง คือแม้ส่วนตัวจะศรัทธา พอครัมมากเพียงใด ก็เชื่อว่าทุกอย่างจะไปโลดด้วย ดีถึงฝั่งฝัน ในขณะที่บนเส้นทางสายนี้ หนีไม่พ้น ต้องผลงุมารอยู่เสมอ

เคยได้ยินคติธรรม ความเป็นผู้มีมิตรดี สหาย ดี ลังคมลึงแวดล้อมดี เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของ พรหมจรรย์

ถึงจะเข้าใจซาบซึ้งแต่แรก มันไม่่ง่ายที่จะ

รู้จักลึกซึ้งซึ่งเพิ่มพูนคุณทวียิ่ง ๆ ในเวลาไม่ทันนาน เช่น กรณีพระอานนท์ เคยปรารภความประทับใจ ในความมีมิตรดี สหายดี ลังคมลึงแวดล้อมดีนี้ว่า เป็นกึ่งหนึ่งแห่งพรหมจรรย์

พระพุทธเจ้าทรงไขว่ อย่ายไปพูดอย่างนั้น ควร เข้าใจใหม่ว่าเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์นั้นเทียว (อุปัชฌาส์)

นี่แสดงให้เห็นความสำคัญในความสำคัญของ กระบวนการหมูลังฆบบริษัททุกฐานะ นอกจากความ เป็นมิตรดี ๆ จะเป็นแรกเพื่อนของแสงอรุณเจ็ด ก่อนเข้าถึงอาริยมรรคแล้ว

แม้ระหว่างการเจริญอาริยมรรคไปตามลำดับ ยิ่งจำเป็นต้องเคารพหมู่ อย่าประมาทอวดดีถือดี ลุ่มเสี่ยงไม่ได้เรื่อง แทนที่จะอ่อนน้อมถ่อมตน เพื่อ ลดทิฐิมานะอัตตา กลับยังทำตรงข้าม ลำบากใคร หนอ

ฉะนั้น การสลายอัตตาให้กลมกลืนหนึ่งเดียว กับหมู่มวล ย่อมเป็นหลักประกัน พาเจริญก้าวหน้า ในจิตวิญญาณดังใจหมาย

เป็นอันว่า สมานิลิมตาในชีวิตประจำวันคือ ปฏิบัติธรรมไปพร้อมกับการงานโดยไม่ต้องหนี ลังคม ไปจมอยู่ในป่า ปลีกวิเวก ซึ่งมันทำตัวเองให้ ไร้ค่าต่อเพื่อนมนุษย์

ส่วนวิถีพุทธกลับต้องสู้เผชิญหน้าสังคมได้ ให้ เกิดสัมผัสสัมพันธ์ เพื่อใช้เวทนาเป็นกรรมฐาน คือ ปรับเปลี่ยนเคล็ดเวทนา เป็นเนกขัมมิลิตเวทนา เป็นต้น

ผลกระทบผัสสะ พาเกิดเวทนาเป็นที่ประชุม ลงหนึ่งเดียว

ผลพวงต่อจากนี้ ขึ้นอยู่กับตัวเราเอง จะเก่ง กกล้าสามารถทำโยนิโสมนสิการ ตื่นแจ้งแทงทะลุ ปรากฏการณ์ ผ่านลัญญาเวทยิตนิโรธ ลังสมวิมุติ หลุดพ้นได้เพียงใด

ไม่เช่นนั้น ก็เหลวไหลไปตามโลกีย์วิสัย ได้ เพิ่มพูนต้นหาอุปาทาน จมปลักดักดานฐานปุถุชน หนาขึ้นวัน ๆ คิน ๆ อุดสำห์เกิดมาเป็นผู้คนที่ กลับทำเสียของหมด

มันเสียหายขนาดไหน เมื่อไม่ได้ประโยชน์อะไร จากการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าเท่าที่ควร

ยังมีบุญกุศลมาเจอะเจอพระโพธิสัตว์ จู๋ๆ ปรากฏตัวขึ้นมาโดยไม่คาดฝัน เป็นตัวจริงเสียงจริงในยุคนี้

พ่อครูประกาศเทศนาธรรม ผ่าเหล็กแหวกแนวกระแสหลัก ฟังไม่เป็นหูทั้งหมด นับว่าทำทนาย ภูมิปัญญาทุกสำนักในแผ่นดินพุทธไทยๆ ไม่กลัวเลย

ยิ่งลัทธิธรรมกาย ทำวิปริตจากธรรมวินัย ทั้งทำธรรมวินัยให้วิปริตผิดเพี้ยนเสด็จสรรพ จับมาเทียบเม็ดต่อเม็ดให้หายกังขาได้เสมอ ไม่ต้องเกรงใจนะจ๊ะ

ทุกสิ่งบังเกิด ยังผลเลิศตามปัญญา

ยุคพุทธกาล มีเทวทัตเขย่าฉาก ยุคนี้มีธรรมกายขับเคลื่อนพุทธเถื่อน ๆ เหมือนเป็นขยะ ศาสนา เป็นปรากฏการณ์ธรรมดาของสังฆธรรม ได้สะท้อนภาพฉายขาวดำให้เห็นดำตาเต็ม ๆ

จึงอย่าด่วนฟังเพียงด้านเลวร้ายถ้ายืดเยว ในขณะที่มันย่อมเกิดคลื่นกระทบต่อเนื่อง พาอะไร ๆ เปลี่ยนแปลง เป็นชาวดูไปด้วย ไม่เสียดังค์เหมือนไปดูไบ โดยเฉพาะ หากเข้าใจมองในมุมบวก กระทั่งของเนาเหม็น คนมีปัญญาดียังเอาไปทำปุ๋ยสะอาดดีชะอีก อย่างเช่นปัญหาต่าง ๆ ล้วนมีทางแก้ทางออก ตามแต่ใครจะพึงมีภูมิปัญญาสามารถปลดปล่อยบรรเทาเท่าที่ทำได้ตามวิสัยหมดทำเข้าจริง ๆ มันต้องจําานวางใจอุเบกขา

ข้อสำคัญ ปัญหานั้นมีต้นเหตุ คือ ตัณหาพาท้องกรรมทำเชิญเช่นใด

เมื่อข้ามพันกิลเลตตัณหาตัวเองได้มาก ย่อมเกิดปัญหาทะเลปัญหาแจ่มแจ้งตามมา

เพื่อบรรลุสู่เป้าหมายยิ่งใหญ่ในชีวิตเป็น ๆ ของผู้มีชาติพุทธะ คือ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

จำเป็นต้องเรียนรู้ไปตามหมู่คณะ ใช้ชีวิตสัมผัสสัมพันธ์อยู่ในกระบวนการกลุ่มซึ่งหลากหลายจริตแตกต่างกันทั้งภูมิจิตและภูมิปัญญานานา

ย่อมเกิดบทบาทหลังเคราะห์แลกละเปลี่ยน ผิกฝนพัฒนาการตามอย่างกันและกัน กระทั่งต่อยอดตลอดปรับปรุง เปลี่ยนแปลงกรรมกริยาสารพัด ซึ่งเป็นสมมติสังขจะ ขับเคลื่อนด้วยจิตวิญญาณอันคือ ปรมัตถสังขจะ เป็นต้น

ทั้งหมดที่ดำเนินชีวิตร่วมหมู่ฝูง แน่นนอนต่างเป็นโจทก์ตัวปัญหาขัดแย้ง ซ้ออุปสรรคแก่กัน ต่างคนต่างต้องปรับตัว เพื่อรวมกันอยู่ให้ผาสุก เท่ากับเป็นพลังบังคับตัวช่วยอย่างดีเลิศ

กระบวนการกลุ่มชาติพันธุ์พุทธะ ฐานะผู้มีมิติที่ดีช่วยจิตอาสาบำเพ็ญ สร้างสรรสิ่งกลมดีแวดล้อมดี ปรากฏการณ์ตัวจริง เสียงจริง แห่งมวลหมู่เหล่าชาวคณะอโศกทำได้แล้ว กำลังกระทำอยู่ด้วย ทั้งกำลังพาทำต่อไป

นี่เป็นประจักษ์พยานพิสูจน์พลังการรวมพลของชนเป็นหมู่ ย่อมยังประโยชน์ให้สำเร็จวิเศษแท้ตั้งแต่ชั้นกัลยาณธรรมจนถึงโลกุตระธรรม

สุขาลังขัลสละ สามัคคี สัมคคานัญจนุคโคโ สัมคครโต ธัมมัญญูโยคักเขมานะ ธัสลตี ความพร้อมเพรียงของหมู่อยู่เป็นสุข ความพร้อมพร้อมเอื้อเพื่อหมู่ก็เป็นสุข

ผู้ยินดีในหมู่พร้อมพร้อมตั้งอยู่ในธรรม

ย่อมไม่คลาดเกษมธรรมจากโยคะ

ลัทธิพลัง ลังฆฏตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

ความพร้อมเพรียงในปวงหมู่ชน ยังความเจริญให้สำเร็จ

หากไม่มีพระโพธิสัตว์ เช่นพ่อครูมากอบกู้พุทธโลกุตระจนก่อเกิดชาวอโศกวันนี้ขึ้นมาในโลก แผ่นดินพุทธ เราท่านแต่ละคน แม้ศรัทธาแสวงหาคงสะเปะสะปะไปตามอหิยาศัย ดีไม่ดี ไปหลงนั่งหลับหูหลับตาอยู่ในป่าถ้ำหลังเขา เอาแบบฤาษีหนีโลก ความจำเริญก้าวไกล ย่อมเกิดขึ้นยากแฉ่ ๆ

คำตอบปฏิบัติธรรมแต่ต้นจนจบอยู่ที่พบคพบาสมาคมหมู่วมลมิตรดี สหายดี ลังคมสิ่งแวดล้อมดี อันเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนาพุทธโลกุตระ

การเป็นผู้
ยังต้องเสียสละ
ยังต้องให้มากกว่าใคร

คนชั่วคงไม่ต้อง
คิดไกลในเรื่องคุ้มครอง...
ดูแล แต่คนดี ๆ นี่สิ นำเสียตาย
หากมีอันเป็นไป...อย่า
ท้อแท้...แข็ง...เปื้อนระอา!

กว่าจะเกิดก็แสนยาก กว่าจะเป็นคนดียิ่งยาก
กว่า กว่าจะเป็นผู้นำ...ผู้ให้...ผู้เสียสละ ยากที่สุด!
ได้มาแล้วต้องช่วยกันดูแล...ให้กำลังใจ
เราว่าแต่คนอื่น ระวังเสียของ
ตัวเองนั่นแหละระวังให้ดี มีคนดี คนเสียสละ
แต่กลับไม่ช่วยกันดูแล ปกป้องคุ้มครอง
เกิดมาเสียของจริง ๆ
ประเด็นแรกผ่านไป ชิว ๆ ไม่ใช่เรื่องเป้าหมาย
แต่ที่น่าพูดถึง ก็เรื่องของเจ้าตัวนั่นแหละ
เชียร์ดี เชียร์ดัง เป็นพลังนักกีฬา
แต่สนามชีวิตจริง คนดูมีแต่โห่ฮาป่า
คนเล่นต้องดูแลตัวเอง...ให้สู้ ๆ
ให้กำลังใจอย่าเบื่อ อย่าท้อแท้
แม้กองเชียร์จะถอย-เถื่อน! (เพราะขาดวุฒิ-
ภาวะ)

ดูมันซิ ขนาดกระโดดไปช่วยลูกจมน้ำ บรรดา
แม่ ๆ ขอบคุณสักคำไม่เคย แต่กลับโวยวาย
รองเท้าลูกฉันอีกข้างหายไปไหน ๆ ๆ?

นี่แหละ ๆ ประชาชนคนพันธุ์นี้มีมากมาย
ยิ่งกว่าชี้หมาตามข้างถนน

แต่รู้ทั้งรู้ เหล่านักสู้ นักเสียสละ เขาก็ยัง
ยืนหยัดสู้ต่อไป

“เทวธรรม” ท่านหมายถึง ธรรมผู้คุ้มครอง

แนวทางคุ้มครองจิตวิญญาณ แห่งผู้ให้...ผู้เสียสละ

บุคคลผู้มีเมตตา ผู้คิดถึงผู้อื่น
เทวธรรมมีหลายองค์ แต่องค์นี้น่าสนใจ
“ผู้ให้ขอบคุณผู้รับ!”
ปกติธรรมดาชาวบ้าน ๆ ปุถุชนเดินดิน มีแต่
แบบมีอรับ
รับด้วยโลภ
รับด้วยขัดสน
รับด้วยแค้นแค้น อดอยาก
เป็นชนชั้นรับ...ประทาน
นันทมนุชย์ระดับที่ ๑
มนุชย์ระดับที่ ๒ เริ่มบำเพ็ญบารมี เปลี่ยน
จากรับมาเป็นเชิงรุก
เปลี่ยนจากรับประทานมาเป็นผู้ประทาน ทำให้ทาน!
“ทาน” เป็นคุณค่าของชีวิต
“ทาน” ที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีใครสู้ได้ คือทานแห่ง
บุญการี
พ่อแม่มีแต่ให้ ๆ ๆ ๆ ไม่หวังสิ่งใด ไม่มีเงื่อนไข
ทานบารมีแห่งบุญการี จึงเป็นเสาหลักแห่ง
จักรวาล เป็นต้นแบบให้มนุษย์ทุกคนใน ๘๔,๐๐๐
โลกธาตุ ได้ดูไว้เป็นแนวทาง ดูไว้เป็นต้นแบบ
“อริยบุคคล” ทุกเฟ้อพันธุ์ พนมมือน้อมรับ
นำพฤติกรรมแห่ง ทานของบุญการีไปขยายผล ไป
ทำให้มาก

เป็นศาสดา เป็นนักบุญ เป็นนักบวช จะยิ่งใหญ่
ขนาดโต ก็ขึ้นอยู่กับกรขยาย “ทาน” ให้แก่ผู้คน
มากน้อยแค่ไหน

ผลงาน “จำนวนคน” คือตัวชี้วัดว่าท่านจะได้
ตำแหน่งอาริยบุคคลระดับใด!

เป็นผู้ให้ หากขาดสติ ก็อาจสอปก อาจสติ
แตก อาจอ่อนแอ อาจเสียกำลังใจ

หรือในทางกลับกัน กลายเป็นคนก้าวร้าว ช่มชู้
ดุตัน เอาแต่ใจ

เป็นข้าราชการ เป็นทหาร เป็นตำรวจก็จะ
เบ่งข่ม!

เป็นหมอ เป็นพยาบาลก็จะตวาดคนไข้!

เป็นครูบาอาจารย์ก็ชอบดุด่า ทุบตีเด็ก!

ธรรมแห่งการคุ้มครองตน... “ผู้ให้ขอบคุณ
ผู้รับ”

นิทานเช็นบันทิกไว้ เมื่อขุนนางผู้ใหญ่เข้าวัด ก็
แสดงบารมีด้วยการบริจาคเงินก้อนใหญ่

ทำแล้วก็ปีติยินดี จิตเริ่มเชื่อง

เจอลวงพ่อก็รีบประกาศทานบริจาคให้ท่านรับรู้

หลวงพ่อยิ้ม “อนุโมทนา” เสียงเบา ๆ

ขุนนางผู้ใหญ่ เริ่มไม่พอใจ บริจาคเงินมากขนาด
นี้ น่าจะตื่นเต้นดีใจ น่าจะขอบคุณดั่ง ๆ เสียด้วยซ้ำ

ขุนนางท่านนั้น จึงพูดเสียงดังชัด ๆ เน้น ๆ ว่า
บริจาคให้วัดหลวงพ่อ ด้วยเงินก้อนใหญ่...นะครับ

หลวงพ่อยิ้มนิด ๆ “เธอ” รับทราบด้วยกิริยา
อาการปกติ ไม่ตื่นเต้น ไม่ลิงโลด

“หลวงพ่อกับผมบริจาคให้หลวงพ่อก่อน
ใหญ่ มากนะครับ...” ขุนนางพูดดั่งแพะร้องตะโกน

หลวงพ่อยิ้ม ๆ “รู้แล้ว ๆ โยมจะให้ทางเรา
ขอบคุณ ใช่มั้ยล่ะ?... ”

ความจริง โยมชิตี ต้องขอบคุณอาตมา ที่อุทิศส่าห์
รับเงินบริจาคก้อนนี้ไว้ เข้าใจมั๊ย?

ขุนนางหน้าง ๆ

หลวงพ่อบริบายต่อ “ถ้าอาตมาไม่รับเงินก้อน
นี้ โยมก็ไม่มีโอกาสได้ทำบุญนะ จะบอกให้ โยมจะ
ขอบคุณอาตมาได้หรือยัง?”

นิทานเรื่องนี้ลึกซึ้งแสนสาหัส คนธรรมดา

เดินดินยอมยากจะเข้าใจ

เป็นพระอภิธรรมจริง ๆ เจ้าข้า เหมือนกรณี
พระเวสสันดรบริจาคกัณหาชालีให้แก่ชุก

คนทั่วไปได้แต่งงแล้งงอีก

ก็ต้องงงเป็นธรรมดา เพราะมีพื้นฐานจิตของ
ปุถุชน ที่จะมาวิเคราะห์วิจัย

การเป็นผู้นำ ยิ่งต้องเสียสละ ยิ่งต้องให้
มากกว่าใคร

แต่หากไม่เข้าใจธรรมชั้นสูง... “ผู้ให้ขอบคุณ
ผู้รับ” โอกาสที่จะล่ำเลิกบุญคุณก็อาจเกิด

โอกาสที่ยังยโสก็อาจเป็น

ในโลกของอริยะชั้นสูง ท่านมีคารโว นิวาโต
ต่อกันและกัน ต่อผู้ต่ำต้อย

ด้วยท่านเห็นอยู่ ปรบมือข้างเดียวยอมไม่ดั่ง
ต้อง ๒ ข้างเท่านั้น

ตำรวจก็ต้องเห็นประโยชน์ของโจร

ความดีก็ต้องเห็นคุณค่าของความชั่ว...

บอกแล้วว่า ท่านบรรดาชุกทั้งหลาย อย่ามา
วิพากษ์วิจารณ์

ขอท่านผู้มีบารมีทั้งหลายตั้งงเสวนาแก่กัน
และกัน

อย่าให้คนอื่นเข้ามาในห้องนี้เพื่อสนทนาเพราะ
เป็นอฐานะ!

กระโดดโลดเต้น ร่ายลำนามาหลายหน้า มิได้
มีเจตนาอื่นแอบแฝง

แต่อยากให้ผู้บริหาร ผู้หลักผู้ใหญ่ดูแลผู้น้อย
หรือผู้ต่ำต้อยกว่า

ได้เกิดพลังสติปัญญา ไม่ช้า แต่ถ่อมตน

ไม่ยโสแต่ยืนหยัด

ไม่ท้อแท้ในบุญทานที่ตัวเองทำ

เห็นคุณค่าในทุก ๆ ด้าน ในทุก ๆ มิติ

ชีวิตก็จะแข็งแกร่ง ไม่น้อยเนื้อต่ำใจ มีกำลัง
ใจฟันฝ่า

คนโง่เขาก็ยอมโง่

คนฉลาดก็ต้องเบิกบานด้วยการรู้เท่าทัน

เมื่อแจ่มชัดในสภาวะก็ทำให้หาญกล้า บำเพ็ญ

“ทานบารมี” ต่อไปและต่อไป...ต่อไป ไม่มีสิ้นสุด! ☸

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๑

ฉบับที่แล้วอาตมาอธิบายถึง“การเกิด” (อุปจยะ) ที่เป็น“ภาวะรูป”ของปรมาตถธรรม ซึ่งตัวเรากำหนด“การเกิด”นี้ในชีวิตปัจจุบัน อันยังมีร่างมีกาย และกำหนด“การดับ”(นิโรธ) นั้นด้วยตนเอง ที่มีความสามารถ“ดับ”โดย แยกแยะละเอียดยิบ“ดับ”เฉพาะ“อกุศลจิต” ที่มี“อาการ”เรียกว่า“เจตสิก”เท่านั้น ได้อย่างมี“อภิสัญญา”

“อภิสัญญา”นี้มีความหมายว่า ผู้ใช้ “สัญญา”คือ “การกำหนดรู้”ได้ดี ได้ถูกต้อง ถึงขั้นสามารถบรรลุผลที่เป็น“สัมมาปฏิบัติ”

“สัญญา”หมายความว่า การกำหนดรู้, ความจำได้, ความตระหนัก ; เป็นเบื้องต้นแห่ง“ญาณ”(สัญญาทำงานเจริญขึ้นก็เป็นปัญญา)

ผู้เรียนรู้ที่สัมมาทิฏฐิจะปฏิบัติรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงใน“สัจสัญญา”(การกำหนดรู้เพื่อศึกษา สัจจะ)ที่เป็น“กาม”บ้าง ก็เป็น“กามสัญญา” เป็น“อตต”บ้าง ก็เป็น“อตตสัญญา” เพื่อ “การกำหนดรู้กาม-กำหนดรู้อตต” จะได้ ศึกษาปฏิบัติกำจัด“กาม”กำจัด“อตต”

“กาม”กับ“อตต” คือ กิเลสของคนมี ในจิตที่พระพุทธเจ้าทรงแบ่งออกเป็น ๒ ข้าง (อันตา)ใน“จิต”ของคนผู้วิชชา

ผู้“วิชชา”จะไม่รู้จัก หากไม่เรียนรู้จริง ก็จะทำให้ติดสิ่งสมใจจิตใจตนอยู่ตลอด

เวลา พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ศึกษาเรียนรู้ ความเป็น“กาม” กับความเป็น“อตต” แล้ว ลดละความเป็น“กาม”เป็น“อตต”นี้ให้ได้ จนกระทั่งใน“จิตใจ”ของผู้นั้น ไม่มีความยึดติดทั้ง“ข้างฝ่าย”(อันตา)ที่มีความเป็น“กาม” ทั้ง “ข้างฝ่าย”(อันตา)ที่มีความเป็น“อตต” ตามที่ พระพุทธเจ้าทรงเทศนาธรรมสูตรแรกขึ้นในโลก คือ “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๓)

กิเลสของคนก็มี“ตระกูลกาม กับ ตระกูลอตต” ๒ ตระกูลนี้เท่านั้น ที่จะต้อง ชำระออกไปจากจิตให้หมดสิ้นเกลี้ยงให้ได้ ผู้ที่ได้กำจัด“ตัวตนของกาม-ของอตต” โดยการกำจัด“ตัวเหตุของกาม-เหตุของอตต” ให้หมดสิ้นไป จนกระทั่ง“จิต”ของผู้นั้นไม่มี“กาม”ไม่มี“อตต”ได้สำเร็จ

“จิต”ของผู้บรรลุธรรมสูงสุดนี้ก็เป็น กลาง” คือ “มัชฌิมา” นั่นคือ จิตใจเข้าสู่ “ความวางเฉยต่อกามต่ออตต,ความมีใจเป็นกลาง อยู่เสมอตลอดไป คือ ในจิตไม่มีอาการของกามของอตต”(มัชฌัตตตา,อุเบกขา ซึ่งเป็นเนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา มีใช่เคหสิตอุเบกขาเวทนาแน่นอน)

และเป็น“อุเบกขาที่มีคุณสมบัติของ “จิตที่ตั้งมั่น”(สมาธิ) อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง)ยังยืน (อุวัจ) ตลอดไป(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)

“คุณสมบัตินี้”ของจิตที่เป็น“มัชฌัตตะ” หรือเข้าขั้น“มัชฌิมา” ที่มีภาวะ“จิตเป็นกลาง” จุดนี้แลเป็นจุดสูงสุด อันเป็น“ฐานนิพพาน”

ผู้บรรลุ“ผลธรรม”ของพุทธ ซึ่งจะมี “จรณสมบัติ”และ“วิชาสมบัติ” เป็น “ธรรมะ ๒”ที่ครบทั้ง“สมมุติสัจจะ”และ ทั้ง“ปรมาตตสัจจะ” จึงจะเป็นผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สัจจะ ๓ เล้า”

“สัจจะ ๓ เล้า”ได้แก่ ๑) สัจจะมีอย่าง เดียวเท่านั้น มิได้มี ๒ อย่าง (เอกัง หิ สัจจं น ทุตติยมัตถิ)

๒) สัจจะหลากหลายต่างกัมนั้น มิได้ มีเลยในโลก (น เหว สัจจานิ พุทธิ นานา)

๓) เว้นแต่“สัญญาว่าเที่ยง” (อัญญตร สัญญา นิจจานิ) ผู้สนใจศึกษาตรวจดูได้ในพระ ไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙ “ฐัพพวิญญูสูตร”

“สัจจะ ๓ เล้า”นี้ อาตมาถือว่า เป็น ที่สุดแห่งที่สุด ของความเป็น“สัจจะ”แล้วใน โลก ซึ่งเป็นความตรัสรู้พระพุทธรเจ้า

ข้อ ๑) “สัจจะมีอย่างเดียวกันนั้น มิได้ มี ๒ อย่าง” หมายความว่า หากมีการยึดมั่น ต่างกันขึ้นมาว่า “ของข้าเท่านั้นถูก-ของ ท่านผิด” ก็ต้องตกลงกันให้ได้ว่าอย่างไรถูก อย่างไรผิด แล้วนับเอาที่ตกลงกันอย่างหนึ่ง อย่างใดอย่างเดียวกันเป็น“สัจจะ”คือ “ความจริง” กันในหมู่

ถ้ายังขัดแย้งกัน หรือเป็นตายก็ไม่ยอม กัน ที่สุดในสังคมหมู่นั้นผู้มีจิตเป็นอาริยะ

แท้ที่เห็นแก่สังคมส่วนรวม จะเป็นผู้ยอมให้ “เป็นไปตามส่วนใหญ่นหรือคะแนนเสียงส่วน มากชนะ” (เยภยยลิกา) ตนยอมแพ้ได้

แม้ท่านผู้อาริยะจะเข้าใจ และเห็นจริง อยู่ว่า อย่างนั้นยังไม่ดีที่สุด แต่มันก็ไม่ถึง กับเสียหายร้ายแรงถึงขั้นที่อนุโลมไม่ได้ จึง จะยืดหยุ่นหรืออนุโลมปฏิโลมให้แก่คนส่วน มากในขณะนั้น” (ด้วยการใช้“สัปปริสธรรม ๗ กับ มหาปเทศ ๔” ตรวจวัดเสมอ) เพราะท่านเข้าใจ ใน“ธรรม ๒”ของ“สมมุติสัจจะ(สัจจะในการรู้ร่วม กันในสังคม) กับ“ปรมาตตสัจจะ”(สัจจะในการรู้ใน ความจริงความถูกต้องถึงขั้นนามธรรม) ดีพอ

ข้อ ๒) “สัจจะหลากหลายต่างกัมนั้น มิได้มีเลยในโลก” หมายความว่า ใน ความเป็นจริงของสังคมอันหลากหลายนั้น ต่างคนต่างก็มีทั้ง“สัญญา”ทั้ง“ปัญญา” ทั้ง “อุปาทาน”และทั้ง“สมาทาน” โดยเฉพาะ “กิเลส”ที่แตกต่างกันของแต่ละคน ในโลก แห่ง“อนิจจัง”(ความไม่เที่ยง,ความไม่คงที่นิรันดร)และ “อนัตตา”(ไม่มีความเป็นตัวตนที่แท้ันรันดร) จึง ไม่มีอะไรเท่ากันจริงหรืออก ไม่ว่า อุตุนิยาม พิษนิยาม จิตนิยาม แม้แต่“กรรมหรือธรรม”

ในทุกสรรพสิ่งการรวมกันอยู่ได้ อย่าง เป็น nucleus นั้น ก็คือ ธาตุตั้งแต่ ๒ ธาตุ ขึ้นไป สัมครใจจะรวมกัน หรือเป็นธรรมชาติ สามัญที่ต่างก็ยินดีจะรวมกัน ไม่ว่าฝ่ายใดจะ ด้อยกว่าหรือเหนือกว่า ถ้าฝ่ายด้อยยอมรับ ฝ่ายเหนือกว่าก็ดี หรือฝ่ายเหนือก็ยอมแก่

ฝ่ายด้อยได้ดี การร่วมกันอยู่นั้นก็ไปด้วยกันได้ ก็สงบ ร่วมแรงร่วมใจกันเป็นแรงรวม

แต่ถ้าต่างไม่ยอมกัน ขัดแย้งกัน เสียดทอนกัน ต้านกันอยู่ ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของ “สมมุติธรรม” หรือในแง่ของ “ปรมาัตถธรรม” มันก็ไม่สงบ ไม่สันติ เป็นธรรมดา ภาวะนั้นก็จะทำปฏิกิริยากันเกิดความร้อนไม่เย็น ไม่สงบสบาย ถ้าขัดแย้งกันหนักก็ถึงขั้นระเบิดเป็นพลังงานรุนแรงทำลายอะไรต่ออะไรได้

หากแรงเสียดทานของภาวะที่อยู่ด้วยกันนั้น ๆ มาก ก็เกิดความร้อนแรงเดือดร้อนมาก ถ้าเสียดทานกันไม่มากก็เกิดความร้อน หรืออบอุ่น เท่าที่มันจะเสียดทานกันมากหรือน้อยเท่าใด ๆ ก็ตามที่เป็นจริง

โดยเฉพาะความขัดแย้ง ความสัมผัสสัมพันธ์กันของผู้คน หรือสังคม หากมีมาก มันก็เดือดร้อนกันมาก ถ้าหากมีน้อยก็ร้อนน้อย หากขัดแย้งกันพอเหมาะก็อยู่กันอย่างอบอุ่น เป็นสัจจะที่เกิดจริงตามธรรมดา

ในสังคมใดถ้ามีแต่คนยึดตัวกูของกูเท่านั้นดี-เท่านั้นถูก ของคนอื่นผิด ไม่ยอมอนุโลมกับสังคมหรือใคร ๆ สังคมนั้นก็จะขัดแย้งกันสูง ก็จะเดือดร้อนกันมาก ถึงฆ่ากัน

ดังนั้น “ผู้ไม่ยึดความเป็นตัวกูของกู” ได้จริง จึงจะช่วยทำให้สังคมสงบได้ดีจริง สะอาดจริง ไปตามบารมีแห่งคุณธรรม

ผู้สามารถทำ “ความสงบเรียบร้อยให้

แก่สังคม” ได้ดีและสะอาดแท้ เพราะรู้แจ้งในการอนุโลมปฏิโลมจริง

ผู้สร้างภาพทำที่เป็นผู้อนุโลมปฏิโลมก็ทำได้ ก็ได้เสพสุขโลกียะตามความเก่งของเขา แต่ “หนีบาป” ก็ยังทับทวิแก่เขา เป็น “วิบาก” หนักหน้าต่อไป ตามเหตุปัจจัยของผู้เสแสร้งหลอกลวงนั้น ๆ จะมี “อกุศล” ลงไปใน “กรรม” ของเขาอย่างไร? เท่าใด ๆ? ก็เท่าที่เขาหลอกได้เสวยผล “สุขแก้-สุขเท็จ” (สุขัลลิกะ) อันเกิดจาก “ตัณหา-อุปาทาน” ในชาติปัจจุบันนี้เท่าที่เขา “ทำเก่ง” นั้น ๆ เท่านั้น ๆ

วิบากบาปของเขาที่สั่งสมซับซ้อนทับทวิเพิ่มขึ้น ๆ ตายไปก็ต้องมี “วิบาก” ที่เป็นปฏิภาคทับทวิยิ่ง ๆ ขึ้นหน้าหน้า

สรุปผู้เอาแต่ “ยึดตัวกูของกู” อยู่ ไม่ยอมอนุโลมปฏิโลมแก่ใคร แก่สังคมส่วนรวม แต่อย่างใด ไม่ลดหย่อนตัณหา-อุปาทานลงเลย ผู้นั้นก็คือ ผู้ก่อความเดือดร้อนให้แก่ตน แก่สังคม ก็คือ “วิบากบาป” สั่งสมเรื่อยไป

ผู้ยึดมั่นถือมั่นใน “ตัวกูของกู” ที่ไม่มีการอนุโลมปฏิโลม” เด็ดขาด จึงต้องโดดเดี่ยวยิ่งขึ้น หรืออยู่ในกลุ่มน้อยเป็นที่สุด

แต่สังคมที่เจริญยิ่งจริงแท้ มีคนที่ไม่ยึดมั่นถือมั่น “ตัวตน” ได้มาก ก็จะอยู่รวมกันเพิ่มขึ้น ๆ อย่างสงบเรียบร้อยราบรื่นง่ายงาม ทว่าก็เป็นคนส่วนน้อยในสังคมอยู่นั่นเอง

ซึ่ง “น้อยแต่มีธรรมฤทธิ์มาก”

ข้อ ๓) หมายความว่า ตนผู้เดียวที่กำหนดของตัวเอง ตามใจตนเอง ดังนั้นจะผิดจะถูกอย่างไร ก็เป็นของตนคนเดียวจริงเป็น“สัจจะ”อยู่คนเดียว แท้ๆ เทียงๆ อยู่คนเดียว “นิจจัง”ของคนๆเดียว ไม่มีใครรับรู้ด้วย ไม่มีใครรับรองเลย ก็เป็น“ความจริง”ของเ็องคนเดียวเท่านั้นแหละจะ

นี่คือ ๓ เสาแห่งสัจจะ อาตมาว่า ไม่มีอะไรแล้วที่จะอธิบายความเป็น“สัจจะ”ได้ครบถ้วนกระบวนความ ทั้งความเป็นสังคมและทั้งความเป็นตัวตนไปมากกว่านี้อีกแล้ว

เมื่อจบเรื่อง“สัจจะ” เราก็หันเข้ามาหาการศึกษา การปฏิบัติ กันต่อไป

การศึกษาหา“สัจจะ”ในความเป็นตนคือ“อัตตา” กับความเป็น“โลก” พระพุทธเจ้าทรงให้ศึกษาจากความเป็น“รูปกับนาม” เพราะ“คน”มี“นาม” ไม่ใช่มีแต่วัตถุหรืออตุ

และตัวการสำคัญของ“นาม”ที่มันไม่เป็นสัจจะก็คือ “กาม”นี่แหละตัวการใหญ่ มันเป็นอกุศล จึงต้องเรียนรู้ตัวนี้ โดยการให้“สัญญา”เป็น“ตัวกำหนดรู้” และศึกษา“สัจจะ”ทั้งหลายต่อไป จน“สัญญา”ได้รู้สัจจะพัฒนาสั่งสมเป็น“ปัญญา”ครบถ้วน

ก็เริ่ม“กำหนดรู้กามคุณ ๕”เป็นขั้นต้น “กามสัญญา”ก็คือ การกำหนดรู้กามคุณ ๕ ทั้งหลายประดาที่มีอยู่ในตนที่“สัญญา”จะต้องทำหน้าที่“กำหนดรู้”ของ

ตนให้ได้ทั้งหมด และกำจัดให้เกลี้ยงสิ้น

ส่วน“สัจสัญญา”(การกำหนดรู้ความจริง) ที่เป็น“รูปสัญญา”(การกำหนดรู้ความเป็น“รูป”) ก็มีทั้ง“อาการ”ของความเป็น“วิตก-วิจารณ์-พิติ-สุข-ไม่สุขไม่ทุกข์”

จึงจะเป็น“สัจสัญญา”อันละเอียด นั่นคือ “สัจสัญญา”ที่เรียน“รูปสัญญา”ซึ่งมี“สุขและทุกข์อันดับไป”แล้ว ก็เป็น“อุเบกขา”

จาก“อุเบกขา”จึงจะเข้าสู่“อรูปสัญญา”เริ่มเรียน“อากาสาณัญจายตนะ-วิญญาณัญจายตนะ-อาภิญญัญจายตนะ” ตามลักษณะตามอาการของแต่ละสัญญา ซึ่งผู้มี“อภิสัญญา”(สัญญาอันยิ่งใหญ่ที่ผู้ปฏิบัติสมาธิปฏิจะบรรลุเป็น“ความรู้จริง”คือสัจจะ) ต้องมีภูมิถึงขั้นแท้ จึงจะกำหนดจริงได้

ใน“อากาสาณัญจายตนะ”คือ ความว่าง อาการว่าง สภาพว่าง ลักษณะว่าง ก็กำหนดรู้ใน“นิमित”หรือมิติที่ว่า “ว่าง”นี้ให้เห็นจริงว่า มันอย่างไรกันแท้ๆจึงคือ“ว่าง”เราก็กำหนดรู้ภาวะที่เราอาศัยอยู่ขณะนี้ (อาหารรูป)ที่“ว่าง”นี้ ให้เห็นแจ้งรู้จริง จนพ้นความไม่รู้(อวิชชา) เป็นที่สุดจริงๆ

จากนั้นก็กำหนดรู้“อาการ”ที่เรียกว่า“วิญญาณัญจายตนะ” คือขณะนี้ ธาตุรู้หรือวิญญาณของเรา ที่เราสัมผัสอยู่นี้ มันสะอาดหมดจด มันอยู่ในสภาพที่ดีที่สุด บริสุทธิ์บริบูรณ์สูงสุด แล้วจริงมั๊ย ในตัว

วิญญาณนั่นเอง ก็ต้องเห็นความจริงให้ได้

แล้วก็ตรวจ“อากิญจัญญายตนะ”ต่อไป คือผู้ผัสสะจึงมีอายตนะให้รู้ได้ แล้วตรวจ ฤทธิละอองของอกุศลส่วนเหลือว่า จะหลง อยู่“นิดหนึ่งน้อยหนึ่ง” อีกบ้างมั๊ย?

และต้องชำระส่วนนี้ให้หมดสิ้น ให้ ได้ หากยังมีอยู่ จนสำเร็จได้แล้วแน่แท้

ก็ยังคงตรวจสอบอีก แล้ว ๆ เล่า ๆ อย่างไม่ประมาท จนกว่าจะรู้แจ้งรู้จริงว่า เราพ้น“เนวสัจญานา สัจญายตนะ”เป็น ที่สุด คือ“รู้ครบ”ได้สัมบูรณ์แล้ว(สัมปยุต) “พ้นความไม่รู้” ซึ่ง“รู้”จนไม่มีอะไรที่จะ“รู้” อีก “รู้”หมดสิ้นเกลี้ยงแล้ว(พ้นอวิชชาสวะ -พ้นอวิชชานุสัย) ถึงขั้นนี้จึงได้ชื่อว่า ผู้บรรลุ “สัจญญา เวทยิตะ นิโรธ”(ผู้ใช้สัจญญากำหนด ฐึนใน“เวทนา ๑๐๘” ว่า มี“นิโรธ”ที่เป็น“สมาธิตั้ง” (ความตั้งมั่นแล้ว) และ“วิมุตติ”(ความหลุดพ้น สูงสุดแล้ว) สัมบูรณ์ครบ “อนุตตริยภูมิ”

โดยสามารถทำ“สัจญญาอย่างหนึ่ง เกิด-สัจญญาอย่างหนึ่งดับ”ได้ อย่างสัมมา ปฏิบัติ เพราะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการ ใช้“สัจญญา”ทำหน้าที่ จนถึงที่สุดแห่งที่สุด

“สัจญญา”หนึ่งนั้น“ดับ”ไปเพราะ เสริฐหน้าที อีก“สัจญญา”หนึ่งที่เกิดเพราะ กำหนดรู้ตลอดทั้งวิธีที่ทำให้ดับได้ ทั้งภาวะ ธรรมที่ค่อย ๆ ดับไปจนหมดสิ้น และทั้งยัง เห็น“ความดับ”นั้นที่เป็นภาวะจริงในจิต

“สัจญญา”ทำหน้าที่ตรวจสอบถ่วง ครอบใน“เวทนา ๑๐๘”อย่างเต็มสภาพ แล้ว ว่า สภาพ“นิโรธ”คือ การดับสิ่งที่เรา จะต้องให้“ดับ”สิ้นเกลี้ยงสนิทสัมบูรณ์นั้น ได้“ดับ”สนิทสิ้นเกลี้ยงถ้วนแล้วถ่องแท้ จึง ชื่อว่า “สัจญญา เวทยิต นิโรธ”

ภพชาติแห่งความเป็น“นรก-เทวดา- มาร-พรหม”ก็ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงหมดเกลี้ยง แล้ว ด้วยการกำหนดรู้ด้วย“สัจญญา” กระทั่ง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเต็มด้วยความเป็น“ปัญญา” ตาม“องค์ธรรม ๖” คือ จาก“ปัญญา”เป็น “ปัญญินทรีย์” จาก“ปัญญินทรีย์”เป็น“ปัญญา พละ”-ธัมมวิชัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ- มัคคังคัง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

ซึ่ง“มัคคังคัง” (องค์แห่งมรรค) ก็คือปฏิบัติ ตามหลัก“มรรค องค์ ๘” โดยปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ตามพระวจาณะ และมี“โพชฌงค์ ๗” เป็นองค์ประกอบสำคัญ ตัวสำคัญคือ ธัมม วิชัยสัมโพชฌงค์ จะเจริญพัฒนาเกิด“สัมมา ทิฏฐิ”เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สิ่งสมลงเป็น“ปัญญา” จึงเกิด“อินทรีย์ ๕ - พละ ๕” ขึ้นจริง และ “ปัญญา”ก็สั่งสมเป็น“ปัญญินทรีย์” ที่สุด ปัญญาก็มีพลังสูงสุดจึงเป็น“ปัญญาพละ”

และยังมีละเอียดสุดอีกที่พระพุทธรเจ้า ตรัสตอบไปภูสุปาทปริพาชก (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๒๗๕ ไปจนจบสูตร) อีก ๗ แ่ง ละเอียดยิ่งของ“สัจญญา” นั่นคือ

๑. ทรงบัญญัติสัญญาอันเลิศอย่าง เดียว หรือหลายอย่าง ตรัสตอบว่า ทรง บัญญัติทั้งอย่างเดียว และหลายอย่าง

๒. สัญญากับญาณ อย่างไหนเกิด ก่อน ตรัสตอบว่า สัญญาเกิดก่อนญาณ

๓. สัญญาเป็นอัตตา หรือว่าสัญญากับ อัตตาเป็นคนละอย่างกัน ทรงซักว่า “อัตตา” ที่ว่า หมายถึงอะไร ทูลตอบว่า หมายถึง อัตตาหยาบที่อาศัยรูป(โอฬาริก อัตตา) พระศาสดาจึงตรัสตอบว่า อัตตา อย่างนั้น เป็นคนละอย่างกับสัญญา

๔. อัตตาตามที่ตนเข้าใจ หมายถึง อัตตาที่เกิดจากใจ มีอวัยวะและอินทรีย์ ครบถ้วน(มโนมยัตตา) ตรัสตอบว่า อัตตา อย่างนั้นก็เป็นคนละอย่างกับสัญญา

๕. อัตตาตามที่ตนเข้าใจ หมายถึง อัตตาที่ไม่มีรูป(อรูปัตตา) เกิดจากสัญญา ตรัสตอบว่า อัตตาอย่างนั้นเป็นคนละอย่าง กับสัญญา

๖. ตัวเองจะรู้ได้หรือไม่ว่า สัญญาเป็น อัตตาของคน หรือสัญญากับอัตตาเป็นคน ละอย่างกัน ตรัสตอบว่า คำถามนี้เป็นทิวฐิ อย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ตรงกับทัสสนะของพระองค์ จึงไม่ทรงตอบ [ก็เป็นสิทธิของคน ต่างกำหนดอะไร เป็นของตนเองคนเดียวก็ได้ = สัญญาเย นิจจานิ]

ไปภูฐาปาทปริพาชก เพียรถามปัญหา ทาง“อันตคาหิกทิวฐิ ๑๐” อีกต่อไป

“อันตคาหิกทิวฐิ”คือ ความเห็นที่ยึดเอา ที่สุด หรือความเห็นที่ยึดเรื่องใดก็ยึดเรื่องนั้น จนถึงที่สุด คนผู้นี้ก็จะมีสัญญาของตนมุ่งไป จนถึงที่สุดกับเรื่องหนึ่ง ๆ นั้น ๆ มี ๑๐ ประการ

(๑) โลกเที่ยง

โลก หมายความว่า องค์ประกอบรวม ของ สรรพสิ่งทั้งมวลและสังคมมนุษย์ชาติ, ความหมุนเวียนวนอยู่ ยังไม่หยุดวนนั่นเอง เที่ยง หมายความว่า ไม่เปลี่ยนแปลง, คงที่ ซ้ำมีหน้าโลกแข็งหนาโตใหญ่ขึ้นอีก

โลกุตรธรรม หมายถึง ความเป็น“โลก” ไม่ลดลง ไม่หมดสิ้นไปจากตน

ดังนั้น ผู้ที่ยังวนเวียน(โลก)อยู่กับการ แสวงหา“สุข”ที่ได้สนใจในลาภ,ยศ,สรรเสริญ, สุขโลกีย์ และยังเวียนวน(โลก)อยู่กับการบำเรอ อัตตา จึงยังมีทุกข์”อยู่ ชนิดที่ไม่ลดกิเลสเลย คนผู้นี้จึงเป็นคนมี“โลกเที่ยง”

เพราะวนเวียนกับ“โลก”อยู่นั้นแล้ว วนเวียนอยู่กับการล่า“องค์ประกอบรวมของ สรรพสิ่งทั้งมวลและสังคมมนุษย์ชาติ” นั้น คือ วนอยู่กับสุขๆทุกข์ๆที่เป็นโลกธรรมนั้น ไม่ คลาย ไม่ลด มีแต่เพิ่ม ยังติดโลกธรรม ๘ อยู่ครบ ไม่ลดเลย ไม่พร่องเลย ดีไม่ดีจัด จ้าน หนักหนายิ่งขึ้นด้วย คนผู้นี้จึงมีความ เป็น“โลก”อยู่เต็ม ไม่ลดเลย นี่คือ โลกเที่ยง

ฉะนั้น ผู้มี“โลกเที่ยง” คือยังมุ่งมั่น ล่า“โลกธรรม”ไม่ยอมลดราวาศอก ดังนั้น

คนผู้นี้จึงคือผู้“เที่ยง”ด้วยการตกต่ำ นั่นคือ มี“นรกเที่ยงตลอดยังไม่เคยลด” ซึ่งนรกนั้น เพิ่มขึ้นๆอย่างเที่ยงต่างหาก ฟังดีๆ เพราะ ผู้นี้ยังทำนรกให้ตนไปอย่างเที่ยงแท้ ไม่หยุด หย่อนเลย

(๒) โลกไม่เที่ยง

หมายความว่า

ผู้ส ามารถ“ดับ”ความเป็น“โลก”ลงได้ อย่างสัมมาทิฏฐิบ้างแล้ว บางเรื่องบ้างแล้ว โลกลดลงบ้างแล้ว เพราะลดโลกได้บ้าง สุข ในลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียะ คือยังเวียนวน (โลก)อยู่กับ“กามภพ”ที่เหลือ และยังสั่งสม ความเป็น“อัตตา”ที่เหลือ

ซึ่ง “ไม่เที่ยง” ก็คือ “ไม่แน่นอน, ไม่คงที่, ไม่อยู่คงเดิม, เวียนวนอยู่ไม่รู้จบสิ้น” ที่ ป็น“อบายภพ-กามภพ-รูปภพ-อรุภพ” ก็สามารถ“ดับ”ได้ เลื่อนขึ้นไปตามลำดับ

(๓) โลกมีที่สุด หมายความว่า ผู้ ที่ส ามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก” และส ามารถทำให้ความเป็น“โลก”ของตน นั้น ๆ สิ้นสุดลงได้สนิท ไม่ต้องมี“โลกนั้นๆ” ในจิตตนสำหรับตนอีก จึงเป็นผู้สามารถทำ “โลกเป็นที่สุด”ได้ ชื่อว่า ผู้ค้นพบ“ที่สุดของโลก”ทางจิตวิญญาน

(๔) โลกไม่มีที่สุด หมายความว่า ผู้ ที่ไม่สามารรถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “โลก”เลย จึงเป็นผู้หลงใหลจมอยู่กับความ

เป็น“โลก” เป็นผู้“หาที่สุดโลกมิได้” จึงมี “โลก”ไปอย่างไร้ที่สิ้นสุดสำหรับตน ก็ แน่นนอนคนผู้นี้คือผู้มี“โลกไม่มีที่สุด”คนผู้นี้ จึงต้องวนเวียนอยู่กับความเป็น“โลก”ไป ตลอดชั่วกาลนาน เท่าที่เขายังอวิชชา

(๕) ชีพอันนั้น สรีระก็อันนั้น หมายความว่าชีพก็มีอยู่ในอันเดียวกันกับสรีระนั้น

ซึ่ง แตกต่างจากความว่า ชีพก็อย่าง หนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง ที่แยกอันกันออกไป คนผู้ที่ไม่สัมมาทิฏฐิ จะแยก“กาย” แยก“จิต”ไม่ออก ก็แน่อนอนว่าไม่สามารถ อ่าน“อาการ”ของพลังงานที่เป็น“อุตุนิยาม- พิชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรม นิยาม”ออก หรือไม่สามารรถอ่านได้แน่ๆ

พลังงานในคน มีทั้ง“อุตุนิยาม- พิชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรม นิยาม” ซึ่งผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแล้ว จึงเป็นผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “ชีพ”หรือ“ชีวะ”กับความเป็น“สรีระ”แท้จริง

จึงส ามารถแยก“สรีระ”นั้นก็อย่างหนึ่ง “จิต”ก็อีกอย่างหนึ่ง และสามารถแยก“กาย” แยก“จิต”ได้ อย่างสัมมาทิฏฐิ

“สรีระ”คือ“ร่าง”ภายนอก โดยตัวมัน เอง“สรีระ”มันไม่ใช่“จิต”เลย “สรีระ”เป็น“อุตุนิยาม”แท้ๆ แต่“สรีระ”ไปเป็นองค์ประกอบ ให้“พิช”ให้“จิต-มโน-วิญญาน”อาศัยได้

องค์ประกอบของ“พิช”มี“อุตุนิยาม”

กับความเป็น“ชีวิตินทรีย์” ซึ่งสรีระภายนอกนั้นไม่มีสิทธิ์เป็น“จิตนิยาม-กรรมนิยาม”

แต่“ จิต-มโน-วิญญาณ”สามารถเข้าร่วมอาศัย“สรีระ”ได้

ในพระ ธรรมบทมียืนยันชัดเจนว่าจิต“ไม่มีสรีระ” (อสรีรัง ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓)

ทว่า“สรีระ”เป็น“คูหาสังข”เป็นแหล่งที่จิตอาศัยได้หากมีเหตุปัจจัยที่รวมกันพอเหมาะ“จิต”จะเข้าไปอาศัยณ“คูหาสังข”นั้น ๆ ได้

ดังนั้น เมื่อ“พลังงาน”ที่พัฒนาต่อจาก“พีชนิยาม”(ไม่ใช่แค่ต่อจาก“อุตุนิยาม”นะ)มีคุณลักษณะถึงขั้น“จิตนิยาม”จึงสามารถเข้าอาศัยใน“คูหาสังข”นั้น ๆ ได้

“ธรรมะ ๒”ที่มี“รูป”กับ“นาม”รวมกันนี้คือภาวะที่เรียกว่า“กาย” ซึ่งต่างจาก“สรีระ”(ร่างภายนอก)อย่างมีนัยสำคัญ

ผู้สามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้อย่างสัมมาทิฏฐิจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชีวะ”ขั้น“พีชนิยาม”ขั้น“จิตนิยาม”ว่าเป็น“ชีวะ” และต่างจาก“อุตุนิยาม”ที่ไม่มี“ชีวะ” ไม่ใช่ชีวะ ว่าแตกต่างกันอย่างไร

ซึ่ง ผู้นี้จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชีวะ”ได้แต่“ชีวะ”ระดับ“พีชธาตุ” ที่ต่างจาก“อุตุนิยาม” ดังนั้นคนผู้นี้จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงพลังงานที่แยกจาก“อุตุนิยาม”มาเป็น“พีชนิยาม”อย่างไร ซึ่งพลังงานที่เป็น“อุตุนิยาม”นั้นคือ“ธาตุ”ที่ยัง

ไม่ใช่“ชีวะ”หรือยังไม่มี“ชีพ” ส่วนพลังงานที่เริ่มเป็น“พีชนิยาม”ก็เป็น“ชีพ”หรือ“ชีวะ”

จึงสามารถแยกความเป็น“สรีระ” กับความเป็น“ชีพ” กับความเป็น“จิต”ได้เองแท้

เพราะผู้มีภูมิ“โลกุตระ”จริง ก็สามารถ“กำหนดรู้อาการ”ในความเป็นพลังงานที่เป็น“จิตนิยาม”ของตนได้ และแยกแยะพลังงานที่เป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ได้ และสามารถ“จัดการทำให้”(อภิสังขาร)พลังงาน“จิตนิยาม”ของตนเป็น“พีชนิยาม”และเป็น“อุตุนิยาม”ได้อย่างแท้จริง ด้วยความรู้ยิ่งคือ“วิชา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทั้งกุศลธรรม-อกุศลธรรม ทั้ง“กุศลกรรม-อกุศลกรรม”จริง ๆ จึงสามารถจัดการทำให้“อกุศลธรรม”ซึ่งมี“อกุศลจิต”เป็น“ตัวเหตุ”

และสามารถ“กำหนดรู้”ภาวะจริงขณะที่“ทรงสภาพอยู่”(ธรรมหรือธรรมนิยาม)ในตน(คูหาสังข)หลุด ๆ ที่สัมผัสอยู่ โทนโท ในปัจจุบันนั้น ๆ ที่“สัมผัส”อยู่ ไต้ง ๆ แท้ ๆ

คือ มี“สัญญา”พลังงานที่มีหน้าที่“กำหนดรู้”นั้นแล ทำงานจนสามารถ“หยั่งรู้”ความเป็น-ความมีอยู่จริงที่ยังมี“อาการ”มี“นิमित”ที่ผู้มีภูมิธรรมอาริยะ-โลกุตระก็จะสามารถ“กำหนดรู้”ได้อย่างแท้จริง

ดังนั้น ผู้ยังไม่มีภูมิปัญญาจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของพลังงานขั้น“อุตุนิยาม”ว่า

แตกต่างจาก“พีชชาติ”อย่างไร คนผู้นั้นก็ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ชีวะหรือชีพ”ก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่งได้แน่นอน

(๖) ชีพก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง เมื่อผู้ไม่มีภูมิที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ธรรมนิยาม ๕” ได้จริง ก็แน่นอนว่าผู้นั้น ย่อมไม่สามารถแยก“ชีพ” แยก“สรีระ” ได้ ว่ามันแตกต่างกันอย่างไร แน่ยิ่งกว่าแน

ดังนั้น ผู้มีภูมิถึงขั้นอารยะจริงเท่านั้น จึงจะสามารถชี้ชัดได้ว่า ชีพก็อันนั้น สรีระก็อันนั้น หรือชีพก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง

เช่น ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง

“กรรมฐาน ๕”นี้มีทั้งส่วนที่เป็น“ชีพ” และมีทั้งส่วนที่เป็น“สรีระ”

ทั้ง ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง นั้น ส่วนใดที่ยังนับว่ามันเป็น“ชีพ”(ชีวะของเราอยู่ ส่วนนั้นยังมี“ชีวิตินทรีย์”ของ“จิตนิยาม” และ“พีชนิยาม”ของเราอยู่ (ทั้ง ๒ นิยาม)

นั่นคือ มันยังมี“อาการ”ของ“ชีวะ”หรือชีพ อยู่ทั้ง ๒ (ของพีชด้วย-ของสัตว์ด้วย)

เราจึงมีความรู้สึกทุกข์สุขร่วมอยู่ เมื่อสัมผัสมันเข้า เราก็รู้สึกได้ เจ็บได้ ปวดได้

ซึ่งมัน ยังไม่แยกสภาพไปเป็นธรรมะใด ธรรมะเดียว คือ“อตุณิยาม”อย่างเดียว(อตุไม่เป็นชีพแล้ว) หรือพ้นไปจาก“พีชนิยาม”และพ้นไปจาก“จิตนิยาม”แล้ว นั่นคือไม่เป็น“ชีพ”แล้ว ก็อย่างหนึ่งเป็นอีกอย่างหนึ่ง ต่างกันตรงที่

เป็น“ชีพ”อยู่นั่นเอง แต่มันยังเป็นทั้ง“พีช

นิยามและ จิตนิยาม”ในตัวเองอยู่ (ยังเป็น ธรรมะ ๒)

แต่.. ถ้าผมชนเล็บฟันหนังส่วนใดที่ “สัมผัส”มันเข้า ก็ไม่มีเจ็บ ไม่มีปวด ถึงกับไม่รู้สึกละเลยก็ได้ รู้ความรู้สึกตามที่สัมผัสจริงนี้ นๆ หรือแม้รู้สึกก็จะมี“อาการ”เฉยๆ ว่างๆ กลางๆ สุญญๆ (จากกิเลสตัณหาอุปาทาน) ซึ่งผมชนเล็บฟันหนังส่วนนั้นก็ยังติดร่างเราอยู่

ทว่าส่วนนี้เป็นส่วนที่ไม่มี“ชีพ”แล้ว เพราะไม่มี“ชีวิตินทรีย์”ของ“จิตนิยาม”แล้ว สำหรับเรา แต่มันยังมี“ชีวิตินทรีย์”ของความเป็น“พีชนิยาม”อยู่นะ เราไม่มีความรู้สึกร่วมด้วยแล้ว ซึ่งมันยังเป็น“ชีพ”

ดังนั้น ผมชนเล็บฟันหนังส่วนนี้ จึงยังเป็น“สรีระ”ของเราอยู่ แต่มันไม่ใช่“จิต”ของเราแล้ว มันเป็นเพียง“สรีระ”ของเราเท่านั้น เพราะมันยังไม่แตกสลายออกไปจากร่างเรา

ถ้าผมชน เล็บฟันหนังส่วนใดที่มีชีพ ยังมีทั้ง“ชีพ”อยู่ แต่ไม่มีทั้ง“สรีระ”ด้วย

ส่วนไหนที่มีความเป็น“ชีพ”อยู่ และมีความเป็น“กาย”ของตน และส่วนไหนไม่เป็น“กาย”ของตนแล้ว เป็นแค่“สรีระ” ส่วนไหนที่ไม่มีความเป็น“ชีวะ”แล้ว

เราจึงจะรู้แจ้งจริงว่า ชีพก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง

(๗) สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่

(๘) สัตว์ตายแล้วย่อมไม่มี

(๙) สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่ ทั้งไม่มีอยู่

(๑๐) สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ก็ไม่ใช่ ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่

เช่น “สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่” ถ้าไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “สัตว์โอปปาติกะ” ซึ่งหมายถึง “จิตใจ” ของเราในปัจจุบัน เรายังเป็น ๆ ยังไม่ตายนี้แท้ ๆ ก็เข้าใจ ก็เห็นจริงกันจริง ๆ หรือ?

ถ้ารู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง และได้ปฏิบัติ กระทั่ง บรรลุธรรมจริง เมื่อเราเรียนรู้และปฏิบัติสัมมาจริง ก็จะมี “ภาวะความเป็นอิตตา” ทั้งหลายให้เราสัมผัส รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เราก็จะ “รู้ได้ด้วยตน” เป็น “ปัจเจกตลक्षण” เอง

ซึ่งต่าง กันกับ “สามัญตลक्षण” อย่างมีนัยสำคัญ ก็ต้องเห็นนัยสำคัญนั้นให้ได้

ก็จะรู้จักความเป็นสัตว์ทางโอปปาติกะ ที่เป็น “พรหมสัตว์” เพราะมี “สัตว์อบาย” ของเรานั้นเองตายแล้ว จึงเกิด “พรหมสัตว์” คือ ความบริสุทธิ์ “มีอยู่” และ “สัตว์อบาย” นั้นตายสนิท แม้แต่ท่านผู้นี้จะยังไปเกิดในความเป็น “คน” บนโลกมนุษย์อีกก็ชาติก็ชาติก็ดี ความเป็น “ลิงลมอมข้าวพอง” ของท่านใน “เรื่องนั้น ๆ ของท่าน” จะไม่เกิดอีกเลยจริง ๆ ไม่ว่าท่านจะเกิดในยุคใด กับปีใด ตราบที่ท่านยังไม่ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ส่วน “สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่ ทั้งไม่มีอยู่” นั้น ก็คือ “สัตว์โอปปาติกะ” ที่มีการเกิด

ในความเป็น “คน” บนโลกมนุษย์อีกก็ชาติก็ชาติก็ดี ความเป็น “ลิงลมอมข้าวพอง” ของท่านใน “เรื่องนั้น ๆ ของท่าน” ยัง “มีอยู่” บ้าง ตามบารมี ตราบที่ท่านยังไม่ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

สำหรับ “สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ก็ไม่ใช่ ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่” นั้น ก็คือ คนที่ผู้หลงผิด หลงว่า “ตนบรรลุ” แต่แท้จริงตนเองไม่ได้บรรลุจริงนั่นเอง สัตว์ชนิดนี้มีไม่น้อยเลย ในวงการพุทธศาสนา

ผู้จะสามารถเข้าใจหรือที่สุต รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงตาม ที่เป็นจริงแท้ นั้น ก็แน่นอนว่า ต้องเป็นผู้บรรลุ “โลกุตระธรรม” ของพุทธศาสนาได้ด้วยตนเอง ตั้งแต่เริ่มมี “ปัจเจกตต” เวทิต พโพ วิญญูหิ” แล้วสั่งสมเป็น “ปัจเจกบุคคล” จาก “ปัจเจกบุคคล” ถึง ชั้น ๗ ชื่อว่า “สยง อภิญญา” จึงจะเป็นผู้สามารถพอหยั่งรู้รายละเอียดดังกล่าวนี้ ซึ่งเป็น “อจินไตย” อันมิใช่ “สามัญโลกุตระ” ที่จะรู้กันได้ง่าย ๆ

จึงต้องมี บารมีที่ได้สั่งสมความเป็นจริง ที่ตนมีตนได้ ตนบรรลุด้วยตนเองนั้นแล้วว่า “ลักษณะ ๒” นั้น “ปัจเจกตตลักษณะ” มี “ลักษณะ” จริง ที่เหนือยิ่งไปกว่า “สามัญตลक्षण” จริง แท้ อันเกิดอันเป็นในตน แคนไหน?

ก็ต้องปฏิบัติเอง ได้เอง เป็นเอง จึงจะรู้เอง ชั้น “สยง อภิญญา” ที่สุด “สยัมภู”

* ขอบวชสักชาติได้ไหม
ทิ้งไปกามเกียรติสมบัติ
ตัวการสร้างทุกข์สุขุมทับ
วิบัติชาติแล้วชาติเล่า.

ขอสักชาติได้ไหม

(จิตตสัมภุตชาดก)

เมื่อพระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
มหาวิหาร ทรงได้ปรารภ(กล่าวถึง) **ภิกษุ ๒** สหาย
ซึ่งเป็นลัทธิวิhariก(ศิษย์)ของ**พระมหากัสสปะ**

ภิกษุทั้งสองเป็นสหายรักสนิทสนมกันมาก มีความ
คุ้นเคยไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ จนกระทั่ง
เหล่าภิกษุทั้งหลายพากันกล่าวถึงในธรรมสภา

พอดีพระศาสดาเสด็จมา ทรงทราบเรื่องเหล่านั้น
จึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย การที่ภิกษุทั้งสอง
สนิทสนมคุ้นเคยกันในชาตินี้ ไม่น่าอัศจรรย์เลย **แม้**
ในโบราณกาลก่อน ได้มีบัณฑิตที่เวียนว่ายตาย
เกิดถึง ๔ ชาติ ก็ยังไม่ละทิ้งความสนิทสนมกัน

ในฐานะมิตรเลย”

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....
ในอดีตกาล **พระเจ้าอวันติมหาราช** เสวย

ราชสมบัติในกรุงอุชเชนี แคว้นอวันตี

แต่ที่ด้านนอกกรุงอุชเชนี มี**หมู่บ้านของคนจัณฑาล**(คนต่างชนชั้นวรรณะกันมาแต่งงานกัน ลูกที่เกิดมากลายเป็นชนชั้นที่ถูกรังเกียจเหยียดหยามว่า ต่ำทรามที่สุดในศาสนาพราหมณ์)อาศัยอยู่ตำบลหนึ่ง

ณ ที่ตำบลนั้น มี**กุมาร ๒ คน**เป็นมิตรสหายรักใคร่กันแน่นแฟ้น คนหนึ่งชื่อ**จิตตกุมาร** อีกคนหนึ่งชื่อ **สัมภุตกุมาร** ซึ่งเป็นลูกชายน้ำสาว(น้องสาวแม่)ของจิตตกุมารนั่นเอง ทั้งสองสหายเติบโตมาด้วยกัน วิชาเรียนศิลปะต่างๆของคนจัณฑาลเหมือนกัน โดยเฉพาะศิลปศาสตร์ชื่อ **จัณฑาลวงส์โธวะนะ**

อยู่มาวันหนึ่ง ทั้งสองสหายชักชวนกันไปกรุงอุชเชนี คนหนึ่งแสดงศิลปะอยู่ที่**ประตูเมืองทิศเหนือ** อีกคนแสดงศิลปะอยู่ที่**ประตูเมืองทิศใต้**

วันนั้น มี**หญิงพวกทิวรรูมั่งคั่ง**(หญิงที่เชื่อถือว่ามีสิ่งดีเห็นต้องเป็นมงคล)ผ่านบริเวณที่พวกเขาแสดงศิลปะอยู่ คนหนึ่งเป็น**ธิดาของเศรษฐี** จะผ่านออกไปทางประตูทิศเหนือ ส่วนอีกคนหนึ่งเป็น**ธิดาของบุโรหิต**(พราหมณ์ที่เป็นอาจารย์และที่ปรึกษาของพระราชาก็จะผ่านออกทางประตูทิศใต้นางทั้งสองต่างก็มีบริวารติดตามเป็นอันมาก เหล่าบริวารพากันแบบขนของกินและดอกไม้ของหอมเพื่อไปเที่ยวเล่นในอุทยาน

ขณะกำลังผ่านนั้น **ได้มองดูการแสดงศิลปะของหนุ่มจัณฑาลที่กำลังแสดงอยู่** จึงเอ่ยปากถาม “นั่นใครกันหรือ ที่กำลังแสดงศิลปะอยู่”

พอได้รับคำตอบว่า

“เป็นพวกคนจัณฑาล”

เท่านั้นเอง นางทั้งสองต่างก็คิดว่า

“เคราะห์ร้ายจริงหนอ ที่ได้เห็นคนที่ไม่ควรเห็น”

แล้วรีบล้างตาให้สะอาด เอน้ำหอมมาพรหมทั่วทั้งหน้า สั่งให้เดินทางกลับทันที ทำให้บริวาร

และคนทั้งหลายพากันโกรธ กล่าวคำว่า

“เฮ้ย!ไอ้คนจัณฑาลชาติชั่ว เพราะเจ้าเป็นต้นเหตุ ทำให้พวกเราไม่ได้ดื่มกินของที่ไม่ต้องซื้อหา”

จากนั้นตรงเข้าพบตีชายหนุ่มจัณฑาลจนสาแก่ใจ แล้วพากันจากไป หนุ่มจัณฑาลทั้งสองถึงกับสลบไสล พอได้สติฟื้นขึ้นมา ต่างพากันกลับที่อยู่ของตน เมื่อได้พบกัน ก็บอกเล่าทุกข์ของตนแก่กัน ร้องไห้คร่ำครวญกัน ในที่สุดได้ปรึกษากันว่า

“เหตุเพราะชาติกำเนิดต่ำทราม ความทุกข์นี้จึงเกิดแก่เราทั้งสอง พวกเราไม่อาจมีชาติเป็นคนจัณฑาลได้อีกแล้ว”

จึงตกลงใจกันปกปิดชาติกำเนิดของตน ปลอมแปลงตนเป็น**ชาติพราหมณ์** มุ่งสู่กรุงตักกิลิฉานครหลวงของแคว้นคันธาระ เล่าเรียนศิลปศาสตร์ของพราหมณ์ ในสำนัก**อาจารย์ทศปาโมกข์** (อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง)

ไม่ช้านานเลย จิตตกุมาร ก็เล่าเรียนศิลปศาสตร์สำเร็จ พากันเรียกขานว่า **จิตตบัณฑิต** แต่สัมภุตกุมารยังเรียนไม่สำเร็จ

เข้าวันหนึ่ง อาจารย์เรียกจิตตบัณฑิตให้มาพบสั่งว่า

“พอมหาจำเรียม เราไม่สามารถไปสวดมนต์ในงานมงคลวันนี้ได้ จึงจะส่งเจ้าไปแทน จงไปสวดมงคลกถาในงานนี้ พร้อมด้วยเหล่ามาณพ(ชายหนุ่มในชนชั้นพราหมณ์)ทั้งหลายเถิด”

จิตตบัณฑิตรับคำอาจารย์ พาพวกมาณพทั้งหลายไปยังบ้านของพราหมณ์ที่เชิญอาจารย์ไว้ เมื่อไปถึงก็พากันเข้าไปนั่งในเรือน เจ้าบ้านต่างก็ให้ช่วยกันยกสำรับอาหาร ข้าวปายาส(ข้าวที่หุงด้วยนมวัวกับน้ำตาล)ที่กำลังร้อนๆมาให้ ตั้งไว้ข้างหน้ามาณพเหล่านั้น ด้วยหมายว่า มาณพทั้งหลายสวดมนต์เสร็จ ข้าวปายาสก็คงเย็นพอดี

แต่สวดมงคลกถาเสร็จเร็ว สัมภุตมาณพเกิดจิตละโมภในอาหาร รีบตักข้าวปายาสเข้าปาก ข้าวปายาสยังร้อนระอุภายใน จึงลวกปากทันที เขาลงถึงกับอ้าปากร้อง**ภาษาจัณฑาล**ออกมา

“ขลุ ขลุ”

แล้วหันไปมองดูจิตตบัณฑิต ฝ่ายจิตตบัณฑิต ก็เปลอสติลิมตัว ส่งภาษัจฉณฑาลตอบไป

“นิคคะ นิคคะ”

ทำให้พวกมาณพพากันงุนงงสงสัย มองหน้า กันถามว่า

“นี่ภาษาอะไรกัน”

ครั้นกินอาหารเสร็จ กล่าวอนุโมทนา(แสดงความชื่นชมยินดีในการกระทำดีนั้น)แล้ว จึงพากัน กลับ พ้อออกมานอกเรือนนั้น พวกมาณพที่พอรู้ว่า นี่เป็นภาษาของคนฉฉณฑาล อดไม่ได้ที่จะด่าทอทันที

“ไอ้ฉฉณฑาลสารเลว เจ้าทั้งสองหลอกหลวง พวกเรา โททกอาจารย์ยาวนานเหลือเกินว่า เป็นชาติพราหมณ์ ช่างชั่วร้ายยิ่งนัก”

แล้วลงมือกลุ่มรุมทุบตีฉฉณฑาลทั้งสอง ด้วย ความแค้นเคืองจัด

ในขณะนั้น มีสัตบุรุษ(คนมีความเห็นที่ถูกต้อง)คนหนึ่งช่วยเข้ามาห้ามไว้ แล้วพาตัวสอง สหายฉฉณฑาลออกมาได้ จากนั้นยังช่วยแนะนำว่า

“นี่เป็นโทษแห่งชาติกำเนิดของท่านทั้งสอง ฉะนั้นจงพากันไปบวช แล้วพำนักอยู่ในที่อัน สมควรเถิด”

จากเหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้สองสหายฉฉณฑาล ตัดสินใจบวชเป็นฤๅษี(นักบวชผู้แสวงธรรม) บำเพ็ญพรตในป่าตลอดชีวิตของตน

ครั้นทั้งสองสหายตายจากชาติของคนฉฉณฑาล แล้ว ได้ไปเกิดในท้องของแม่กวางตัวหนึ่ง ที่อาศัย อยู่ใกล้ฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ตั้งแต่ยังเป็นกวางน้อย อยู่ ทั้งสองพี่น้องเที่ยวเล่นด้วยกันเสมอ ไม่ยอม พრაกห่างจากกันเลย

วันหนึ่ง ขณะที่กวางน้อยทั้งสองคาบอาหาร มาได้ กินกันเล่นกันสนุกสนาน ยืนเอาหัวประกบ หัว เอาเขาประกบเขากันอยู่

พลันปรากฏนายพรานที่แอบดักรุม ฟุ้งหอก เข้าใส่กวางน้อยทั้งสองอย่างแม่นยำ ทำให้ทั้งสอง พี่น้องขาดใจตายพร้อมกัน ด้วยหอกที่ฟุ้ง ใส่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

ตายจากชาตินั้นแล้ว สองพี่น้องได้ไปเกิด เป็นนกเขา หากินอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำรัम्मทานที่ ยังคง สนิทสนมเป็นพี่น้องรักใคร่กันดี เทียวหาอาหารกิน ด้วยกันอย่างมีความสุข มักอยู่ใกล้ชิดกันเสมอๆ ไม่แยกจากกัน

แต่แล้ววันหนึ่ง พรานนกได้มายังริมฝั่งแม่น้ำ นี้ ใช้กับดักทำด้วยตาข่ายพรางตาซ่อนไว้ จึงจับ นกเขาทั้งคู่ได้ แล้วฆ่าเสีย อย่างกินเป็นอาหารทั้งสองตัว

เมื่อตายจากชาตินกเขาแล้ว ได้เกิดใหม่เป็น มนุษย์อีกครั้ง จิตตบัณฑิตเกิดเป็นบุตรของ ปุโรหิตในกรุงโกสัมพี ส่วนสัมภุตมาณพนั้น ได้กำเนิดอยู่ในเชื้อชาติกษัตริย์ เป็นโอรสของ พระเจ้าอุตรปัญญาจลราช

ในช่วงวัยเยาว์อยู่นั้น ทั้งสองต่างก็กระเลาะชาติ เก่าก่อนของตนได้ จิตตบัณฑิตสามารถระลึก ถึงตลอดทั้ง ๔ ชาติ ตั้งแต่เป็นคนฉฉณฑาล เป็น กวางน้อย เป็นนกเขา และในชาติปัจจุบัน แต่ สัมภุตราชกุมารระลึกได้เพียงชาติเดียวเท่านั้น คือชาติที่เคยเกิดเป็นคนฉฉณฑาล

กาลเวลาล่วงเลยไปได้ ๑๖ ปี จิตตบัณฑิต ออกบวชเป็นฤๅษี อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์(ป่า หนาวแถบเหนือของอินเดีย) กระทำฌาน(เพ่งเพา กิเลสจนจิตแน่วแน่สงบจากกิเลส) และอธิษฐาน (ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ)ให้เกิดได้แล้ว

ฝ่ายสัมภุตราชกุมารนั้นเล่า พระชนก(พระ ราชบิดา)เสด็จสวรรคตแล้ว สัมภุตราชกุมารจึง ขึ้นเสวยราชสมบัติสืบต่อ ได้ทรงแต่งบทเพลง ขับร้องเฉลิมฉลอง เนื่องในวันมงคลครองราชย์ ของพระองค์ บรรดาสนมกำนัลก็ตาม เหล่า นักร้องพ่อนรำก็ตาม กระทั่งประชาชนทั่วพระนคร ก็ตาม ต่างพากันขับร้องบทเพลงพระราชนิพนธ์นี้ ด้วยทราบบว่า

“เพลงขับร้องนี้เป็นที่โปรดปราน พอ พระราชหฤทัยของพระราชชา”

ข่าวคราวเรื่องนี้กระจายไปทั่วทุกทิศ แม้แต่ จิตตบัณฑิตฤๅษีก็ยังรับรู้ได้ จึงคาดการณ์ว่า

“น้องชายของเราบัดนี้ได้เป็นพระเจ้า สัมภูตราชแล้ว ในเวลานี้ไม่เหมาะสมเลย ที่เราจะไปหาพระราชอาชญาผู้เสวยราชสมบัติใหม่ๆ เพื่อพูดคุยสั่งสอนให้ทรงรู้แจ้งในธรรมอันวิเศษ ฉะนั้น เราต้องรอก่อน จนกว่าพระราชอาชญาจะทรงเปื้อนหน้าย ราชสมบัติ หรือทรงเข้าสู่วัยชราแล้ว”

วันคืนผ่านไป **ในที่สุดนานถึง ๕๐ ปี**

จิตตบัณฑิตฤๅษีจึงได้ออกจากป่าหิมพานต์ เดินทางมายังพระราชอุทยานของพระเจ้าสัมภูตร ราช พำนักอยู่ในที่นั้น

วันหนึ่ง **มีเด็กน้อย** มาหาพิณที่พระราชอุทยาน ขณะเที่ยวเก็บพิณอยู่ ก็ร้องบทเพลงพระราช นิพนธ์นั้นเข้าไปเข้ามา พระฤๅษีเห็นเช่นนั้นจึงถามไถ่ ว่า

“เด็กน้อย เจ้าขับร้องเพลงบทนี้ได้บทเดียว เท่านั้นหรือ ไม่รู้จักบทเพลงอื่นบ้างหรือไร”

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ บทเพลงอื่นๆกระผมก็ รู้เป็นอันมาก แต่กระผมชอบร้องบทเพลงนี้มาก ที่สุด เพราะบทเพลงนี้พระราชาทรงโปรดปราน มากที่สุด”

“ถ้าเช่นนั้น มีใครบ้างหรือไม่แต่งเพลงขับร้อง ตอบบทเพลงพระราชนิพนธ์นี้”

“ไม่มีเลยขอรับ”

“แล้วถ้าเราแต่งบทเพลงตอบให้ เจ้าจะกล้า ขับร้องบทเพลงนี้หรือไม่เล่า”

“ถ้ากระผมได้เห็นบทเพลงนั้นแล้ว ก็จะสามารถขับร้องได้”

พระฤๅษีจึงแต่งบทเพลงตอบ และสอนให้ ขับร้อง แล้วกำชับเด็กน้อยนั้น

“เจ้าจงหาโอกาสไปขับร้องบทเพลงนี้ใน พระราชวัง หากกระทำสำเร็จ พระราชาจะพอ พระทัย จะพระราชทานลาภยิ่งใหญ่มากเจ้า”

เด็กน้อยฟังแล้วดีใจใหญ่ รีบไปทันที ให้มารดา ช่วยประดับตกแต่งเสื้อผ้าให้สวยงาม แล้วไป ที่ประตูพระราชวัง บอกกับทหารยามให้ช่วย

กราบทูลพระราชาว่า

“มีเด็กน้อยคนหนึ่งปรารถนาจะมาขับร้อง บทเพลงตอบกับพระองค์”

ทหารยามก็ช่วยกราบทูลตามนั้น ครั้นได้ รับพระบรมราชานุญาตแล้ว เด็กน้อยจึงเข้าเฝ้า ทำมกลางราชบริษัทที่มาประชุมกัน พระราชาตรัส ถามเด็กน้อยนั้นด้วยทรงเอ็นดูอย่างยิ่ง

“เด็กน้อยเอ๋ย เจ้าจะมาร้องเพลงตอบกับเรา หรือ”

“ขอเดชะ เป็นความจริง พระเจ้าข้า ขอให้ พระองค์โปรดทรงขับร้องบทเพลงของพระองค์ ก่อน แล้วข้าพระพุทธเจ้าจะขับร้องบทเพลงตอบใน ภายหลัง”

พระเจ้าสัมภูตราชทรงสดับอย่างนั้น ทรง พระสรวล แล้วทรงขับบทเพลงของพระองค์

“กรรม(การกระทำ)ทุกอย่างที่นรชนสั่งสมไว้ แล้ว ย่อมมีผลเสมอ **ขึ้นชื่อว่ากรรมกระทำแม้จะ เล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มี**

เราได้เห็นตัวของเรา ผู้ชื่อว่า สัมภูตะ ซึ่งมี อาณาภาพมาก ได้เกิดขึ้นด้วยผลบุญ(ผลแห่งการ ชำระกิเลส) เพราะการกระทำของตนเอง

มโนรถ(ความหวัง)ของเราสำเร็จแล้ว แม้ฉันใด **ความหวังของจิตตบัณฑิตพระเชษฐา(พี่ชาย)ของ เรา ก็คงสำเร็จแล้ว ฉะนั้น เหมือนกันกรรมฆัง ทนอ”**

เด็กน้อยเห็นพระราชอาชญาขับร้องบทเพลงจบแล้ว จึงขับเพลงตอบบ้าง

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นสมมุติเทพ การกระทำ ทุกอย่างที่นรชนสั่งสมไว้แล้ว ย่อมมีผลเสมอ **ขึ้น ชื่อว่ากรรมกระทำแม้จะเล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผลเป็น ไม่มี**

ความหวังของพระองค์สำเร็จแล้ว แม้ฉันใด **ขอพระองค์โปรดทรงทราบเถิด แม้จิตตบัณฑิต ก็สำเร็จแล้ว ฉะนั้น”**

ทันทีที่เด็กน้อยขับเพลงจบ พระเจ้าสัมภูตราช ทรงเอ่ยถามโดยเร็วพลัน

“เด็กน้อยเจ้าหรือคือจิตตบัณฑิต หรือว่าเจ้า

ได้ฟังบทเพลงนี้มาจากคนอื่น หรือว่าใครบอก เนื้อความนี้แก่เจ้า บทเพลงนี้เจ้าขับร้องได้ดีมาก อย่างยิ่ง ไม่ต้องสงสัยเลย ฉะนั้นเราจะให้บ้านสวย ๑๐๐ ตำบลแก่เจ้า”

“ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าหาใช้จิตตบัณฑิตไม่ **บทเพลงนี้ได้มาจากพระฤๅษีที่พำนักอยู่ในพระราชอุทยานของพระองค์ พระเจ้าข้า”**

สิ้นคำตอบของเด็กน้อย พระเจ้าลัมภูตราช ทรงมันพระทัยว่าพระฤๅษีนี้ คือจิตตบัณฑิตอย่างแน่นอน จึงรับสั่งพวกราชบุรุษ(คนของพระราชอาคันตุกะ) ให้ตระเตรียมราชรถ อีกทั้งช่างมงคลหัตถิพร้อมตะโพน(กลองรูปทรงกระบอก หัวสอบท้ายสอบ ชิงหนังกองทั้งสองด้าน) และลั้งซ์(เปลือกหอยชนิดหนึ่งใช้เป่าในงานมงคล) เสด็จไปยังพระราชอุทยานอย่างรีบเร่ง

ถึงพระราชอุทยานแล้ว ได้เสด็จเข้าไปหาจิตตบัณฑิตฤๅษี ด้วยความดีพระทัยมีปีติมากล้นตรัสว่า

“ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้ลาภดีเลิศแล้วหนอ ที่ได้พบพระฤๅษีผู้ประกอบด้วยศิลปพรต(ถือปฏิบัติศิลปเป็นข้อกำหนด) ขอเชิญท่านผู้เจริญโปรดรับอาสนะ(ที่นั่ง) น้ำ และผ้าเช็ดเท้า โปรดรับการสักการะของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

พระฤๅษีฟังคำพูดและเห็นอาการของพระเจ้าลัมภูตราชเป็นเช่นนั้น ก็รู้ได้ทันใด **พระราชอาทรภะระลึกได้แล้วว่า เราคือจิตตบัณฑิต**

แต่ยังไม่ทันจะตอบออกไป พระเจ้าลัมภูตราก็ตรัสอีกว่า

“ขอเชิญพระคุณเจ้าไปพำนักที่ปราสาทราชวังอันนารีนรมย์เถิด จะได้รับการบำรุงดูแลด้วยหมู่นารีทั้งหลาย โปรดให้ออกกาลเพื่ออนุเคราะห์แก่น้องชายคนนี้ด้วย เราทั้งสองจะได้ครอบครองอิสริยยสมบัติ(สมบัติอันยิ่งใหญ่)ร่วมกัน”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น พระฤๅษีจึงแสดงธรรมแก่พระเจ้าลัมภูตราช

“ดูก่อนมหาบพิตร พระองค์ทรงเห็นผลแห่งสุจริต(ประพฤติดี)อย่างเดียว แต่อาตมาเห็น

ผลแห่งสุจริตและทุจริต(ประพฤติชั่ว) ที่สั่งสมกระทำไว้แล้วนั้น เป็นวิบาก(ผล)อันยิ่งใหญ่ จึงปรารถนาจะสำรวมตนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ไม่ปรารถนาบุตร ปศุสัตว์ หรือทรัพย์สมบัติ

เพราะชีวิตของสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ มีกำหนด ๑๐๐ ปีเป็นอย่างมาก ไม่ช้านานเลยย่อมจะเหี่ยวแห้งไป เหมือนต้นอ้อที่ถูกตัด มีแต่จะแห้งตายไป ฉะนั้น

ก็ในชีวิตนี้สั้นนักน้อยนัก เดินทางไปสู่ความตาย ยังจะมัวเพลิดเพลินไปโย มัวเล่นคึกคะนองไปทำไม ประโยชน์อะไรด้วยการยินดีแสวงหาทรัพย์ แสวงหาบุตรและภรรยาเล่า

อาตมาเป็นผู้พ้นแล้วจากเครื่องผูก รู้ชัดว่าความตายย่อมจะมารังควานเราแน่ หากใครถูกความตายครอบงำแล้ว จะมีประโยชน์อะไรด้วยการยินดีแสวงหาทรัพย์

ดูก่อนมหาบพิตรผู้เป็นจอมคน ชาตินำเนิดของคนเรานั้นไม่เท่าเทียมกัน หม่อมมนุษย์ในที่นี้ถือว่าการกำเนิดเป็นคนจัณฑาล จัดเป็นชาติที่ต่ำต้อยเลวทรามที่สุด พระองค์ทรงจำได้หรือไม่ ในชาติก่อนๆนั้น เราสองเคยเกิดเป็นบุตรของคนจัณฑาล **เพราะวิบากกรรม(ผลของการกระทำ)อันชั่วช้าของตน จึงมีชาติกำเนิดเป็นคนจัณฑาล** ในชนบทของแคว้นอวันตี

ครั้นตายจากชาตินั้นแล้ว ได้กำเนิดเป็นกวางสองพี่น้อง อาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา

ชาติต่อมา ได้เกิดเป็นนกเขาสองพี่น้อง หากินที่ฝั่งแม่น้ำรัมมทานที

และในชาติปัจจุบันนี้ อาตมาได้เกิดเป็น **พราหมณ์** ส่วนมหาบพิตรทรงได้เป็น **กษัตริย์**

ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายในโลกเวียนว่ายตายเกิดอายุของสัตว์ทั้งหลายเป็นของน้อย ความชราข้อมทำลายผิวพรรณของผู้แก่เฒ่า ทุกคนถูกความชรานำเข้าไปสู่ความตาย โดยไม่มีใครต้านทานได้เลย

ดังนั้นพระองค์อย่าทรงกระทำบาปทั้งหลายที่มีทุกข์เป็นกำไร เหมือนกับการเอาศีรษะไปเกือกกกล้วยสุล(กิเลส)ให้สกปรก

มหาบพิตรทรงกระทำตามคำของอาตมาเถิด
อย่าทรงกระทำบาปที่จะทำให้เข้าถึงนรกเลย”

พระฤๅษีกว่าธรรมเตือนสติอยู่อย่างนี้ ทำให้
พระเจ้าลัมภูตราชทรงได้สติรู้สึกพระองค์ จึงตรัส
ว่า

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ถ้อยคำเหล่านี้เป็น
คำจริงแท้ทีเดียว แต่ว่ากามทั้งหลายของข้าพเจ้า
ยังมีอยู่มาก กามเหล่านั้นคนเช่นข้าพเจ้าสละออก
ยาก ดุจช้างจมอยู่ท่ามกลางหล่มแล้ว ไม่อาจจะไป
ที่ไหนๆได้ด้วยตนเอง ฉันทใด ข้าพเจ้าจมอยู่ในหล่ม
คือกามกิเลสแล้ว ก็ยังไม่แก่งากที่จะสามารถ
ปฏิบัติได้

จึงเป็นอย่างนี้ได้ไหม เหมือนกับบุตรจะ
สามารถมีความสุขได้ด้วยวิธีใด บิดามารดาก็พรั
สอนบุตรด้วยวิธีนั้น ฉันทใด ข้าพเจ้าหากตายจาก
โลกนี้ไปแล้ว จะสามารถเป็นผู้มีความสุขได้ด้วยวิธี
ใด ขอพระคุณเจ้าโปรดพรัสอนข้าพเจ้าด้วยวิธีนั้น
ฉันทนั้นเถิด”

เมื่อเป็นเช่นนี้ พระฤๅษีจึงบอกวิธีปฏิบัติแด่
พระเจ้าลัมภูตราช

“ดูก่อนมหาบพิตร ถ้าทรงไม่อาจละกามทั้ง
หลายมากมายได้ ก็ขอให้ทรงเริ่มต้นที่การกระทำ
พิธีกรรม(การบูชา)อ่านถูกต้องตรงธรรมก่อน
เถิด ส่วนการกระทำอันไม่ถูกต้องตรงธรรมนั้น
ขออย่าได้มีในรัฐสีมาของพระองค์เลย

ดังนั้นพึงส่งทูตทั้งหลายไปยังทิศทั้ง ๔ นิมนต์
(เชื้อเชิญนักบวช) สมณะ(ผู้สงบระงับกิเลส) และ
พราหมณ์(ผู้ประเสริฐ)ทั้งหลายมา แล้วทรงบำรุง
ด้วยข้าว น้ำ ผ้า ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ด้วย
พระทัยผ่องใส ทรงอังคาส(ถวายอาหาร)สมณะ
และพราหมณ์ ให้อ้อมหน้าสำราญด้วยพระหัตถ์ของ
พระองค์เอง

และทรงตั้งโรงทาน ทรงบริจาคทานแก่
ประชาชนทั้งหลาย ตามกำลังความสามารถของ
พระองค์ หากทรงกระทำเช่นนี้ได้ ทั้งเทวดา(คน
ใจสูง)และมนุษย์(คนใจประเสริฐ) ย่อมไม่ติเตียน
จะเสด็จเข้าถึงแดนสวรรค์(สภาวะสุขของผู้มีจิตใจ

สูง)ได้

แต่หากว่าความมัวเมาเข้าครอบงำพระองค์
ผู้ซึ่งหมุ่นารีทั้งหลายแวดล้อมอยู่ ขอให้พระองค์
ทรงมนสิการ(กำหนดมั่นไว้ในใจ)คาถานี้ไว้แล้ว
ตรัสในท่ามกลางบริษัท(หมู่คณะ)ว่า

ในชาติก่อนโน้น เราเคยเป็นคนไร้บ้านเรือน
ต้องนอนอยู่กลางแจ้ง มารดาเป็นหญิงจันทาลให้
เราดื่มน้ำนม ก่อนที่มารดาจะไปป่าหาอาหาร เรา
เคยนอนคลุกคลีอยู่กับสุนัขทั้งหลายจนเติบโต
มาถึงชาตินี้ ใครๆต่างก็เรียกเราว่า พระราชา

จบการแนะนำวิธีปฏิบัติแล้ว พระฤๅษีก็
กราบทูลทั้งท่าย

“อาตมาถวายโอวาทมากมายแต่พระองค์แล้ว
บัดนี้ปรารถนากล่าวตรงๆอย่างจริงใจ ขอพระองค์
ทรงผนวช(บวช)เถิด อย่าทรงเน้นซ้ำเสียเวลา
เสวยผลแห่งการกระทำบาปของตนด้วยตน
เลย”

แล้วพระฤๅษีก็จากไป กลับคืนสู่ป่าหิมพานต์
พระเจ้าลัมภูตราชทอดพระเนตรจิตตบัณชิต
ฤๅษีจากไป บังเกิดพระทัยสลดสังเวช(เกิดสำนึก
ดีจากความรู้สึกสลดใจในสิ่งที่ไม่ดี)ยิ่งนัก ในที่สุด
ทรงตัดสินใจพระทัยยกราชสมบัติให้แก่ราชโอรส
องค์ใหญ่ รับสั่งให้บรรดาผู้ตามเสด็จทั้งหมด
กลับไป แล้วทรงมุ่งไปป่าหิมพานต์เพียงองค์
เดียว

ณ ป่าหิมพานต์ จิตตบัณชิตฤๅษีได้บวชให้แก่
พระเจ้าลัมภูตราช สอนธรรมและการปฏิบัติต่างๆ
ให้ จนกระทั่งลัมภูตฤๅษีบำเพ็ญฌานและอภิญญา
สำเร็จ พระฤๅษีทั้งสองได้เป็นผู้มีพรหมโลก(โลก
ของผู้มีจิตใจบริสุทธิ์) เป็นที่ไปในเบื้องหน้าแล้ว
พระศาสดาตรัสชาตคนีจบ ทรงเฉลยว่า

“ลัมภูตฤๅษีในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท
ในบัดนี้ ส่วนจิตตบัณชิตฤๅษี ได้มาเป็นเรา
ตถาคตเอง”

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๐๕๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๑ หน้า ๓๑)

งานวิจัยและการนำเสนอที่ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีเกินกว่าที่คาด
ด้วยความเมตตาและช่วยเหลือแนะนำจากท่านสมณะ และผู้ใหญ่หลายคน...

บนเส้นทางนักศึกษา (๒๒) “ธัมมวิจัย - งานวิจัย”

ชีวิตนักศึกษาช่วงนี้เป็นช่วงที่เหนื่อยหนักที่สุดก็ว่าได้ เพราะเป็นช่วงเวลาการทำวิจัย(IS) ที่เป็นตัววัดผลของความเป็นมหาบัณฑิต กินนอนแทบไม่เป็นเวลา ทำงานข้ามวันข้ามคืนเพื่อให้งานได้เสร็จทันกำหนดในการพรีเซนตงานวิจัย ซึ่งฉันได้รับโอกาสจากอาจารย์ที่ปรึกษาให้เป็นหนึ่งในตัวแทนการพรีเซนตครั้งนี้ด้วย จึงยิ่งเพิ่มความกดดันขึ้นเป็นสองเท่า เพราะต้องเตรียมตัวในการพรีเซนตเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งงาน ซึ่งฉันก็ทำโปรแกรมนำเสนอ Power Point ไม่เป็นเลย ก็ได้มาฝึกหัดทำให้เป็นภายในไม่กี่ชั่วโมง เพื่อนำเสนองานวิจัยชิ้นนี้ออกมาให้ได้

จากคนที่ทำงานวิจัยแทบไม่เป็นเลย จับต้นชนปลายไม่ถูก แม้เรียนมาบ้างแล้วแต่ก็ยังไม่เคยได้ฝึกทำวิจัยจริง ๆ จัง ๆ ลักครั้ง ผนวกกับการหัวไม่ค่อยดีเรียนไม่ค่อยเก่งด้วย พอได้มาลงมือเขียนงานวิจัยเป็นครั้งแรก ฉันยอมรับว่าเหมือนคนมืดแปดด้านไปหมด คลำหาทางไม่เจอ ไม่รู้จะเริ่มต้นตรงไหน ต้องใช้ภาษาอย่างไร ผนวกกับระยะเวลาที่บีบคั้นเข้าไปทุกขณะ เพราะใกล้ถึงเส้นตายส่ง

งานในเดือนนี้

ตรงช่วงระยะเวลาที่แหละที่ฉันจับอารมณ์เครียดของตัวเองได้อย่างจริงจัง เพราะโดยปกติจะรู้สึกว่าตัวเองไม่ค่อยเครียด มีความกังวลอยู่บ้าง แต่ไม่ค่อยถึงกับเครียดมาก หรือบางทีอาจจะเพราะอ่านตัวเองไม่ออก จับกิเลสไม่ถูก เพราะความเครียดอาจจะฝังลึก จนเครียดแบบไม่รู้ตัวก็เป็นได้ แต่มาครั้งนี้ฉันจับอารมณ์ตัวเองได้อย่างชัดเจน เพราะความเครียดมาแบบก้อนใหญ่จนสามารถจับต้องได้ ฉันเห็นถึงความยึดติดที่ทำเอานอนไม่หลับ หรือบางครั้งก็นอนหลับไม่สนิท จะสะดุ้งอยู่บ่อย ๆ เหมือนเก็บงานวิจัยไปนอนฝัน กลัวว่าจะทำไม่ทัน กลัวว่าจะทำออกมาได้ไม่ดี กังวลทั้งยามหลับและยามตื่น

จนบางครั้งก็บอกกับตัวเองเลยว่า ถ้าเรียนจบป.โทก็คงพอแล้ว ไม่อยากเรียนต่อแล้ว ไม่อยากแบกรับความรู้สึกเครียดแบบนี้ อยากทำงานอย่างอื่นแล้ว แต่ฉันก็พยายามตามรู้อารมณ์ คอยอ่านจิตอ่านใจไปเรื่อย ๆ ว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่ พยายามฝึกให้ใจนิ่ง ๆ แล้วอ่านสภาวะอยู่เสมอ ๆ ว่าเรา

กำลังดำริอะไรอยู่ เพียงรู้เท่านั้น แต่อย่าไปปรุงแต่งเพิ่มเติม หรืออย่าใส่เชื้อไฟให้กิเลสลูกกลม

เมื่อใจนิ่ง เราจะได้ยินเสียงกิเลสมากมายที่กำลังเรียกร้อง ทั้งผีระคะ-ผีโทะสะ-ผีโมหะมากมายหลายเผ่าพันธุ์คอยโหยหวนให้เราจิตตกทั้งเบือ เครียด อ่างว้าง เศร้า หมดกำลังใจ อยากเอาแต่ใจ ฯลฯ แต่ฉันรับรู้ได้ถึงความจริงที่ไม่มีฤทธิ์มากของกิเลส เข้ามาเพียงให้เราารู้สึกได้เท่านั้นว่าใจเรายังมีกิเลสอะไรที่เรียกร้องอยู่บ้าง กิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในจิตของเรา มีอะไรที่เราจะต้องล้างออกบ้าง

ถือเสียว่าใช้วิกฤติให้เป็นโอกาส เมื่อเจอโจทย์ที่ช่วยกระตุ้นกิเลสให้ออกมานั้นแหละยังเป็นโอกาสที่ดีที่เราจะได้อ่านสภาวะจิต ได้ธัมมวิจยตรวจสอบกิเลสที่เกาะติดอยู่ในจิตวิญญาณ บางอารมณ์มาเพียงครู่เดียวแล้วก็หายไป บางอารมณ์อาจจะมายาวนานหน่อยแต่มันก็หายไป ทำให้เราได้เห็นถึงความไม่เที่ยงของกิเลส และเห็นถึงระดับความมากน้อยของอารมณ์ ขอแค่สงบนิ่ง และรู้เท่าทันด้วยศีลและปัญญา ไม่ไปเติมเชื้อให้กับกิเลส ไม่หุเบาเชื้อฟังเสียงของกิเลส เราก็คจะเป็นไทที่อิสระจากการถูกครอบงำจากกิเลสต่าง ๆ นานาได้

งานวิจัยเรื่อง **“แนวคิดและกระบวนการบริหารระบบสาธารณสุขของชาวอโศก : กรณีศึกษาหมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก ต.บุงโหม อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี”** เป็นงานวิจัยที่ฉันตั้งใจตั้งแต่แรกเริ่มที่ตัดสินใจมาเรียนต่อปริญญาโท ว่าอยากนำคำสอน นำธรรมะของพระโพธิสัตว์มาช่วยเผยแผร์

สิ่งที่ฉันได้จากการทำวิจัยครั้งนี้ไม่ใช่แค่เพียงผลงาน รูปเล่ม หรือเกรดเฉลี่ย แต่ฉันได้ธัมมวิจยจิตวิญญาณไปด้วยในงานวิจัยซึ่งมีคุณค่ามหาศาล ฉันได้ตามรู้สภาวะ และการฝึกทำสมาธิในขณะที่ทำงาน เป็นสมาธิที่ลึมนานี่แหละ ในขณะที่มือเราพิมพ์งานวิจัยไป สมองก็คิดปรุงแต่งไป กิเลสก็เรียกร้องไป แต่จิตที่มีสมาธิจะเป็นตัวช่วยควบคุมทุกอย่าง ทำให้ฉันรู้สึกสบาย เบา โล่ง โดยไม่ต้องไปนั่งหลับตาทำสมาธิ ฟังจิตให้ใสสะอาด

เลย ตอนลึมนานี่แหละ ตอนเจอผัสสะอย่างจริง ๆ จังนี่แหละที่เราจะสามารถทำสมาธิได้ดีที่สุด

สุดท้ายงานวิจัยและการนำเสนอองานวิจัยก็สามารถผ่านพ้นไปได้ด้วยดีเกินกว่าที่ฉันคาดคิดอีกด้วย ด้วยความเมตตาและช่วยเหลือจากท่านสมณะ อา ผู้ใหญ่หลายคนที่คอยให้คำแนะนำ สั่งสอน และชี้แนวทางให้เสมอมา เป็นความอบอุ่นของครอบครัวสาธาณโลกีที่เรามีพ่อแม่พี่น้องทางธรรมมากมายโดยแท้

และในช่วงเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา จะเป็นช่วงงานประจำปีของชาวอโศก นั่นคือ **“งานอโศกรำลึกและบูชาพระบรมสารีริกธาตุ”** ซึ่งครั้งนี้จัดขึ้นเป็นครั้งที่ ๓๕ และได้เวียนกลับมาจัดที่พุทธสถานสันตโตศอกอีกครั้ง หลังจากเปลี่ยนสถานที่ไปจัดที่ราชธานีอโศกหลายปี

ซึ่งถือเป็นงานประจำของชาวภูผาฟ้า น้ำด้วยเช่นกัน ที่จะต้องไปจัดค่ายของนักเรียนสัมมาสิกขาในทุกระดับชั้น เพื่อเตรียมงานประจำปีของชาวอโศกต่าง ๆ และครั้งนี้ชาวภูผาฟ้า ก็ได้มาร่วมเป็นผู้จัดค่ายเตรียมงานอโศกรำลึกและบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ครั้งที่ ๓๕ ของนักเรียนสัมมาสิกขาชั้น ม.๕ และนักเรียนอาชีวะชั้นปีที่ ๒ ฉันทก็ได้มีโอกาสมารับใช้งานส่วนกลางและช่วยแบ่งเบาภาระผู้ใหญ่เท่าที่มีความสามารถบ้าง ในการช่วยเป็นฝ่ายวิชาการจัดทำบูรณาการในค่ายให้กับน้องๆ และเป็นฝ่ายกิจกรรมภาคค่ำที่จะมีรายการสลับหมุนเวียนไปแต่ละวัน ไม่ว่าจะเป็นการสัมนาสนัสนุนที่ศิษย์เก่าสัมมาสิกขา การฉายวีดิทัศน์สาระดี ๆ เพื่อให้น้องๆ ได้โลกวิทู เป็นต้น

ในทุก ๆ โอกาสของการทำงาน ฉันทก็ได้รับโอกาสของการเจริญเติบโตทางจิตวิญญาณไปด้วยเช่นกัน ยิ่งได้เรียนรู้ ยิ่งได้ปัญญาที่จะนำไปตัดกิเลสได้แก่่งขึ้น คมขึ้น เนียนมากขึ้น เพราะการปฏิบัติธรรมด้วยการทำงาน ทำให้เราได้ฝึกทำสมาธิลึมนานี่แหละ เผชิญหน้ากับผัสสะของจริง ใจจริง ๆ ได้ฝึกทำใจในใจ ที่จะสามารถลด ละกิเลสได้จริงแท้เช่นกัน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

* โลกยอมเป็นไปเพราะกรรม
 หมูสัตว์ยอมเป็นไปเพราะกรรม
 สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเครื่องผูกพัน
 เสมือนหมุดที่ตรึงตัวรถที่แล่นไปอยู่.

เหตุเพราะชาติหรือกรรม

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ
 อยู่ ณ ราวป่าอิจฉานังคลวัน ใกล้กับหมู่บ้าน
 อิจฉานังคลคาม

สมัยนั้น **พราหมณ์มหาศาล**(พราหมณ์ผู้มั่งคั่ง
 ร่ำรวย)ที่มีชื่อเสียงจำนวนมาก เช่น **จังกิพราหมณ์**
दारुकพราหมณ์ **ไปกขรชาติพราหมณ์** **ชาณส-**
โสณิพราหมณ์ **โตเทยพราหมณ์** และพราหมณ์
 มหาศาลอื่นๆ อาศัยอยู่ในอิจฉานังคลคาม

วันหนึ่ง มี**วาเสฏฐมาณพ**กับ**ภารทวาชมาณพ**
 กำลังเดินพักผ่อนกันอยู่ ได้สนทนากัน วาเสฏฐ-
 มาณพเอ่ยถามขึ้น

“เพื่อนเอ๋ย บุคคลชื่อว่าเป็นพราหมณ์(ผู้
 ประเสริฐ)ด้วยเหตุอะไร”

ภารทวาชมาณพคิดแล้วตอบอย่างนี้

“ก็คือบุคคลที่เป็นอนุโตสุชาติ(เกิดในสกุลสูง
 ต่อเนื่องกันมา)ทั้งทางฝ่ายบิดาและมารดา ถือ
 กำเนิดในสกุลชั้นสูงบริสุทธิ์หมดจดดี ตลอด ๗
 ชั่วบรรพบุรุษ ไม่มีใครจะคัดค้านติเตียนได้ด้วยการ
 อ้างถึงชาติกำเนิด บุคคลชื่อว่าเป็นพราหมณ์ ก็ด้วย
 เหตุเพียงเท่านั้น”

“แต่เพื่อนเอ๋ย ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า บุคคล
 ผู้มีศีล และถึงพร้อมด้วยวัตร(ความประพฤติ)

นั้นแหละบุคคลชื่อว่าเป็นพราหมณ์(ผู้ประเสริฐ)
 ด้วยเหตุอย่างนี้”

มาณพทั้งสองต่างก็ไม่สามารถยินยอมกันได้
 จนในที่สุด วาเสฏฐมาณพจึงกล่าวว่

“เอาอย่างนี้เกิด **พระสมณโคตมศากยบุตร**
 เสด็จออกผนวชจากศากยสกุล ประทับอยู่ที่ราว
 ป่าอิจฉานังคลวัน ทรงมีกิตติศัพท์อันงามขจรไป
 ทั่ว ทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม เป็นผู้
 จำแนกธรรมสั่งสอน ฉะนั้นเพื่อนเอ๋ย เราทั้งสองไป
 เข้าเฝ้าพระสมณโคตมเถิด แล้วจะได้ทูลถามเรื่องนี้
หากพระสมณโคตมตรัสพยากรณ์(การทำให้แจ้ง
ชัด)แก่พวกเราอย่างไร ก็จะทรงจำข้อความนั้น
ไว้อย่างนั้น”

ตกลงกันได้แล้ว ก็พากันไปเข้าเฝ้าพระผู้มี
 พระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ได้สนทนาปราศรัยกันอยู่
 ลักครู่แล้ว วาเสฏฐมาณพได้ทูลถาม

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ทั้งสองเป็น
 ผู้มีไตรเพท(พระเวท ๓ อย่างอันเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
 ของพราหมณ์) ซึ่งอาจารย์ยกย่องและรับรอง **ข้า-**
พระองค์เป็นศิษย์ผู้ใหญ่ของไปกขรชาติพราหมณ์
ชื่อว่า วาเสฏฐะ ส่วนผู้นี้เป็นสหายชื่อ **ภารทวาชะ**
เป็นศิษย์ผู้ใหญ่ของदारुकพราหมณ์ ข้าพระองค์

ทั้งสองสำเร็จไตรเพทแล้ว เป็นผู้เข้าใจด้วยบท
ชำนาญไวยากรณ์ เช่นเดียวกับอาจารย์

แต่ข้าพระองค์ทั้งสองเกิดความเห็นต่างกัน
โต้เถียงกัน ไม่ยอมกัน สหายของข้าพระองค์อ้าง
ว่า บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะชาติ(กำเนิด) ส่วน
ข้าพระองค์อ้างว่า บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะกรรม
(การกระทำ)

ข้าแต่พระโคตมผู้เป็น**พระสัมมาสัมพุทธะ**(คือ
ผู้ตรัสรู้ถูกต้องได้ด้วยพระองค์เอง)ในโลก ขอทูล
ถามพระองค์ว่า **บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะชาติ
หรือเพราะกรรม** โปรดตรัสบอกแก่ข้าพระองค์ทั้ง
สองผู้ไม่รู้ ให้รู้จักพราหมณ์ที่แท้จริงด้วยเถิด

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับอย่างนั้น จึงตรัส
แสดงธรรม

“ดูก่อนวาเสฏฐะ เราจะพยากรณ์(การทำให้
แจ้งชัด)แก่ท่านทั้งสองไปตามลำดับ ตามสมควร

สัตว์ทั้งหลายในโลกมีความแตกต่างกันโดย
ชาติ(กำเนิด) เพราะชาติเหล่านั้นมีความแตกต่างกันไป เช่น

หญ้าและต้นไม้มีรูปร่างสำเร็จมาจากชาติ
(กำเนิด) เพราะชาติของมันต่างกัน แต่หญ้าและ
ต้นไม้ก็ไม่ยอมรับว่า เป็นหญ้าเป็นต้นไม้

หนอน ตักแตน มดดำ มดแดง สัตว์เหล่านี้
มีรูปร่างสำเร็จมาจากชาติ(กำเนิด) เพราะชาติของมัน
ต่างกัน

สัตว์ ๔ ทำทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ สัตว์เหล่านี้มี
รูปร่างสำเร็จมาจากชาติ(กำเนิด) เพราะชาติของมัน
ต่างกัน

ปลาที่เกิดในน้ำ เทียบไปในน้ำ ปลาเหล่านี้ก็มี
รูปร่างสำเร็จมาจากชาติ(กำเนิด) เพราะชาติของมัน
ต่างกัน

นกที่บินไปในเวหา(ฟ้า) นกเหล่านี้ก็มีรูปร่าง
สำเร็จมาจากชาติ(กำเนิด) เพราะชาติของมันต่างกัน

แต่**มนุษย์**ไม่มีรูปลักษณ์ที่สำเร็จมาจากชาติ
(กำเนิด) เหมือนอย่างกับรูปร่างที่สำเร็จมาจาก
ชาติ(กำเนิด)ของพืชและสัตว์อื่นๆเลย ฉะนั้นการ
กำหนดด้วยผม ศีรษะ หู ตา ปาก จมูก คิ้ว คอ
ปา ท้อง หลัง สะโพก ออก อวัยวะเพศ มือ เท้า

นิ้วมือ เล็บ แข้ง ขา ผิวพรรณ หรือแม้แต่เสียง
เป็นต้น ว่ารูปร่างอย่างนี้เป็นพราหมณ์ รูปร่าง
อย่างนี้เป็นกษัตริย์ ย่อมไม่มีเลย

ฉะนั้นความต่างกันของรูปร่าง ที่สำเร็จมา
ตั้งแต่เกิด ย่อมมีร่างกายของตนๆเฉพาะตัวใน
มนุษย์ทั้งหลาย แต่ความต่างกันในเรื่องปลักษณ์ของ
มนุษย์ทั้งหลายนั้น บัณฑิตกล่าวไว้โดย**สมัญญา**(คือ
โดยชื่อที่ถูกตั้งขึ้นตามรูปลักษณ์ของพฤติกรรม) คือ
ผู้ใดอาศัย**โครักขกรรม**(การทำนา)เลี้ยงชีพ ผู้
นั้นเป็น**ชาวนา** ไม่ใช่พราหมณ์

ผู้ใดเลี้ยงชีพด้วย**ศิลปะ**(ฝีมือ)ต่างๆ ผู้นั้นเป็น
ศิลปิน ไม่ใช่พราหมณ์

ผู้ใดอาศัย**การค้าขาย**เลี้ยงชีพ ผู้นั้นเป็น**พ่อค้า**
ไม่ใช่พราหมณ์

ผู้ใดเลี้ยงชีพด้วยการ**รับจ้างรับใช้ผู้อื่น** ผู้นั้น
เป็น**คนรับใช้** ไม่ใช่พราหมณ์

ผู้ใดอาศัย**การลักทรัพย์ฉ้อปล้น**เลี้ยงชีพ ผู้นั้น
เป็น**โจร** ไม่ใช่พราหมณ์

ผู้ใดใช้**คัสตรา**(อาวุธ) หอก ดาบ ธนู เลี้ยงชีพ
ผู้นั้นเป็น**นักรบอาชีพ** ไม่ใช่พราหมณ์

ผู้ใดเลี้ยงชีพด้วยการเป็น**บุโรหิต**(ที่ปรึกษา
หรืออาจารย์ของกษัตริย์) ผู้นั้นเป็น**ที่ควรเคารพ
บูชา** แต่ไม่ใช่พราหมณ์

ผู้ใด**ปกครองบ้านเมืองและแคว้นแคว้น** ผู้นั้น
เป็น**พระราชา** ไม่ใช่พราหมณ์

ดังนั้น เราไม่กล่าวว่า ผู้กำเนิดจากท้องมารดา
ที่เป็นพราหมณ์ ว่าเป็นพราหมณ์ แต่ผู้นั้นเป็นเพียง
ผู้เรียกว่า**โกวาทิ**(คือผู้มักกล่าวว่าตนเป็นผู้เจริญ)
เท่านั้น เพราะผู้นั้นยังเป็นผู้มีกิเลสเครื่องกังวลอยู่
เรากล่าวว่าบุคคลผู้ไม่มีกิเลสเครื่องกังวล ไม่ถือมั่น
นั่นแหละเป็นพราหมณ์

เรากล่าวว่า ผู้ตัดสังโยชน์(กิเลสที่ผูกมัด
จิตใจไว้ให้เป็นทุกข์)ได้หมดสิ้น ไม่สะดุ้ง ล่วงพัน
กิเลสเครื่องข้องเกี่ยวแล้ว พราจจากโยคะ ๔
(กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม-ภพ-ทิฐฐิ-อวิชชา)ได้
นั่นแหละเป็นพราหมณ์

เรากล่าวว่า ผู้ตัดชะนะ(ไม้ที่ใช้สำหรับขันบิต
เชือกที่ผูกให้แน่น)นั่นคือความโกรธ ตัดเชือกนั่นคือ

ค้นหา(ความดีนรณปรารถนา) ดัดหัวเงื่อนนั้นคือ
ทิวลิป ๖๒(ความเห็น ๖๒ อย่างของคนในโลก) พร้อม
ทั้งดัดสายโยงนั้นคืออนุสัย(กิเลสอย่างละเอียด
ที่แฝงเร้นนอนเนื่องอยู่ในสันดาน)เสียได้ ถอด
ลิมสลักทั้งหมดแล้ว เป็นผู้ตรัสรู้(รู้แจ้งเห็นจริงใน
อารยสัจ ๔)เอง **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่ประทุษร้าย อดกลั้นต่อการถูก
ด่า ถูกทุบตี ถูกจองจำ มีขันติ(ความอดทนอดกลั้น)
เป็นกำลัง มีขันติเป็นโพธิพล **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่โกรธ มีศีล(ข้อปฏิบัติไม่ทำชั่ว
ทางกาย-วาจา-ใจ) มีวัตร(การประพฤติประจำ) ผิด
ตนดีแล้ว ไม่มีกิเลสใดพุ่มขึ้นอีก เหลือแต่ร่างกายนี้
ทรงไว้เป็นที่สุด **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่ติดอยู่ในกามทั้งหลาย ดุดน้ำ
ไม่ติดอยู่บนใบบัว จุดเมล็ดพันธุ์ผักกาดไม่ติดอยู่บน
ปลายเหล็กแหลม **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้รู้ชัดเจนความสิ้นไปแห่งกิเลส
ทุกข์ของตนในธรรมวินัยของเรา ผู้ปลงภาระ
(กิเลส)แล้ว พราศจากกิเลสได้หมดแล้ว **นั่นแหละ
เป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้มีปัญญาลึกซึ้ง มีความฉลาด
รอบคอบ ฉลาดรู้ทั้งดีและชั่ว เป็นผู้บรรลุถึง
ประโยชน์อันสูงสุด **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่มีกิเลสคลุกคลีกับคฤหัสถ์
ไม่มีกิเลสคลุกคลีกับนักบวช ไม่มีความอาลัยเมื่อ
ต้องจากไป มีความปรารถนาน้อย **นั่นแหละเป็น
พราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้วางโทษภัยในสัตว์ทั้งปวงแล้ว
ทั้งที่นำหวาดกลัวและไม่น่ากลัว โดยไม่ฆ่าเอง และ
ไม่ใช่ผู้อื่นฆ่าให้ **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่ปองร้ายแล้ว เป็นผู้สงบได้ใน
ผู้ที่มีโทษภัยในตน เป็นผู้ไม่ยึดถือได้ในผู้ที่มีความ
ยึดถือ **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้กระทำให้ระคะ(ความตั้งใจใน
กามคุณ) โทสะ(ความโกรธ) มานะ(ความถือดี)
มักขะ(ความลบหลู่) ตก่วงไปได้แล้ว ดุจเมล็ดพันธุ์
ผักกาดตก่วงไปจากปลายเหล็กแหลม **นั่นแหละ
เป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่เปล่งถ้อยคำหยาบกระด้าง
กล่าวเป็นคำจริงให้รู้ความกันได้ ซึ่งไม่เป็นเหตุทำ
ให้ใครๆข้องใจอยู่ **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่ถือเอาสิ่งของที่เจ้าของมิได้
ให้ ไม่ว่าจะสั้นหรือยาว น้อยหรือมาก งามหรือไม่
งามก็ตาม **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่มีความหวังทั้งในโลกนี้และ
โลกหน้า ปราศจากความหวังใดๆแล้ว กิเลสหมด
สิ้นแล้ว **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้รู้แล้วทั่วถึง ปราศจากความ
อาลัย ล้นความสงสัยเคลือบแคลง ได้บรรลุแล้ว
โดยลำดับ หยั่งถึงนิพพาน(กิเลสหมดสิ้นเกลี้ยง)
นั่นแหละเป็นพราหมณ์

เรากล่าวว่า ผู้สิ้นบุญไม่ต้องชำระกิเลสอีก
แล้ว และสิ้นบาป(กิเลสหมดเกลี้ยงแล้ว) ล่อง
พ้นกิเลสเครื่องผูกพันทั้งปวงได้แล้ว ไม่มีความ
เศร้าโศก ปราศจากอฐิ(กิเลส) บริสุทธิ์สะอาดแล้ว
นั่นแหละเป็นพราหมณ์

เรากล่าวว่า ผู้ไม่มีความยินดีในภพ(แดน
เกิด)ได้แล้ว มีจิตใจบริสุทธิ์ผ่องใส ไม่ขุ่นมัว ดุจ
พระจันทร์แจ่มใสปราศจากเมฆหมอกบดบัง
นั่นแหละเป็นพราหมณ์

เรากล่าวว่า ผู้หลุดพ้นแล้วจากทางอ้อม(โลกีย์)
หล่ม(กิเลส) สงสาร(เวียนว่ายตายเกิดอยู่กับกิเลส)
โมหะ(ความหลงผิด)เสียได้ ข้ามไปถึงฝั่งด้วยฉาน
(การเพ่งเผากิเลสจนจิตแน่วแน่สงบจากกิเลส) ล้น
ความหวั่นไหว หมดความสงสัย ดับกิเลสทั้งปวงได้
แล้วเพราะไม่ถือมัน **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ละกาม(ความใคร่อยาก) ในโลกนี้
ได้เด็ดขาด เป็นผู้ไม่มีเรื่อน มีกามระคะ(ความติดใจ
ใคร่อยาก)หมดสิ้นแล้ว **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ละค้นหา(ความดีนรณปรารถนา)
ในโลกนี้ได้เด็ดขาด เป็นผู้ไม่มีเรื่อน ได้ออกบวช มี
ตัณหาและภพ(แดนเกิด)หมดสิ้นแล้ว **นั่นแหละ
เป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ละโยคะ(กิเลสที่ผูกใจให้ติด
อยู่ในกาม-ภพ-ทิวลิป-อวิชชา)ที่เป็นของมนุษย์(คน
ประเสริฐ)ได้ และละโยคะที่เป็นทิพย์ของเทวดา(คน

ติดสุข)ได้ พราจากโยคะทั้งปวงได้แล้ว **นั่นแหละ เป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ละได้ทั้งความยินดีและไม่ยินดี เป็นผู้เยือกเย็น ไม่มีอุปธิ(กิเลสที่ติดพันอยู่ในความเวียนเกิด) สามารถครอบงำโลก(คือร่างกายกับจิตใจของเรา)ทั้งปวงได้อย่างกล้าหาญ **นั่นแหละ เป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ที่รู้จัก(การดับกิเลส) และอุปบัติ(การเกิดกิเลส) ของสัตว์(กิเลสที่เกิดอยู่ในจิตของเรา)ทั้งหลาย โดยอาการทั้งปวง แล้วไม่ติดพัน ได้ไปตีตรัสรู้(รู้แจ้งอารยสัจ ๔) แล้ว **นั่นแหละ เป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า แม้แต่เทวดา(คนติดสุข) คนธรรพ์(คนที่ชำนาญดนตรีและการขับร้อง) และมนุษย์(คนประเสริฐ) ก็ไม่รู้จัก(ความเป็นไป)ของผู้สิ้นอาสวะ(กิเลสที่หมักหมมในสันดาน)แล้ว ผู้เป็นพระอรหันต์ **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ไม่มีกิเลสเครื่องกั่วงวลในขั้น(คือร่างกายและจิตใจ) ทั้งที่เป็นอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต โดยไม่ยึดมั่นถือมั่น **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้องอาจที่ประเสริฐ เป็นนักปราชญ์(มีปัญญารู้แจ้ง) แสวงหาคุณอันยิ่งใหญ่ ชนะมาร(กิเลส)อย่างไม่มี ความหวั่นไหว ล้างกิเลสได้หมดเกลี้ยง ตรัสรู้(รู้แจ้งอารยสัจ ๔)แล้ว **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

เรากล่าวว่า ผู้ระลึกชาติ(การเกิดกิเลส)ก่อนๆ ได้ เห็นสวรรค์(ความติดสุข)และอบาย(ความฉิบหาย) แล้วเข้าถึงความสิ้นไปแห่งชาติ(การเกิดกิเลส)ได้ **นั่นแหละเป็นพราหมณ์**

ดูก่อนวาเสฏฐะ กีนาม(ชื่อ) และโคตร(ตระกูล) ที่เขากำหนดกันนั้น เป็นเพียง**บัญญัติ**ในโลก แล้วรู้ตามๆกันมา ญาติสายโลหิตทั้งหลายได้กำหนดไว้ในเวลาที่ลูกหลานเกิด ซึ่งนามและโคตรที่กำหนดกันแล้วนี้ เป็นความเห็นของพวกคนที่ไม่รู้ความจริง กระทำสืบเนื่องกันมาเป็นเวลายาวนาน

พวกคนที่ไม่รู้ความจริงเหล่านี้ ย่อมกล่าวว่า บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะชาติ(กำเนิด) **แต่ที่แท้จริงแล้ว บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะกรรม(การกระทำ) และไม่เป็นพราหมณ์ก็เพราะกรรม**

แม้เป็นชวานา เป็นคิลปิน เป็นพ่อค้า เป็นผู้รับใช้ เป็นโจร เป็นนักรบอาชีพ เป็นบุโรหิต เป็นพระราชาก็ล้วนเพราะกรรมทั้งสิ้น

บัณฑิตทั้งหลายผู้มีปกติเห็นปัจจุสมุขบาท(คือการอาศัยกันและกันเกิดขึ้นไปตามลำดับ) ฉลาดในกรรม(การกระทำ) และวิบาก(ผล) ย่อมเห็นกรรมตามความเป็นจริงอย่างนี้ว่า

โลกย่อมเป็นไปเพราะกรรม

หมู่สัตว์ย่อมเป็นไปเพราะกรรม

สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเครื่องผูกพัน

เสมือนหมุดที่ตรึงตัวรถที่แล่นไปอยู่

บุคคลได้เป็นพราหมณ์ ก็เพราะกรรม(การกระทำ)อันประเสริฐนี้ คือ **ตบะ**(ความเพียรเพากิเลส) **สังกม**(การควบคุมตัวเองด้วยศีล) **พรหมจรรย์**(การประพฤติมรรคมืองค์ ๘) และ**ทมะ**(การฝึกข่มบังคับใจตนเอง) **กรรมนี้จะนำความเป็นพราหมณ์ที่สูงสุดมาให้**

บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยวิชา ๓(คือความรู้แจ้งอันพาสู่ความหลุดพ้นกิเลสทุกข์ ๑. ปุพเพนิวาสานุสติญาณ=รู้ระลึกเรื่องที่ผ่านมาชาติต่างๆของกิเลสตนได้ ๒. จุตูปปาตญาณ=รู้การเกิดและดับกิเลสต่างๆของตนได้ ๓. อาสวักขยญาณ=รู้ความหมดสิ้นไปของกิเลสตนได้)เป็นคนสงบ(จากกิเลส) ไม่มีภพ(แดนเกิด)ใหม่อีกแล้ว **เป็นพราหมณ์ที่องอาจของเหล่าบัณฑิตที่รู้แจ้งอยู่** ท่านจงรู้ความจริงไว้อย่างนี้เถิด วาเสฏฐะ”

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสจบแล้ว วาเสฏฐะมาสนพกับภราทวชมาสนพ พากันกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ภาษิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก พระองค์ทรงประกาศธรรมโดยอเนกปริยาย(สอนด้วยวิธีต่างๆ)เปรียบเสมือนหงายของทีคว้า เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง จุดไฟในที่มืด ด้วยหวังว่า คนมีดวงตา(ดี)จะเห็นรูป(ธรรมะ)ได้

ฉะนั้น **ข้าพระองค์ขอถึงพระองค์ พระธรรม และภิกษุสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่ง)** ขอพระองค์ทรงจำข้าพระองค์ว่า เป็น**อุบาสก**(ชายที่ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง) ผู้ถึงสรณะตลอดชีวิต นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป” (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “วาเสฏฐสูตร” ข้อ ๓๔๑)

แค่คิดก็หนาว...ว

• นายอิง วินเทอร์

๑. ถึงเวลาแล้ว เข้าใจไหม?

วิกฤติภัยแล้งแก้ได้อย่างไร

ก) ลดปริมาณการใช้ลง

ข) ฟื้นฟูแหล่งน้ำเดิม

ค) สร้างแหล่งกักเก็บน้ำแห่งใหม่ทุกรูปแบบ

(เดลินิวส์ ๕ เม.ย.๕๙)

๒. นิสัยการเมือง! จูโจมค้น

๑๑ จุด รังอดีต ส.ส.ชาดา ยึด

ปืน-กระสุนอื้อ! (เดลินิวส์ ๑๓

เม.ย.๕๙)

๓. ใครๆ ก็ไม่ไว้ใจ! ไม่ไว้ใจรัฐบาลหน้า! ปักตุ๋นยกเหตุ

สว.เลือกนายก (ไทยโพสต์ ๑๓ เม.ย.๕๙)

๔. วัตถุช่วยกันคิดค้น -

จิตใจช่วยกันทำลาย!

ก) สวีเดนคิดค้น 'ไม้ไปรงแสง'

สำเร็จ

ข) วิศวกรอเมริกันทำสถิติ ส่งข้อมูลเร็วสุด

(มติชน ๑๓ เม.ย.๕๙)

๕. มนุษย์โลกต้องฝึกฝนเรื่องอารมณ์ก่อนจะสาย

เกินไป! จับหญิงหัวหน้า

แก๊งฆ่าเปเลื่อย แค้นแย่งรัก

ลวงไปรัดคอ

(ไทยโพสต์ ๑๓-๑๔ เม.ย.๕๙)

๖. นักเรียนทำคือเป้าหมาย ครูทำคือสร้างภาพ!

เทศบาลสระบุรีส่งเสริม

การศึกษา ผุด 'นิทรรศการ

วิชาการ' โชว์ผลงาน

นักเรียน (เดลินิวส์ ๑๔ เม.ย.๕๙)

๗. ไทยทำไทยใช้ยอมกัญฉฤติ

ชาติได้อย่างแน่นอน! ไทยแท้

เทียวเมืองนอก เมินลดภาษีท่อง-

เทียว (เดลินิวส์ ๒๔ มี.ค.๕๙)

๘. ลังคมตำทราเพราะเลือกปฏิบัติคนจนกับ

คนรวย! 'จูตี' บุกสน.ทองหล่อ

รื้อคดีลูกกระตังแดง คาใจเข้า-

หมดอายุ (มติชน ๒๖ มี.ค.๕๙)

๙. ความทุกข์ของคนชรา!

ก) ลังคมพัฒนาชราแบบโดด-

เดี่ยวเพิ่ม 'ลูกทิ้ง' ให้เลี้ยงหลาน

อยู่บ้านนอกอื้อ (มติชน ๑๒ เม.ย.๕๙)

ข) เกษียณ ๖๕ ปี มีทางแก้ประชากรสูงอายุ มีเงิน

เก็บ '๔แสน' ก็อยู่ลำบาก (เดลินิวส์ ๑๓ เม.ย.๕๙)

ค) โผล่ผู้สูงอายุทุกข์ 'ไร้เงินออม-ขาดรายได้'

(ไทยโพสต์ ๑๓ เม.ย.๕๙)

๑๐. ลงทุนจ้างคนงานรายวันแยกขยะทุกวันก็

แก้ปัญหาได้! วิกฤตขยะ 'อบท.โคราช' เจอทางตัน

ตกค้าง ๗ แสนตัน (มติชน ๒๔ มี.ค.๕๙)

๑๑. หนึ่งในพระพรหมแห่งโลกมนุษย์ผู้ลิขิต

ชะตา! เสริมบุคลิก-การงาน...

ด้วยรองเท้าสีที่ใช่

(ไทยโพสต์ ๒๔-๒๕ มี.ค.๕๙)

๑๒. เป็นวาระแห่งชาติได้หรือยัง? คอร์รัปชั่น

กัดกร่อนประเทศ ซึ่กินผ่านโครงการ

พื้นฐานร้ายสุด ทิติอาร์ไอเนะรัฐ-

เอกชนร่วมขจัด

(ไทยโพสต์ ๒๓ มี.ค.๕๙)

๑๓. อยากเห็นหน่วยงานอื่นๆ ทำอย่างนี้ๆ มิใช่

แค่เป็นวาทกรรม! คุบอง

เดลินิวส์คืนกำไรสู่สังคม ซ็อบ

สินค้าร้านสหกรณ์ทั่วไทย

(เดลินิวส์ ๒๘ มี.ค.๕๙)

๑๔. รัฐต้องควบคุมมิให้ล้น มิให้ทำลายปนปี ยังมีอีกหลายเรื่องที่รัฐต้องเข้าจัดการ! สมาคมเหล็กฯจ่อขงรัฐเบรคตั้งโรงงานเหล็กเพิ่ม (ไทยโพสต์ ๒๕ ม.ค.๕๙)

๑๕. ประเทศไทย 'ที่' คนไทยไม่เห็น! U.S.News & World Report เผยผลสำเร็จประเทศ 'ดีที่สุด'ของโลก ออกเผยแพร่ไทยติดอันดับที่ ๒๑ ในจำนวน ๖๐ อันดับโลก! (ไทยโพสต์-แปลว สีเงิน ๒๕ ม.ค.๕๙)

๑๖. ฟองสบู่ไม่มีเสียง ไม่มีกลิ่น ไม่มีรส! คอนโดจ่อเปิดใหม่ ๕ หมื่นยูนิต อีเอ็มซีชิงเค้กทำเลทองหล่อ (ไทยโพสต์ ๓ มี.ค.๕๙)

๑๗. สังคมขมเหงผู้อ่อนแอ! มือปืนยิงหมาขอโทษสังคมพร้อมปรับตัว (ไทยโพสต์ ๒๕-๒๖ มี.ค.๕๙)

๑๘. นโยบายห้างใหญ่ สินค้าขายดีขอทำเอง แยกชาวบ้าน! 'บิ๊กซี' สร้างแบรนด์ของใช้ในบ้าน ดันยอดขายโต ๒๐ % (เดลินิวส์ ๖ เม.ย.๕๙)

๑๙. อีกหนึ่งทางออกของหมาแมวจรจัด! ชวนคนรักสัตว์รับหมาแมวไปเลี้ยงฟรี (ไทยโพสต์ ๖-๗ เม.ย.๕๙)

๒๐. ความอร่อยโฆษณาทุกวัน ความดีไม่มีโฆษณาเลยนะจ๊ะ! ชวนฟิน...สารพันเมนู 'ปลานิล' ๑๒ ร้านดัง (มติชน ๖ เม.ย.๕๙)

๒๑. โลกธรรมว่าด้วยความหลงใหญ่เกิดได้ทุกระดับทุวงวงการ! เต็ง พ.ท.-ร.อ.ค่ายพยัคฆ์ เช่น

ซ้อมพลทหารดับ แม่ทัพภาค ๔ สั่ง ต้องขอขมาศพ (เดลินิวส์ ๘ เม.ย.๕๙)

๒๒. คนซื้อสัตย์ยอมไม่แอบทำ! โลกตะลึงข้อมูลคนดังฟอกเงิน '๒๑' คนไทยติดร่างแห (เดลินิวส์ ๕ เม.ย.๕๙)

๒๓. แนวทางสู่ความสำเร็จ! ตามไปดูกระบวนการ 'เคียวกร้า' นักแบดเทนเกาหลีสู่ 'ทำไมจึงประสบความสำเร็จในโอลิมปิก...เด็กไทย

ซ้อมแบบนี้ ความอดทนคงไม่พอ...ความเคารพในตัวผู้ฝึกสอน...ห่วงมือถือ...นักกีฬาไทยยังไร้วินัย เช่นนี้ คงอีกนาน... (มติชนสุดสัปดาห์ คอลัมน์ เปลี่ยนผ่าน ฉ. ๑๘๖๑ ๑๕-๒๑ เม.ย.๕๙)

๒๔. ปัญหาสังคมที่เรื้อรังมานาน! เปิดผลวิจัย 'ผู้ต้องขังหญิงคดี ยาเสพติด' ยากจน-การศึกษา น้อย-ต้องใช้เงิน (มติชน ๗ เม.ย.๕๙)

๒๕. โลกนี้ไม่มียาวิเศษ! เร่งพัฒนา 'สะเต็ม' เชื่อเรียนแล้วเด็กเก่ง วิเคราะห์ปฏิบัติได้ (ไทยโพสต์ ๘-๙ เม.ย.๕๙)

๒๖. ขาดปัญญายอมยุ่งยากในทุกที่! 'บิ๊กเอ็ม' ยังไม่เคลียร์ 'ออมสิน' ซ้ำขั้นตอน แก้ออร์พอร์ตลิงก์ยุ่ง (มติชน ๒๔ มี.ค.๕๙)

๒๗. ธุรกิจยุคใหม่ คือความรวดเร็ว! 'ล็อกชเลย์' รุกตีบธุรกิจยานยนต์ ปั่น 'คาร์คอน' ศูนย์ซ่อมมลิเร่งด่วน (มติชน ๒๔ มี.ค.๕๙)

กายา

บทที่ ๕ “สัญญาพยายามาท”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๑

สามัญก่อนข้างจะไซคติที่เจวัดตรงกับความรู้สึกตนเองชอบเสมอ เขาชอบวัดที่เป็นวัด มีความสงบ มีป่าไม้ร่มรื่น เยือกเย็นเข้าไปในความรู้สึก รวมถึงนก ลัตว์แมลงที่อาศัยอยู่อย่างพอดี และมีภิกษุภายในวัดไม่มากนัก และแล้วเย็นวันหนึ่งสามัญก็ได้เดินทางเข้าสู่วัดแห่งนั้น ด้วยความรู้สึก

เหมือนผ่านเข้าไปในดงไม้ใหญ่

รถจักรยานยนต์ของผู้รู้จักและมักคุ้น พาเขาผ่านไปตามถนนลูกรัง ที่ความกว้างไม่น่าจะเกินหกเมตร เป็นถนนหลังชุมชน เหมือนเพิ่งเริ่มจะได้รับการปรับปรุง

“เทศบาลที่นี่กำลังขยายตัวเมืองครับ จึง

ตัดถนนใหม่ออกมาหลาย ๆ เส้น” ผู้นำพาโดยตำแหน่งคือลูกชายนักการภารโรงประจำโรงเรียนนักบริหาร เอ่ยอธิบายสั้น ๆ เมื่อรถเลี้ยวผ่านประตูวัดเข้าไป

ความจริงสามัญไม่อยากจะเรียกว่าประตู เพราะวัดแห่งนี้ไม่มีรั้ว นอกจากดงไม้หนาทึบประเภทไม้ยืนต้น แผ่กิ่งก้าน สูงชะลูด เหยียดลำต้นสู่ท้องฟ้า เบียดแน่นเป็นกระจุกในอาณาบริเวณเนื้อที่กว้างร้อยไร่ ห่างออกไปรอบ ๆ ทิศ เนินที่ลาดชันขึ้นไปแทบสังเกตเห็นเห็นกลับกลายเป็นป่าแดงแล้งแห้ง ไม้เล็กลำต้นแคระแกร็น ขนาดน้องชากวนขึ้นอยู่กระจัดกระจายกะหรือมกะแหรี่มารายรอบ

ที่นี่คือวัดที่สามัญรู้สึกทึ่ง เพราะซ่อนอยู่ในแมกไม้เขียวชอุ่ม เหมือนจุดโอเอซิสกลางทะเลทราย ถนนดินลูกรังผ่านเข้าไปภายในกว้างไม่เกินสามเมตร ปกคลุมด้วยแมกใบแผ่ขยายเป็นหลังคาสูง กลับกลายเป็นเส้นทางได้ร่มไม้ใบบัง เขาอยาก จะเรียกว่าอุโมงค์ใบไม้

สิ่งแรกที่ปะทะสายตาและความรู้สึกก็คือ ศาลาการเปรียญใต้ถุนสูง หลังคามุงกระเบื้องสีน้ำเงินสดใส บ่งบอกการใช้งานผ่านมานาน กะคะเนด้วยสายตানাจะจุผู้คนได้ไม่ต่ำกว่าห้าร้อยคน มองทะลุเข้าไปใจกลางศาลาเห็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่สีทองเหลืองอร่าม ประดิษฐานติดผนังด้านหลัง ซ้ายมือคือกุฏิพระ รูปทรงทันสมัยหลังคาทรงแล ด้านขวามือกลับมีศาลาการเปรียญแคบ ๆ แบบโบราณ เตี้ยติดดิน หลังคากระเบื้องดินขอเก่าคร่ำ ติดกำแพงวัด เป็นอาคารใช้รั้ววัดเป็นผนังแนวยาวสีขาวขุ่น เปิดโล่งด้านหน้า พื้นสีปูนขัดมันเลื่อมเงา น่าจะเป็นศาลาตั้งเดิม

“ที่นี่คือวัดป่าอย่างที่ผมบอกหัวหน้าแล้ว” ผู้นำทางเอ่ยบอกย้ำ เมื่อรถจักรยานยนต์เข้าไปจอดและดับเครื่องตรงตีนบันไดปูนศาลาหลังใหญ่

“สายไหน” สามัญเอ่ยถามอย่างเคยชิน ประสพการณ์ทำให้เขารับรู้ว่า วัดป่าในประเทศไทย แตกแขนงแยกย่อยออกไปอย่างหลากหลาย ตามสายการปฏิบัติแต่ละสำนัก

“สายหลวงปู่....ครับ” ผู้นำทางให้ข้อมูลเพิ่มเติม

เขาพยักหน้าช้า ๆ อย่างไม่ใส่ใจ ความจริงสามัญไม่ได้ยึดมั่นว่าเป็นวัดสายไหน เพราะในประเทศไทย มีวัดอยู่หลากหลาย จดจำได้ไม่หมดสิ้น เขาไม่เห็นว่าตนเองจะต้องเป็นศิษย์สายไหนหรือวัดไหน เพียงขอให้สถานที่แห่งนั้นมีความเป็นวัด มีพระที่แท้จริง มีหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแม่นยำ และสามารถคลายความทุกข์ในใจของเขาได้

“ขึ้นไปไหว้พระกันก่อน” เขาเอ่ยบอก พลาวก้าวผ่านบันไดศาลาสูงไม่เกินเมตรครึ่ง ตรงไปยังด้านหน้าพระพุทธรูป พื้นศาลาปูด้วยกระดานแผ่นใหญ่ ๆ เคลือบเงาจับให้ความรู้สึกเหมือนขึ้นมบบนเรือนสมัยโบราณ

มันคือความเคยชิน ที่สามัญเข้ามาในวัด แล้วต้องไหว้พระเหมือนชาวพุทธทั่ว ๆ ไป

ขณะจุดธูปบูชาพระรัตนตรัย สามัญรู้สึกถึงสายลมสาดกระหน่ำเข้ามาในศาลา เขาได้ยินเสียงใบไม้ น่าจะเป็นใบสักบนต้นสูง แกว่งไกวกระทบกันดังแสกสาก ๆ ตามจังหวะแห่งสายลม ทำให้ภายในวัดยิ่งเงียบและเยือกเย็นมากยิ่งขึ้น

สามัญเริ่มรับรู้ถึงความเงียบที่แผ่ซ่านเข้าไปในความรู้สึกอย่างช้า ๆ นาน ๆ ครั้งเขาจะเกิดความรู้สึกอย่างนี้ เพราะวัดส่วนใหญ่ในหมู่บ้านหรือชุมชนกลางเมือง จะพลุกพล่านด้วยผู้คนและร้านค้า แต่ที่นี่มีแต่ความเงียบ ว่างไร้ผู้คน รอบ ๆ วัด มีแต่ป่าและสายลม กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ไม่เห็นแม้ภิกษุหรือผู้คนอยู่อาศัย ช่างเงียบสงบ... แม้ใบไม้หล่นลงมาจากคาคบไม้สูงข้างศาลาก็น่าจะได้ยิน เขาซັกประหลาดในความรู้สึก หรือที่นี้จะร้างไร้ผู้คนและภิกษุ

เขาชวนผู้นำทางเดินลงจากศาลามายังลานดินด้านล่าง เดินไปรอบ ๆ ร่มไม้ ส้ารวจกุฏิ แดดยามเย็นสาดแสงลงมาเป็นมุมเฉียงกระทบชายหลังคาทรงแล แต่งแต้มแมกไม้ในบางจุดที่ย้อยระย้า ออกสีเขียวใล่ยามตะวันโพล้เพล้ สามัญ

นิกซึ่งชมกฏที่จำวัดของภิกษุ แม้สร้างกลางดงป่า แต่รูปทรงผนังทาสีขาวนวลสะอาดตา ประตู ลวดลายขอบโค้ง บอกละเอียดประณีต ยิ่ง กรอบประตูหน้าต่างรวมถึงพื้นกฏิปูด้วยพื้นไม้ อย่างดีเยี่ยมเงา จึงให้ความรู้สึกน่าอยู่อาศัย

“กฏิเจ้าอาวาสอยู่ที่ไหนครับ” สามัญหันมา ถามผู้นำทางอย่างไร้รู้ วัดออกนอกระยะแต่คล้าย ไม่มีภิกษุจำวัดอยู่อาศัย

“ถามคนกวาดลานวัดดูสิครับ” เด็กหนุ่มร่าง ลั่นทัด ผิวค่อนข้างคล้ำ ผ่านสายตาไปยังชายชรา เรือนร่างเล็กสันทัดในชุดม่อฮ่อมพื้นเมือง ทำให้ สามัญต้องเลิกคิ้ว นึกตำหนิตนเอง ที่มองผ่านไป ไม่ทั่ว ไม่เห็นชายชราคนหนึ่งเรือนกายบางเล็ก เรือนผมสีดอกเลา อายุไม่น่าจะต่ำกว่าหกสิบปี กำลังยืนกวาดใบไม้แห้งอยู่หน้าศาลาการเปรียญ หลังเก่าติดกำแพงด้านซ้ายมือ

“พ่อหลวง...หลวงพ่อเจ้าอาวาสไม่อยู่หรือ ครับ” สามัญเอ่ยถาม เสียงดังๆ หยุดการกวาด ใบไม้ของชายชราในฉับพลัน

คำว่าพ่อหลวงเป็นการให้เกียรติ เรียกขาน ผู้เฒ่าแถบภาคเหนือ ชายชราเงยหน้าขึ้น หัวคิ้ว ลิขียวๆ ขมวดน้อย ๆ ริมฝีปากแผ่รอยยิ้ม

“มาหาหลวงพ่อใช้ก่อ” แกเอ่ยถาม สำเนียง ออกภาษาพื้นเมือง

“ผมอยากจะทำบุญกับหลวงพ่อ” สามัญ เอ่ยบอกสั้น ๆ

“คุณคงไม่ใช่ชาวบ้านแถวนี้” ชายชราชวนคุย รอยยิ้มยังคงละม

“ผมเป็นเจ้าของที่ออบรมนักรบริหารที่มาตั้ง ที่ทำการที่นี่” เขาถือโอกาสแนะนำตนเอง พลาจ ซึ่ไปยังปากทิสตะวันออก สถานที่ออบรมกลางชุมชน คนที่นี้รู้จักเป็นอย่างดี

มันคือสถานออบรมราชการแห่งใหม่ แยก สาขามาจากกรุงเทพฯ อยู่กลางหุบเขา อำเภอลี้ก ๆ แถบภาคเหนือ สามัญได้รับคำสั่ง จากผู้บังคับบัญชาให้เดินทางมากำกับและออบรม นักรบริหารอีกรุ่นหนึ่งที่นี่ ระยะทางห่างจากบ้าน

หลายร้อยกิโลเมตร บางวันเข้ามิดเข้ามักจะได้ ล้มผีลสายหมอกหม่นคลุมทั่วชุมชน ต้องขดกายภายใต้ผ้าห่มผืนหนาเตอะ

สามัญย้อนนึกเห็นตนเองเมื่อค่อนรุ่ง เขา วิ่งออกกำลังกายไปกับคณะผู้บริหารร่วมแปดสิบ กว่าคน เสียงตบเท้าดังเป็นจังหวะผ่านไปตาม ถนนลาดยางพื้นเย็นเฉียบ กึกก้องในความเงียบ ประสานกับเสียงร้องเพลงขับขานเพื่อให้เกิดความ คึกคักมากยิ่งขึ้น “เฮละโล...สาระพา...เห็โลเฮ็ลา... สาระพาเฮ็โล”

“คุณสามัญ” ท่ามกลางสายหมอกมัว เสียง หนึ่งดังแทรกขึ้นใกล้ ๆ สามัญหันไปมองผู้วิ่งตามมา รุ่งท้ายสุด

“ลับดาห์นี้ คุณหนีกลับบ้านใช้ไหม”เอา อีกแล้ว เสียงตะโกนถามมาดัง ๆ หัวห้วน ของ เจ้านายใบหน้าฉ่ำสาเหล้า ตามรบกวนเขาตลอด เวลา ไม่เว้นช่วงจังหวะ เหมือนเป็นศัตรูตามล้าง ตามผลาญเขาอย่างไม่หยุดยั้ง ทั้งเน้นทั้งเค้นทั้ง ลับ ขับเคี่ยวตำหนิตุติเตียน ไม่ว่าจะชาตินี้หรือ ชาติ ไหน ๆ เจ้านายคนนี้น่าจะตามาริวสามัญอย่าง ไม่ ยอมเลิกธา เขาารู้สึกขุ่นมัวตึงตึง ๆ ในโพรงสมองทุก ครั้งที่ต้องทำงานร่วมกัน “คุณทำอย่างนี้ได้อย่างไร คุณหนีกลุ่มผู้เข้าออบรมการบริหารออกนอก ค่ายฝึก” เสียงตำหนิตั้งมาอย่างเกรี้ยวกราด พร้อมกับพาเรือนกายสูงใหญ่วิ่งผ่านเข้ามาประกบ เคียงข้าง

นั่นคือเสียงเจ้านายที่พยายามถากถางซ้ำเติม อย่างไม่ให้ตั้งตัว จำได้ว่าตนเองได้ตอบโต้กลับไป ด้วยอารมณ์รุนแรงพอ ๆ กัน เขาไม่ผิด เขาไม่รู้ เจ้านายออกไปข้างนอกได้ มันเป็นวันหยุดปลาย ลับดาห์ เขาก็น่าจะออกจากค่ายฝึกไปพักผ่อนได้ บ้างเช่นกัน

ความผิดอยู่ตรงไหน นายลี้งเขาอย่างชัดเจน หรือไม่

แล้วตัวเจ้านายละ อยู่เฝ้าค่ายฝึกหรือกอง อำนวยการฝึกหรือไม่

นั่นคือสาระแห่งการตอบโต้ด้วยอารมณ์เดือด

พ่อกับแม่กัน

เจ้านายเสียบเสียงในฉับพลัน ไม่กล้าจะให้เหตุผล ถ้อยคำตำหนิกลับมาอีก แต่นั่นแหละ...มันคือบาดแผลที่เขาต้องจดจำ และพยายามหาสถานวิเวก เพื่อสงบกายและใจในเย็นวันนี้ทดแทนความรู้สึกที่ว้าวุ่น กับแรงพยายาม โทสะที่กำลังก่อเกิดมากขึ้นเรื่อย ๆ

ผิวกายร้อนผะผ่าว หัวใจเต้นไม่เป็นลำยามอยู่ใกล้ แล้วกลับมาครุ่นคิดนอนว้าวุ่น เครียดเมื่อศีรษะตกลึงหมอน

“หลวงพ่อกเคยผ่านไปบิณฑบาตที่นั่น” ชายชราเอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงเนิบ ๆ ปลูกความรู้สึกสามัญให้กลับคืน แก่พยับกหน้าน้อย ๆ พุดจบก็ก้าวผ่านเข้าไปในศาลา สะบัดเสื่อผืนยาว ถักทอด้วยเส้นด้ายพลาสติกสีสดใส วางม้วนอยู่ข้างผนังออกปู เชื้อเชิญให้สามัญนั่งรอคอย

“ผมจะไปนิมนต์หลวงพ่อลักครู ท่านอยู่ในกุฏิ” พุดจบก็รีบเดินผ่านไปยังกุฏิด้านทิศเหนือ

รอเพียงไม่ถึงสิบนาที ภิกษุหนุ่มลุ่มฉิวเรวเรียงป่าเรียบร้อย ก็ก้าวผ่านเข้ามา ขึ้นไปนั่งบนชั้นปูนสำหรับภิกษุนั่งสวดมนต์ บนอาสนะที่ถูกปูโดยชายชราอย่างรวดเร็ว อาการของท่านสงบและสำรวม

สมมุติสงฆ์ที่ถูกเรียกขานว่า “หลวงพ่อก” อายุน่าจะสี่สิบกว่าปี เป็นภิกษุร่างสูง ผิวคล้ำ สายตาจ้องมองมา บ่งบอกความเมตตาและรอยยิ้มเยือนสงบเย็น

แปลกนะ สามัญมักพบแต่ภิกษุวัยยังไม่ควรจะเรียกว่าหลวงพ่อก แต่เต็มด้วยอากัปกริยาบ่งบอกความสงบ เยือกเย็น การเป็นผู้ทรงคุณธรรมทางพุทธศาสนา ให้เกือบจะหลงใหลและคลั่งไคล้

“มีธุระอะไรกับอาตมาหรือ” ท่านเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเบานุ่ม นัยน์ตาเปล่งประกายรอยยิ้ม

“ผมอยากจะทำบุญกับหลวงพ่อกและอยากเรียนรู้ธรรมะเพื่อการปฏิบัติตน” สามัญเอ่ยบอกตรงไปตรงมา

“ธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมชาติคือธรรมะ” หลวงพ่อกพุดสั้น ๆ ทว่ากระทบความรู้สึกสามัญ

เขาลึงกับอึ้ง จ้องมองหลวงพ่อกวัยสี่สิบกว่าปี นัยน์ตาไม่กะพริบ ทว่าก็เห็นเพียงรอยยิ้มเท่านั้น

เขาเตรียมของสี่ขวามาแล้ว เพียงแต่หยิบธนบัตรใบละห้าร้อยบาทจากกระเป๋าใส่ของสามัญยื่นมือถวายลงบนพาน ใบเล็ก ๆ วางอยู่เบื้องหน้าหลวงพ่อกนั้น

ท่านเอื้อมือไปรับ แล้วสวดมนต์ให้พรแก่สามัญอย่างยาวเหยียด

สามัญยกมือขึ้นพนม รับพรที่หลังไหลจากบทสวดมนต์ เขาอยากจะให้พรเหล่านั้นช่วยชำระล้างคราบความขุ่นมัวที่เหมือนจะค้างคาอยู่ในกันขี้ใจอารมณณ์ แวบหนึ่งเขานึกเห็นภาพใบหน้าผู้บังคับบัญชาที่ฉ่ำด้วยสาเหล้า มันมักจะวทวนเป็นภาพในความคิด และทำให้เขาปริวิตกกังวลอยู่เสมอ

“ดูเหมือนโยมจะไม่สบายใจ” หลวงพ่อกทักหลังการให้พรจบสิ้น

“หลวงพ่อกรู้” น้ำเสียงสามัญออกประหลาดใจ

“สีหน้าโยมบอก....ไม่ใช่หลวงพ่อกเดาใจอะไรถูกหรือ” พระภิกษุตั้งความรู้สึกสามัญที่มักจะนึกถึงกับพระที่คาดเดาความในใจของญาติโยมได้อย่างแม่นยำ ท่านบอกตรง ๆ ง่าย ๆ ไม่แม้จะบอกว่าตนเองมีอิทธิปาฏิหาริย์

สีหน้าสามัญบอกความรู้สึกร้าวรานใจ ก่อนน้ำเสียงสั้นเครือจะพรังพรุดังสายน้ำ

“ช่วงนี้ผมน่าจะกรรมหนัก...มีแต่โรคซ้ำกรรมชด พยายามปฏิบัติธรรมก็ผิดวิธีถึงกับเกิดอาการเคร่งเครียด ทำงานหรือก็ถูกเจ้านายตำหนิตืดเย็นอย่างไม่ยอมเลิกกรา”

เหมือนท่านบั่นน้ำถั่งทั้น แดกทลาย เพียงภิกษุซักถามไม่กี่ประโยค สามัญก็เล่าถึงอุบัติเหตุชีวิตที่ผ่านเข้ามาสด ๆ ร้อน ๆ

ภายยามเข้ามิดยังตอกย้ำ เสียงผู้เป็นนายกระซอกหัวหัววน ก้องดังในโสตประสาท เหมือนจะติดในความทรงจำไปนานแสนนาน

มีประโยชน์อะไรจะเก็บงำ เมื่อไม่เข้าใจก็ต้องซักถาม

ธรรมะมีบางสิ่งมิถูกต้องมิดีมั่ว ก็ต้องหาเส้น

ทางที่ถูกต้อง

บางบทเรียนชีวิตไม่เข้าท่า ก็น่าจะค้นหา
ท่วงทำนองที่เป็นตัวของเราอย่างแท้จริง สามัญ
อยากจะทำใจตนเองเช่นนั้น ทว่าเหมือนมีแรงจุด
อาการมีดฆาตภายในจิต จุดรั้งให้เกิดอาการหวาด
เกรง ปรวิวัตในความรู้สึก

หลวงพ่เจ้าอาวาสจ้องมองสามัญอย่าง
เหมือนจะเข้าใจ ท่านตั้งใจฟังสามัญเล่าบางสิ่ง
ผ่านเข้ามาในชีวิตนานแสนนาน

ความเคร่งเครียดจากการปฏิบัติธรรม
หลับตาภาวนาเพื่อดับดับอารมณ์อย่างสิ้นเชิง
พยายามไม่รับรู้สิ่งที่เผชิญอยู่เบื้องหน้า และ
การไม่หาทางออกให้ตนเองจากผู้รู้ รวมถึงการ
ยึดมั่นในทางบุญที่ล้นสน คิดว่าบุญจะดาลดลให้
สถานการณ์กลับคลี่คลาย

เคร่งครัดและเครียดการปฏิบัติสมาธิ เพื่อเปิด
สวรรค์ในอารมณ์ ก่อให้เกิดเป็นการปฏิบัติอย่าง
สุดโต่ง

เจ้านายไม่เป็นเจ้านาย ทำลายศรัทธาการ
ทำงานเพื่อส่วนรวมสิ้นเชิง

ยิ่งฟัง...นัยน์ตาหลวงพ่ก็เปล่งประกายความ
กรุณามากยิ่งขึ้น

“นี่แหละคือยาสมานบาดแผลที่แท้จริงของ
โยม” ในที่สุดท่านก็เอ่ยถ้อยบางอย่างออกมาอย่าง
นุ่มนวล

คำพูดที่หลุดออกมาสั้น ๆ ระคนรอยยิ้ม
ทำเอาสามัญถึงกับหยุดชะงัก เงยหน้าขึ้นมอง
หลวงพ่ สายตาทบอกว่าไม่เข้าใจ

“หมายความว่าอย่างไร ช่วยอธิบายให้
ชัดเจนกว่านี้ได้ไหมครับ หลวงพ่” เขาเอ่ยถาม
มองรอยยิ้มภิกษุในอาการนั่งงมมากยิ่งขึ้น

“โยมได้รับรู้โดยตรงๆ เจอปัญหาด้วยตนเอง
ต่างจากคนอื่นที่เรียนรู้จากตำรับตำรา...นำสิ่งที่
ประสบ ปัญหาที่รับรู้ มาใคร่ครวญหาทางแก้ไข
อย่างค่อยเป็นค่อยไป...แล้วโยมจะแก้ปม รักษา
ตนเองให้หายขาดได้ในที่สุด”

ประโยคอธิบาย ทำเอาสามัญมุ่นหัวคิ้ว

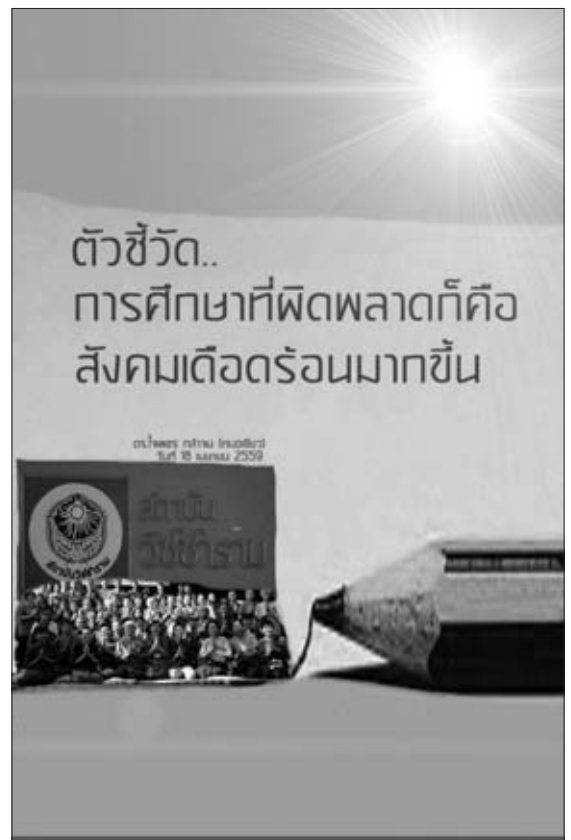
แล้วค่อย ๆ คลายออกจากกันอย่างช้า ๆ “แต่มัน
ทำเอาผมเครียด เกือบจะสิ้นชีวิตนะหลวงพ่”
เขาไม่วายเอ่ยท้วงด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ทุกครั้งที่
นึกไปถึงการหลับตาภาวนาที่เหมือนจะซอก
ความรู้สึก นิ่งอยู่ในความมืด และเขาก็ยังนึกไปถึง
น้ำเสียงที่บ้ำอำนาจของผู้เป็นนาย

“ทุกอย่างนั่นแหละคือยาขนานเอก โยม
หลุดจากมันมาได้ ย่อมเป็นชัยชนะเด็ดขาดและ
จบสิ้น ผิดกับบางคนที่ป่วยแล้วป่วยอีก เพราะหา
ทางออกไม่พบ กับสิ่งเผชิญ”

นั่นคือประโยคตอกย้ำ บอกถึงตัวยาที่มีใช่ยา
สามัญเจียบบั้น หันมองออกไปด้านข้างศาลา
สายลมกำลังแกว่งไกวใบไม้อยู่ไหว ๆ

กายและใจของเขาเหมือนเริ่มสงบเย็นลง
เพราะคำพูดของหลวงพ่...ปัญญาต้องเกิดจาก
ผัสสะที่เผชิญ ไม่ใช่หลับตาภาวนา.

▶ อ่านต่อฉบับหน้า

จากใจถึงใจ

เนื่องในวาระ ๔๖ พรรษา เส้นทางสัมมาอาริยมรรค พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวโศก ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ และ “เราคิดอะไร” อย่างเข้าสู่ปี ๒๓ ในฉบับที่ ๓๑๖ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “เพชรพุทธสุดยอดศิลปะโลกุตระ” มอบเป็นบรรณาการในรูปแบบปกอ่อนปกแข็งขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

“เพชรพุทธสุดยอดศิลปะโลกุตระ” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ได้อธิบายแจ่มแจ้งเจียรไนพระสูตรสำคัญ ๆ เช่น พรหมชาลสูตร สามัญญผลสูตร อัมพภูมสูตร ทานสูตร วิภังคสูตร มหาจิตตาริสกสูตร และสูตรอื่นๆ ชนิดที่กล่าวได้ว่าไม่อาจหาอ่านศึกษาจากที่ใดได้ เพื่อให้เพชรพุทธของพระบรมศาสดาส่องแสงประกายแก่ชาวพุทธอย่างแท้จริง เพราะชาวพุทธเข้าใจธรรมะผิดทิศผิดทาง ซึ่งสาเหตุหนึ่งเนื่องมาจากการถ่ายทอดผิด ๆ จากรุ่นต่อรุ่น ทำให้ปฏิบัติผิดต่อ ๆ กันมาเนิ่นนาน ชาวพุทธจึงเดินออกนอกทางพุทธแท้ ๆ ไปไกลแสนไกลจนแทบจะกู้ไม่กลับ ไม่อาจเข้าถึงโลกุตระ ไม่ได้มรรคผลที่ควรจะได้ ...

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กรหน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๓๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “เพชรพุทธสุดยอดศิลปะโลกุตระ” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ x ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐ .-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐ .-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐ .-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐ .-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐ .-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐ .-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐ .-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐ .-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐ .-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐ .-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐ .-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐ .-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แถมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ “ก้านแก่น” ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๑

ขณะที่การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรเติบโตในอัตราแบบเรขาคณิต (คือจาก ๑ เป็น ๒, ๔, ๘, ๑๖, ๓๒.....) แต่การเพิ่มขึ้นของปริมาณอาหารเติบโตในอัตราแบบเลขคณิต (คือจาก ๑ เป็น ๒, ๓, ๔, ๕.....) เมื่อเป็นเช่นนี้ถ้าสังคมเติบโตขยายตัวถึงจุดจุดหนึ่ง ก็จะต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ขาดแคลนอาหารแน่นอน

ภาพ Mike Wells - Uganda(๑๙๘๐)

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

กระบวนทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก

องค์ความรู้ในวิชาเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่มีต้นกำเนิดเมื่อประมาณ ๒๐๐ กว่าปีก่อน โดยอดัม สมิท (Adam Smith : ๑๗๒๓ - ๑๗๙๐) ซึ่งได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาแห่งวิชาเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก ผู้เขียนหนังสือเรื่อง “The Wealth of Nation” พยายามจะอธิบายแบบแผนพฤติกรรม การผลิตและการบริโภคของมนุษย์อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ (จนกลายเป็นพื้นฐานสำคัญของ ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ในเวลาต่อมา) เพื่อหวังตอบคำถามว่ามีหนทางอะไรที่จะทำให้มนุษย์

สามารถเพิ่มผลิตภาพ (productivity) ในการผลิตสินค้าหรือบริการ เพื่อนำไปสู่การสร้าง “ความมั่งคั่ง”(wealth) ให้แก่ประเทศชาติ

ตลอดจนจะสามารถเพิ่มผลผลิตให้สอดคล้อง และเพียงพอต่อความต้องการของมนุษย์ได้อย่างไร เพราะมีแนวโน้มที่จำนวนประชากรจะเพิ่มในอัตราเร็วกว่าจำนวนอาหาร ดังที่มัลธัส (Thomas Robert Maltus : ๑๗๗๖ - ๑๘๓๔) นักเศรษฐศาสตร์สำคัญอีกคนของสำนักคลาสสิก รองจากอดัม สมิทได้ชี้ให้เห็นสมมติฐานสำคัญประการหนึ่งว่า ขณะที่การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร

เติบโตในอัตราแบบเรขาคณิต (คือจาก ๑ เป็น ๒, ๔, ๖, ๘, ๑๖.....) แต่การเพิ่มขึ้นของปริมาณอาหารเติบโตในอัตราแบบเลขคณิต (คือจาก ๑ เป็น ๒, ๓, ๔, ๕.....) เมื่อเป็นเช่นนี้ถ้าสังคมเติบโตขยายตัวถึงจุดจุดหนึ่ง ก็จะต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ขาดแคลนอาหารแน่นอน ซึ่งจะกลายเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศชาติ

อดัม สมิท ตอบคำถามนี้โดยเสนอให้มนุษย์แบ่งงานกันทำตามความถนัด (division of labour) เพื่อที่จะสามารถผลิตสินค้าชนิดเดียวครั้งละจำนวนมาก ๆ (mass production) ความชำนาญและความประหยัดของขนาดการผลิต (economy of scale) จะช่วยทำให้ต้นทุนการผลิตสินค้าต่อหน่วยลดต่ำลง อันหมายถึงผลผลิตภาพจะเพิ่มสูงขึ้น แต่การแบ่งงานกันทำตามความถนัดเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมีตลาด (market) สำหรับการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการต่างๆ รองรับ โดย **“มือที่มองไม่เห็นของกลไกตลาด”** จะช่วยทำหน้าที่จัดสรรให้การผลิตและการบริโภคปรับตัวเข้าสู่จุดดุลยภาพ อันทำให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจเติบโตขยายตัวในทางที่จะช่วยให้มนุษย์ได้บริโภคสินค้าที่มี **“คุณภาพดีราคาถูก”** และมีปริมาณที่พอเพียงยิ่งขึ้น

การแบ่งงานกันทำตามความถนัดดังกล่าว ได้ถูกขยายความต่อโดยเดวิด ริคาร์โด (David Ricardo) ว่า ควรเป็นการแบ่งงานกันทำระหว่างประเทศด้วย เพราะถ้าแต่ละประเทศใช้ทรัพยากรและแรงงานที่มีอยู่อย่างจำกัด เพื่อเน้นผลิตสินค้าที่มีต้นทุนต่ำที่สุดสำหรับประเทศของตน แล้วนำสินค้านั้น ๆ ไปแลกเปลี่ยนกับสินค้าซึ่งประเทศอื่นผลิตได้ด้วยต้นทุนต่ำกว่าที่ตนจะผลิต ดังนั้นตามสมมติฐานของทฤษฎีการได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ (Theory of Comparative Advantage) ถ้าได้เจรจาการค้ากันอย่างเหมาะสม ก็จะช่วยให้ประเทศคู่ค้าทั้งสองฝ่ายต่างได้รับประโยชน์เพิ่ม (win win) จากการ

ได้บริโภคสินค้าที่มีราคาถูกลงกว่าเดิม และด้วยปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างเพียงพอต่อความต้องการในการบริโภคของผู้คน แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์แบบนี้จึงนำไปสู่ระบบเศรษฐกิจแบบการค้า (trade economy) และก่อให้เกิดการขยายตัวของการค้าระหว่างประเทศ จนพัฒนาไปสู่ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมโลกาภิวัตน์ในที่สุด

ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก มีพื้นฐานอยู่บนหลักการสำคัญที่ว่า ถ้าตลาดมีการแข่งขันอย่างสมบูรณ์ มือที่มองไม่เห็นของกลไกตลาดสามารถช่วยจัดสรรการผลิตและการบริโภคของมนุษย์ให้เข้าสู่จุดสมดุลและเป็นธรรม เช่น ถ้าผู้คนเกิดต้องการบริโภคสินค้าชนิดหนึ่งมากกว่าปริมาณที่ผลิตได้ในตลาด อุปสงค์ (demand) ที่มากกว่าอุปทาน (supply) จะทำให้ราคาในตลาด (market price) ของสินค้านั้นเพิ่มสูงขึ้น อันจะชักจูงให้ผู้คนหันมาใช้แรงงานผลิตสินค้านั้นเพิ่มมากขึ้น (เพราะมีกำไรมากกว่าการใช้แรงงานเท่ากันในการผลิตสินค้าชนิดอื่น) เมื่อปริมาณของสินค้าในตลาดเพิ่มขึ้น ราคาของสินค้านั้นก็จะปรับลดลงสู่จุดสมดุล ที่ใกล้เคียงกับราคาแท้จริงตามธรรมชาติ (natural price) ของสินค้านั้น จนเมื่อปริมาณของสินค้ามีมากเกินไปและราคาของสินค้าในตลาดลดต่ำกว่าราคาตามธรรมชาติที่พึงจะเป็น ผู้คนก็จะหันไปใช้แรงงานผลิตสินค้าตัวอื่นที่มีราคาดีกว่าแทน พอปริมาณสินค้าลดน้อยลงราคาสินค้าก็จะปรับตัวสูงขึ้นกลับสู่จุดสมดุลที่เข้าใกล้ราคาแท้จริงตามธรรมชาติใหม่ ด้วยตรรกะที่คอยควบคุมการผลิตและการบริโภคผ่านกลไกตลาดเช่นนี้ ผลที่สุดการแข่งขันในตลาดเสรีก็จะทำให้ราคาของสินค้าหรือบริการทั้งหลายปรับตัวเข้าใกล้ **“ราคาที่เป็นธรรมตามธรรมชาติ”** ซึ่งจะเท่ากับ **“มูลค่าของพลังแรงงานที่เป็นธรรมตามธรรมชาติ”** ที่แฝงอยู่ในสินค้าหรือบริการต่าง ๆ

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

- คุณสมบัติประการหนึ่งที่น่าสนใจของ ‘หัวใจ’ คือ การที่กล้ามเนื้อหัวใจสามารถกระตุ้นการทำงานได้ด้วยตัวเอง โดยอาศัยระบบนำไฟฟ้า (conduction system) ภายในผนังของหัวใจ

(ตอนที่ ๒๖)

หัวใจ(หทัย) : heart

เป็น **อวัยวะกล้ามเนื้อ** ซึ่งสูบเลือดทั่วหลอดเลือดไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย **โดยการหดตัวเป็นจังหวะซ้ำ ๆ** พบในสัตว์ทุกชนิดที่มีระบบไหลเวียน ซึ่งรวมทั้งสัตว์ที่มีกระดูกสันหลังด้วย

หัวใจสัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง ประกอบด้วย กล้ามเนื้อหัวใจและเนื้อเยื่อเกี่ยวพันเป็นหลัก ‘กล้ามเนื้อหัวใจ’ เป็นกล้ามเนื้อลายที่อยู่นอกเหนืออำนาจจิตใจ พบเฉพาะที่หัวใจ และทำให้ ‘หัวใจ’ สามารถสูบเลือดได้

หัวใจมนุษย์ปกติ เต้น ๗๒ ครั้งต่อนาที ซึ่งจะ **เต้นประมาณ ๒,๕๐๐ ล้านครั้ง** ในช่วงอายุเฉลี่ย ๖๖ ปี และสูบเลือดประมาณ **๔.๗ - ๕.๗ ลิตรต่อนาที** หนักประมาณ **๒๕๐ ถึง ๓๐๐ กรัม** ใน ‘หญิง’ และ **๓๐๐ ถึง ๓๕๐ กรัม** ใน ‘ชาย’

คำคุณศัพท์ cardiac มาจาก kardia ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึงหัวใจ หทัยวิทยาเป็นแขนงแพทย์

เฉพาะทางเกี่ยวกับโรคและความผิดปกติของหัวใจ

ในมนุษย์ ‘หัวใจ’ อยู่ในช่องอกเยื้องไปทางซ้าย เล็กน้อย ‘หัวใจ’ มีน้ำหนักประมาณ ๒๕๐-๓๕๐ กรัม และมีขนาดประมาณสามในสี่ของกำปั้น

บนผิวของหัวใจ มี **ร่องหัวใจ (cardiac groove)** ซึ่งเป็นบริเวณที่มีการวางตัวของหลอดเลือดหัวใจ

ร่องหัวใจ ที่สำคัญ ได้แก่

- **ร่องโคโรนารี (Coronary grooves)** หรือ **ร่องเอเทรียเวนตริคิวลาร์ (atrioventricular groove)** เป็นร่องที่อยู่ระหว่างหัวใจห้องบน (atria) และหัวใจห้องล่าง (ventricle) ร่องนี้จะเป็นที่วางตัวของ **แองเจีอโคโรนารี (coronary sinus)** ทางพื้นผิว ‘ด้านหลัง’ ของหัวใจ

- **ร่องอินเตอร์เวนตริคิวลาร์ด้านหน้า (Anterior interventricular groove)** เป็นร่องที่แบ่งระหว่างหัวใจห้องซ้ายและหัวใจห้องขวา ทาง ‘ด้านหน้า’

และจะมีแขนงใหญ่ของหลอดเลือดแดงโคโรนารี ด้านซ้าย(left coronary artery) วางอยู่

- ร่องอินเตอร์เวนตริคิวลาร์ด้านหลัง (Posterior interventricular groove) เป็นร่องที่แบ่งหัวใจ ระหว่างห้องซ้ายและห้องขวาทางด้านหลัง ส่วนใหญ่จะพบว่ามีแขนงของหลอดเลือดแดงโคโรนารีด้านขวา (right coronary artery) วางอยู่

ผนังของหัวใจ

ประกอบด้วยเนื้อเยื่อสามชั้น ได้แก่

- เยื่อหุ้มหัวใจชั้นใน(Epicardium) เป็นชั้นที่ติดกับ เยื่อหุ้มหัวใจด้านที่ติดกับหัวใจ(Visceral layer of pericardium) ประกอบด้วยเนื้อเยื่อเกี่ยวพันที่เหนียวและแข็งแรง

- กล้ามเนื้อหัวใจ (Myocardium) เป็นชั้นที่หนาที่สุด ประกอบด้วยกล้ามเนื้อหัวใจเกือบทั้งหมด

- เยื่อบุหัวใจ(Endocardium) เป็นชั้นบางๆ ที่เจริญมาจาก เซลล์เยื่อบุหลอดเลือด

ห้องหัวใจ

‘หัวใจ’จะถูกแบ่งออกเป็นสี่ห้อง(heart chambers) และทิศทางการไหลของเลือดเข้าสู่แต่ละห้อง จะถูกควบคุมโดยลิ้นหัวใจ(cardiac valves) ทำให้เลือดไม่ไหลย้อนเมื่อมีการบีบตัวและคลายตัว

ในที่นี้จะกล่าวถึงห้องของหัวใจตามลำดับของการไหลของเลือดภายในหัวใจ

หัวใจห้องบนขวา

หัวใจห้องบนขวา (Right atrium) มีหน้าที่รับเลือดที่มาจากท่อเลือดดำบน (superior vena cava) ซึ่งรับเลือดมาจากร่างกายส่วนบน และท่อเลือดดำล่าง(Inferior vena cava) รับเลือดมาจากร่างกายช่วงล่าง ผนังของหัวใจห้องนี้ค่อนข้างบาง โดยเฉพาะทางด้านที่ติดกับหัวใจห้องบนซ้าย จะมีรอยบุ๋มที่เรียกว่า ฟอสซา โอวาเล (Fossa ovalis) ซึ่งเป็นทางเชื่อมระหว่างหัวใจห้องบนสองห้องระหว่าง

ที่ยังเป็นตัวอ่อนในครรภ์ เลือดจากหัวใจห้องบนขวา จะไหลเข้าสู่หัวใจห้องล่างขวา ผ่านทางลิ้นหัวใจไตรคัสปิด (Tricuspid valve)

หัวใจห้องล่างขวา

หัวใจห้องล่างขวา(Right ventricle) จะอยู่ทางด้านหน้าสุดของหัวใจ และพื้นผิวทางด้านหลังของหัวใจห้องนี้ จะติดกับกะบังลม

ทำหน้าที่รับเลือดจากหัวใจห้องบนขวา แล้วส่งออกไปยังปอด ผ่านลิ้นหัวใจพัลโมนารี (pulmonary valve) และหลอดเลือดแดงปอด (pulmonary arteries) ที่ผนังของหัวใจห้องนี้จะมีแนวของกล้ามเนื้อหัวใจซึ่งสานต่อกันและมีเอ็นเล็กๆ ที่ควบคุมลิ้นหัวใจไตรคัสปิด เรียกว่า คอร์ดตี เห็นดีนี่(chordae tendinae) ซึ่งทำหน้าที่ยึดลิ้นหัวใจไตรคัสปิดไม่ให้ตลบขึ้นไปทางหัวใจห้องบนขวาระหว่างการบีบตัวของหัวใจห้องล่าง ดังนั้นจึงป้องกันไม่ให้เลือดไหลย้อนกลับ

หัวใจห้องบนซ้าย (Left atrium)

มีขนาดเล็กที่สุดในห้องหัวใจทั้งสี่ห้อง และวางตัวอยู่ทางด้านหลังสุด โดยหัวใจห้องนี้จะรับเลือดที่ได้รับออกซิเจนจาก‘ปอด’ผ่านทางหลอดเลือดดำปอด (pulmonary veins) และจึงส่งผ่านไปให้หัวใจห้องล่างซ้ายทางลิ้นไมทรัล (Mitral valve)

หัวใจห้องล่างซ้าย (Left ventricle)

จัดว่ามีขนาดใหญ่ที่สุดและมีผนังหนาที่สุด ทำหน้าที่หลักในการสูบฉีดเลือดไปยังทั่วทั้งร่างกายผ่านทางลิ้นหัวใจเอออร์ติก (Aortic valve) และหลอดเลือดแดงใหญ่เอออร์ตา (Aorta)

- หน้าที่ -

คุณสมบัติประการหนึ่งที่น่าสนใจของ ‘หัวใจ’ คือการที่กล้ามเนื้อหัวใจสามารถกระตุ้นการทำงานได้ด้วยตัวเอง โดยอาศัยระบบนำไฟฟ้า (conduction system) ภายในผนังของหัวใจ

โครงสร้างที่สำคัญ

ของ ‘ระบบนำไฟฟ้า’ของหัวใจ ได้แก่

- ไชโนเอเตรียลโนด (Sinoatrial node)

หรือ เอสเอโนด(SA node) เป็นกลุ่มของเซลล์กล้ามเนื้อหัวใจที่มีการเปลี่ยนรูปไปเป็นเซลล์ของระบบนำไฟฟ้า โดยอยู่ในผนังของหัวใจห้องบนขวา ‘เอสเอโนด’ทำหน้าที่เป็นตัวเริ่มต้นในการส่งกระแสไฟฟ้าไปตามกล้ามเนื้อหัวใจห้องบน ด้วยความถี่ประมาณ ๖๐-๗๐ ครั้งต่อนาที

- เอเทรโอเวนตริคิวลาร์โนด(Atrioventricular node) หรือ เอวีโนด(AV node) อยู่ระหว่างหัวใจห้องบนและห้องล่าง โดยจะรับกระแสไฟฟ้าที่ส่งมาตาม ‘หัวใจห้องบน’ แล้วจึงนำกระแสไฟฟ้าส่งไปยัง ‘หัวใจห้องล่าง’ ผ่านทางเส้นใยนำไฟฟ้าที่อยู่ในผนังกันหัวใจห้องล่างขวาและล่างซ้าย ซึ่งเรียกว่า บันเดิล ออฟ ฮิส(Bundle of His) และนำกระแสไฟฟ้าเข้าสู่ ‘หัวใจห้องล่าง’ ทางเส้นใยปัวคินเจ(Purkinje ber) นอกจากนี้ในกรณีที่ ‘เอสเอโนด’ ไม่สามารถกระตุ้นหัวใจได้ ‘เอวีโนด’ จะทำหน้าที่เป็นตัวเริ่มต้นแทน

หน้าที่ และ องค์ประกอบ

ของ ระบบหมุนเวียนเลือด

(function and composition of circulatory system)

ระบบหมุนเวียนเลือด

ทำหน้าที่

- นำอาหารและออกซิเจนไปเลี้ยงเซลล์ทั่วร่างกาย

- นำฮอร์โมนไปสู่อวัยวะเป้าหมายด้วย

ระบบหมุนเวียนเลือด

ประกอบด้วย หัวใจ หลอดเลือด(blood vessels) หลอดน้ำเหลือง(lymph vessels) ต่อม้ำเหลือง(lymph node) และม้าม ซึ่งเป็นอวัยวะที่ทำงานเกี่ยวข้องกับระบบหมุนเวียนเลือด ระบบนี้ยังรวมถึงระบบการหมุนเวียนของน้ำเหลือง หรือของเหลวจากเนื้อเยื่อด้วย

ระบบหมุนเวียนเลือด

- มีศูนย์กลางการทำงานอยู่ที่ หัวใจ

- มีหลอดเลือด และหลอดน้ำเหลืองกระจายอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย

องค์ประกอบ โครงสร้าง และ ลักษณะทั่วไป ของ หลอดเลือด

ระบบหลอดเลือด (blood vascular system) ประกอบด้วย

- หลอดเลือดอาร์เทอรี(artery) ทำหน้าที่นำเลือดจากหัวใจไปเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย

- หลอดเลือดฝอย(capillaries) เป็นหลอดเลือดขนาดเล็ก อยู่บริเวณที่มีการแลกเปลี่ยนอาหาร และสารต่างๆ ระหว่าง ‘เลือด’ กับ ‘เซลล์ของเนื้อเยื่อ’

- หลอดเลือดเวน(vein) ทำหน้าที่ นำเลือดจากส่วนต่าง ๆ ของร่างกายกลับสู่ ‘หัวใจ’

๓ ต่อฉบับหน้า

● ผู้ปฏิบัติ “มูลกรรมฐาน๕” ได้แก่ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หน้ะ นี้จะเป็นตัวอย่างที่ง่ายและชัดเจนมาก กล่าวคือ ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หน้ะ ส่วนที่ “นิโรธ” คือ “สังขาร” ของ ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หน้ะ ถ้าส่วนใดที่ “ดับ” ไปจากความเป็น “ตัวเรา” แล้ว ส่วนนั้นเราก็กินทุกข์พ้นสุขกับมันแล้ว แต่หากใจเรา “หลง” หรือใจเรายึดว่า “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หน้ะ” นั้น ยังเป็น “ตัวตนของเรา” ยังเป็น “ของเรา” อยู่ ทั้งๆ ที่ส่วนที่เป็นผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หน้ะส่วนนั้นจะตัดออกไปจริงๆ มันก็ไม่รู้สึก “เจ็บ” เพราะส่วนนั้นมันไม่ใช่ “กาย” ของเราแล้วจริงๆ ทว่าเรากลับรู้สึก “เจ็บใจ” ไม่ชอบใจก็ยังคงเป็นได้ เพราะ “อวิชชา” ของเราแท้ๆ “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หน้ะ” นี้ จึงเป็น “มูลกรรมฐาน ๕” ที่เราจะใช้ศึกษาเรียนรู้ความเป็น “กาย” ความเป็น “จิต” และศึกษาความเป็น “นิโรธ” ได้อย่างน่าศึกษาเป็นที่สุด

● นายหนูนดี

ผมละ “เสียว” แทน!

หลังจากคุณเปเลว สีเงินได้ฟัง คำแถลงการณ์คณะศิษย์พระเทพ-ญาณมหามุนี ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๙ แล้ว ก็ได้ตั้งข้อสงสัยเกิดอย่าง ชวนคิดในคำแถลงการณ์ดังกล่าว ลงใน น.ส.พ.ไทยโพสต์ ฉบับวันที่ ๑๗ มิ.ย.๕๙ คอลัมน์คนปลายซอย ชื่อว่า “ปฏิบัติการค่อย ๆ ลวก ก่อนถลก” ดังนี้...

“คนอ่าน เป็นหญิงในร่าง วิทยากรกึ่งยักษ์ชุดขาว สวมหมวก สวมแว่นตา “ปิดหน้า-ปิดปาก” ทำที่ นាំมีการศึกษาระดับหนึ่ง “มวลงชนผลัดกันใช้” เป็น หมิ่นที่ทำเป็นนั่งปฏิบัติธรรม ก็ พยายามปกปิดใบหน้าเหมือน ๆ กัน ผมให้ข้อสังเกตว่า...

“ข้อความ-ประเด็น” ที่ร่างทรง สมิโยนำมาใช้ในแถลงการณ์ เรียกว่า พ้ออำปาก ก็เห็นลึนไก่ แดงแจ้ไม่เปิดก็เท่ากับเปิดได้ ว่า.....

“อาณาจักรธรรมกาย” กับ “ระบอบทักษิณ” ใช้ ‘อินโกล’? การยกเรื่อง “ประชาธิปไตย ยังไม่สมบูรณ์” เป็นข้ออ้างไม่ มอบตัวก็ได้

ยกเรื่องชะลอการทูลเกล้าฯ ถวายสถาปนาสมเด็จพระสังฆราชก็ดี

ยกเรื่องคดีหลวงปู่พุทธระอิสระ ๒ ปีแล้ว คดียังไม่ขึ้นถึงศาลก็ดี

รวมทั้งที่ยกเป็นเหตุ ไม่ยอม มอบ-ยอมให้จับกุม โดยอ้างว่า.....

“การที่จะรอเวลาให้บ้าน-

เมืองกลับสู่ภาวะปกติในระบบ ประชาธิปไตย ซึ่งก็ใกล้จะถึงอยู่แล้ว ตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับประชาชน และประชาคมโลก จึงไม่ได้เป็นการ ล่าช้าต่อการดำเนินคดีและเกิดความ เสียหายต่อรูปคดีแต่ประการใด” นั้น

ทั้งหมดนี้ คຸ້ນๆ กับที่ฝ่าย การเมืองระบอบทักษิณยกพูด-ยก อ้างประจำ เพียงแค่พะยี่ห้อธรรมกาย หรือระบอบทักษิณ ลงไปตอนท้าย แถลงการณ์นี้ “ใช้ได้” เหมือนคนยี่ห้อเดียวกัน!

ข้ออ้างที่ไม่มอบตัวเพราะ “บ้าน-เมืองยังไม่เป็นประชาธิปไตย” นั้น ขำ กันกลิ้ง ยิ่งกว่ารายการลิงกะหมา กลายเป็น “โจ๊กลูกแก้ว” เพ่งแล้วปัญญาเน่ม จนมีคนนำไป โพลสต์ล้อเลียน ฮากันสะเด็ดเน่ต เอาชกตัวอย่างปะไร....

ของคุณ BM.TYaholic ที่ ฐูโพล์ในโถส้วม # เพราะ บ้านเมืองยังไม่เป็นประชาธิปไตย ของฉันคิดว่า(o.)เรายังมีผิวไม่ได้

เพราะบ้านเมืองยังไม่เป็นประชาธิปไตย โทน...สมิโย เพ่งลูกแก้ว

ตอบหน่อยซิ ประชาธิปไตย-ไม่ ประชาธิปไตยก็ดี, ตั้ง-ไม่ตั้ง สังฆราชก็ดี, เลือกตั้ง-ไม่เลือกตั้งก็ดี มันสังวาสกับเรื่องสมิโย “หนี คดี-หนีการจับกุมตรงไหน?

ส่วนกรณีหลวงปู่พุทธระอิสระ อุดส่าห์หน้าด้านลากมาอ้าง ตัว เองก็บอกเองว่า หลวงปู่ไปมอบตัว

สมิโยละ ทำไมไม่มอบตัว? จะยก ๒ ปี ของการเป็น ผู้ ต้องหาอยู่ระหว่างคดี ไปเทียบ กับอายุความ ๑๕ ปีของคนหนีคดี แล้วเอา ๑๕ ปี นั้น เป็นแต้ม ต่อ-เจื่อนไซ ยังไม่ต้องจับ-ยังไม่ต้อง มอบตัวก็ได้

รอเลือกตั้ง ระบอบทักษิณกลับมา ครองเมืองก่อน แล้วค่อยมอบตัวก็ได้ กูจะบ้าตาย....

นั่งเพ่งลูกแก้ว แล้วเป็นจิ้งก้นหมด รึไง?!

สรุป...ดูจากท่าทีแล้ว การบุก คั้นธรรมกายเมื่อวาน DSI ใช้แผน “ล่อคนลัทธิธรรมกายให้แก้ผ้า” มากกว่าเจตนา “คั้นจริง-จับจริง” หวังประจาน “ธาตุแท้- ตัวตน” แก๊งต้มธาตุ-ต้มธรรม ให้ล้างกรรมรู้เช่นเห็นชาติ และ ก็ได้เห็นกันแล้ว

ขณะนี้ เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้ว สมิโย เจตนา-จงใจต่อต้าน “อำนาจรัฐ” พยายามซื้อเวลารอ “อำนาจ ระบอบทักษิณ” กลับคืน

หวังว่านั่น จะช่วยให้ตัวเอง พ้นคดีได้?!

ถ้ารัฐบาล คสช.ยอมรับข้อ อ้างสมิโย “รอประชาธิปไตย สมบูรณ์ แล้วค่อยมอบตัว” ได้ แล้วไม่จับสึก-ยึดตะราง ระวัง...ชาวบ้านจะบอก... รอประชาธิปไตยสมบูรณ์ก่อน ค่อยเสียภาษี

ผมละ “เสียว” แทน! ๓

กรรมชั่วพาพินาศ!

ฉันรู้สึกหิวจึงร้องไห้ออกมา “อ้อ ลูกคงหิวนม..” ไม่นานก็รู้สึกว่ามีของสิ่งหนึ่งถูกป้อนเข้ามาในปาก ฉันดูด ๆ น้ำจากสิ่งนั้นเช่นทุกครั้งเมื่อรู้สึกหิวแล้ว ร้องไห้ออกมา

เมื่อรู้สึกรำคาญที่มีของเสียมีกลิ่นเหม็น ๆ ไหลออกมาฉันก็จะร้องให้ “ลูกแม่ถ่ายอีกแล้ว” ฉันจะจดจำเสียงพูดของแม่ พ่อและเสียงของญาติพี่น้องไว้ ทั้งได้จดจำความหมายของคำพูดนั้น ๆ ว่าหมายถึงอะไรบ้าง

เมื่อเติบโตขึ้นรู้ความแล้ว จึงรู้ว่าฉันตาบอดสนิทมาแต่แรกเกิด มองไม่เห็นอะไรเลย แต่ฉันก็จะรู้ได้ตรงเฉพาะของอาการ เช่นเมื่อรู้สึกหิว ปวดถ่ายหนักถ่ายเบา เวลายืนหรือเดินนาน ๆ ก็เมื่ออยากจะนั่งพักและนอน ในบางเวลาเมื่อผิวกายไปกระทบกับความร้อนหรือความหนาวซึ่งเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเฉพาะภายในตัวแล้วพ่อแม่มาพูดเป็นภาษามากำกับให้เข้าใจรู้ตามอาการนั้น ๆ แต่การที่จะเรียนรู้ไปในทุก ๆ เรื่องตลอดชีวิตนั้น จะต้องได้จับต้องหรือลูบคลำพร้อมกับมีผู้ให้คำแนะนำคอย

กำกับ ว่าสิ่งรูปนั้นคืออะไร จะเป็นสิ่งของน้อยใหญ่ ก็จะจดจำไว้ว่าของเหล่านั้นมีชื่อว่าอะไรบ้าง แต่มีอีกสิ่งพวกหนึ่งที่ทั้งชีวิตจะไม่มีวันที่จะรู้จักคือ เรื่องภาพสีสันต่าง ๆ เช่น สีแดง สีขาว สีเหลืองหรือจะเป็นพวกสีต่าง ๆ ตามธรรมชาติที่มีหลากหลายหมดโอกาสรู้ทั้งชาติทีเดียว

ถึงแม้จะเกิดมาอยู่ในโลกอันมืดสนิท แต่ฉันก็พยายามฝึกการกินการอยู่ ช่วยเหลือตนเองให้ได้มากเท่าที่จะทำได้ และจะทำตนให้เป็นภาระแก่คนอื่นให้น้อยที่สุด นี่คือนิจสำนึกที่อยู่ในใจเสมอ ๆ

หลายคนเกิดมาพร้อมมกฏแห่งกรรม ดวงตาบอดมาแต่กำเนิด แต่หากว่าเขามีบุญกุศลมากคอยช่วยบ้างก็จะมีพ่อแม่หรือมีญาติพี่น้อง มาคอยให้ความช่วยเหลือ ดูแลเอาใจใส่ในการใช้ชีวิตประจำวัน ไม่ค่อยขัดสนปัจจัยสี่ แม้จะต้องใช้ชีวิตอยู่ในโลกมืด ก็จะไม่อยู่อย่างมโหฬารนัก แต่หากว่าคนตาบอดที่มีบุญกุศลอันน้อยนิดทั้งชีวิตก็จะมีแต่ความทุกข์ยากลำบากแสนเข็ญ จะมีความขัดสนในปัจจัยสี่ที่ทุกคนต้องอาศัย เช่น อาหาร เสื้อผ้าที่

อยู่อาศัยและยารักษาโรค ชีวิตทั้งชีวิตที่มีลมหายใจ อยู่ในทุกวินาที จึงมีแต่เรื่องทุกข์ๆๆๆ ที่แสนจะ ยาวนานเหมือนไม่มีเวลาสิ้นสุด แม้มีชีวิตแม้เพียง วันเดียว ก็ารู้สึกว่ายาวนานเหลือเกิน แล้วเมื่อ ต้องอยู่ในสภาพที่มีแต่ความทุกข์ยากลำบากแบบ เดิมๆ ไปตลอด หนึ่งปีสิบปีหรือแปดสิบปีความ ทุกข์ลำบากนั้น ก็จะต้องทอดยาวนานแสนนาน หหมด โอกาสหมดหนทางที่จะดิ้นให้หลุดจากความทุกข์ ยากลำบากนั้นๆได้

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เขียนไว้ในหนังสือคนคือ อะไรทำไมสำคัญนัก หน้าที่ ๔๑๔ ว่า

... “ภพ” อยู่กับเรา และเราก็อยู่กับ “ภพ” ตราบที่ยังไม่ “ปรินิพพาน” และยังมี “ชีวิต” แม้จะเป็น พระอรหันต์แล้ว แต่ภพของท่านเป็น “โลกุตระ ภพ” สูงสุดเท่านั้น ซึ่งเมื่อตายจบชีวิต ท่านก็อาจจะ ดับ “ภพ” ลึ้นภพจบชาติได้ แต่ถ้าผู้ได้ยังเป็นปุถุชน คนทำชั่วอยู่ ไม่มีสิทธิ์ “หมดลึ้นภพ” โดยเฉพาะผู้ที่ยังมีกรรมกิริยาที่ชั่ว ก็จะต้องมี “อบายภพ” ไม่มี สิทธิ์ “สูญ” ไม่มีสิทธิ์หมดภพลึ้นภพ จบชาติ จะต้องเป็นต้องไปอยู่จริง ๆแท้ ๆ ทั้งที่เป็น ๆ อยู่ และ แม้แต่ผู้นั้นตายลง หรือ อยากจะจบภพ อยากจะ ไม่ต่อภพอะไรกันอีก อยากจะไม่เกิดอีกปานใด ๆ ก็ ไม่มีสิทธิ์จบ ไม่มีสิทธิ์หยุด ไม่มีสิทธิ์เกิด ไม่มีสิทธิ์ “หมดลึ้นภพ”...

บางคนเกิดมาในภพนี้แล้วหลงทิศทาง ทำ ผิดศีลข้อ ๔ อยู่เป็นนิตย ใช้อุบายชักจูงจิตของ คนอื่นนับหมื่นนับแสนให้เข้ามาคล้อยตามเชื่อฟัง แนวความคิดของตน ให้มาหลงเมากการทำบุญ ด้วยเงิน (จะตั้งเรื่องเงินเป็นเรื่องเอก) จะโกหก ว่าทำบุญด้วยเงินมาก ๆ เท่าไรก็ยิ่งจะโป่งรวย ใหญ่ ซึ่งจะต่างกับความเป็นจริงเพราะมีข้าราชการ (ผู้หลงเชื่อ) หลายคนกู้เงินกับสหกรณ์ในกระทรวง ที่ตนสังกัด แล้วหอบเอาเงินกู้ได้ทั้งหมดไปทุ่ม ทำบุญส่งผลให้ข้าราชการ (ผู้ถูกลวง) เหล่านั้น ต้องกินใช้อยู่แบบอด ๆ อด ๆ มีความลำบาก เพราะต้องใช้จ่ายอยู่ในวงเงินเดือนที่เหลือแค่ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ไปจนตลอดชีวิต

คนผู้นั้นเขาได้กระทำบาปอันหยาบหนัก ไป โนม่น้าวจิตผู้คนจำนวนหมื่นจำนวนแสนให้ตกต่ำ จมดิ่งสู่ความโลภยิ่ง ๆ ขึ้นได้ตามแนวคิดของตน ซึ่งเป็นการทำลายจิตวิญญาณของคนที่ยังไม่เข้าใจ พุทธแท้ถูกต้อง ให้มุ่งไปสู่ความต่ำลง ๆ (แต่กลับ เข้าใจว่าเป็นสิ่งที่สูงและวิเศษที่สุด) บุคคลนั้นจึงมี แต่บาปที่หนักหนาพอกพูนในจิตวิญญาณของตน ด้วยอวิชชาอย่างน่าสงสาร

ไม่มีใครแม้สักคนเดียวที่จะหลีกเลี่ยงผล กรรมของตนได้ วิชาภพส่งผลได้แม้ในชาตินี้ หรือ ชาติถัดไป หรือชาติถัด ๆ ต่อไปอีก ไม่มีกำหนด ตายตัวเพราะเรื่องกรรมวิบากเป็นอจินไตย แต่ ส่งผลแน่นอน ผู้ใดที่ทำการหนัก ทำแต่กรรมที่มี ผลแสบเผ็ดเดือดร้อนนั้น จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า เมื่อกรรมส่งผลผู้นั้นจะต้องทุกข์ทรมานชดใช้ หนักกรรมอย่างหนักหนาสาหัสเพียงใด นึกแล้วน่า สะพรึงกลัวเป็นที่สุด ๓

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

(โคลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๓๙
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

ปิดท้าย

พ.ศ. ๖๖. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

ชนะ “ชาติ” โลภียะ... เกิดใหม่

ชาติกำเนิดก่อเกิดตามกรรมเก่า
กรรมดั่งเงาสืบทอดสู่ทายาท
ลำแดงตนตามธรรมจักแจ้งชาติ
ก้องประกาศโลกนี้... ชั่วและดี

อันวิชาอวิชากำกับคู่
ดำเนินอยู่ในสังคมยุคบัดดี
ครองผ้าเหลืองเสกผ้ายันต์มนต์พิธี
ศาสนาพุทธยุคนี้... พุทธฉันใด?

หาก “วิชา” กระจ่างแจ้วประจักษ์ชัด
พุทธบริษัทถึงธรรมพิสุทธิ์ใส
ล้วนยืนหยัดชูเชิดรัตนตรัย
แผ่นดินไทยรุ่งเรืองไร้อบาย

แต่วิกลเกิดเหตุวิกลเหตุการณ์
โลภียชนก่อการระล่ำระสาย
ด้วยมัวเมาหลงไหลเพิ่มมากมาย
“ปริญาชน” หลากหลายล้วนมั่งมี

แสวงหาสรวงสวรรค์สุขสงบ
พอพานพบสมาธิหลับตาหนี
ประสพสุขจำเพาะตนจำนงดี
แม้ใครอื่นต้องพลีเพราะเหตุลง

ไซ้หยามเหยียดแต่มุ่งจรรโลงรักษ์
ด้วยประจักษ์ค่าสัจจะควรแหนหาง
ค่าของชาติค่าของไทยไซ้ถามทวง
กษัตริราชธรรมาลปวงเป็นหนึ่งเดียว. ๓

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำเกตุพิน พลับชิงภาพ
- ★ น้ำงาดับกลิ่น แฉะช้วน
- ★ กากน้ำตาล

ปลอดสารพิษ
มีมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ผลิตโดย กองบุญนิยมฟาร์ม
จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๕๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๔๕๒๐,
๐๒-๗๓๓-๖๖๗๐

คือดอกหญ้า

คือดอกหญ้าธรรมดาดอกหนึ่ง
ไร้ซึ่งผู้คนเอาใจใส่
ลมพัดก็ระเนนเอนลู่ไป
แดดจะไล่หรือฉ่ำฝนก็ทนทาน

คืออิสระเสรีของชีวิต
ด้วยมีสิทธิ์หยั่งดออยู่เพื่อชูก้าน
กับวิถีเรียบง่ายริมสายธาร
ไม่ทะยานอยากเด่นเช่นใครใคร

คือลัจจะลือบอกจากดอกหญ้า
ชีวิตใช้ปรารถนาจะเป็นใหญ่
แต่เล็กน่อย่างงามมีน้ำใจ
และสุขได้เพียงหยั่งดออยู่คู่ครุฑธา

คือความง่าย ความงาม ในความคิด
ดูจชีวิตที่ใครเห็นเช่นดอกหญ้า
อาจไม่มีความหมายในสายตา
แต่มากมีคุณค่าในอารมณ์.

เพลง“คือดอกหญ้า”นี้เป็นบทกวีของ“อิสรา” อีกบทกวีหนึ่ง
ที่อาตมาเห็นว่า น่าจะใส่ทำนอง ร้องเป็นเพลง อาตมาจึงนำมาใส่
ทำนองเมื่อ ๒๐ เมษายน ถึง ๒๓ เมษายน ๒๕๓๖ ก็เสร็จ บรรเลง
อัดเสียงเวอร์ชันแรกก็ให้ ปฏิพล เหมวรรณันท์ แยกเสียงประสาน
เพียงดาว ประดับดิน (ดร.ป.) ขับร้องคนแรก ในอัลบั้ม“เก็บ
ดอกหญ้ามาฝาก” อัดเสียงเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๖
ประกอบดนตรีเสร็จ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๖ มิกซ์เสร็จ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๓๖
ออกวางตลาด ธันวาคม ๒๕๓๖

กวีกาพย์ของ“อิสรา”เป็นศิลปะพ้นไปจากชั้น“ลามก” จาก
ชั้น“ราคะ” เป็น“ศิลปะ”ส่งเสริม“สาระ”(essence) เป็น
“ธรรมะ” ชั้น “โลกุตระ”ทีเดียว กล่าวคือ เป็นเพลงชี้ชวนให้หันมา
ใส่ใจในชีวิต ที่หลงโลกีย์ อันหมายถึง ชีวิตต้องเป็นหนึ่งในโลกุตระธรรม
เป็นอิสระออกมาจากโลกีย์ธรรมเสียบ้าง ชีวิตไม่ใช่จะหลงอยู่
แต่กับลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข ที่สังคมโลกทุกวันนี้เน้นจูงนำ ชี้ชวน
ประโคนโน้มน้อมย้อมใจกันให้หลงมกมายจมปลักไปกับ“โลกธรรม”
จนสาหัสสากรรจ์ยิ่ง ก็ไม่รู้สิกรู้สากันแล้ว

หันมาสังวรสำรวมตน เป็นคนติดดิน เหมือนดอกดิน
ดอกหญ้า ที่พึ่งตนเอง แข็งแรง ลูี้แดดน้ำลมฝน ทนทานได้อย่างอิสระ
มันเป็นชีวิตของเรา ที่เรามีสิทธิ์ที่จะเป็นเช่นนี้ มีร่มไม้ และสายธาร
เรียบง่าย สบายใจ ลัจจะของชีวิตไม่ใช่จะปรารถนา จะเอาแต่จะ
เป็นใหญ่เป็นโต มีอำนาจบาตรใหญ่ ร่ำรวยล้นฟ้า อย่างที่ปฤชุน
คนทั่วไปคิดกัน ซึ่งอย่างนั้นมันเป็นทางแห่งการสะสมกอง“กิเลส”
ใส่ตนยิ่งขึ้นๆๆๆ ก็ไม่รู้ตัว ดูอย่างดอกหญ้านั้นบ้างเถิด ชีวิตนี้
อะไรกันนักหนา ความง่ายงามแห่งชีวิต มันหล่นหายไปไหน ลัจจะ
จากดอกหญ้ามีให้เราคิดถึงอะไรได้บ้างไหมเอ๋ย?

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙

ดาวนโหลตเพลง

“คือดอกหญ้า” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

(ภาพ yoosongkhla.blogspot.com)